

Giới thiệu Bảo Bối Của Tổng Tài

Chủ tịch tập đoàn Phong thị nghe nói là một chàng trai anh tuấn. Dù chỉ mới 22 tuổi nhưng đã có thể làm chủ cả tập đoàn lớn nhất Trung Quốc. Phong Vĩnh Kỳ chính là kim quy tế trong lòng các gia trưởng, là người đàn ông hoàng kim trong mộng của các thiếu nữ.

Anh có dáng người cao lớn. Gương mặt anh tuấn. Anh có mái tóc màu xám. Trên tay anh có đeo một chiếc vòng hình con rồng thể hiện sức mạnh của mình

Cô, Lâm Mẫn Nhi năm nay 20 tuổi, là con gái cưng của Chủ tịch tập đoàn Lâm thị. Cô có hôn ước từ nhỏ với Phong Vĩnh Kỳ.

Cô có gương mặt xinh đẹp, ngũ quan cũng rất đẹp.

Dáng người chuẩn ba vòng. Cô có mái tóc đen huyền. Cô là một cô gái quật cường, mạnh mẽ. Nhưng có đôi lúc cô lại rất yếu đuối.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 1: Vụ cá cược định mệnh

Tại một căn biệt thự nhà họ Lâm nguy nga, tráng lệ. Trong một căn phòng ngủ có màu chủ đạo là xanh da trời nhạt và trắng. Có một cô gái đang ngủ không hay "trời trăng mây nước". Có tiếng gõ cửa rồi có một giọng nói từ ngoài nói vào:

" Tiểu thư, đã gần trưa rồi. Có mau thức dậy đi. Kéo ông bà chủ lại nỗi giận đấy "

" Cho cháu thêm 10 phút nữa đi. Chỉ 10 phút nữa thôi "

Một giọng nói ngáy ngủ nói ra

" Bà chủ nói nếu bây giờ tiểu thư không chịu thức dậy thì sẽ đích thân bà ấy lên kêu có đó "

" Hà, được rồi. Tôi thức ngay "

Nghe đến bốn từ " bà chủ lên kêu " cô hoảng hồn bước ra khỏi giường. Nhanh chóng đi thay đồ rồi xuống nhà

Cô mặc một chiếc váy nhẹ nhàng bước xuống.Vừa nhìn thấy cô con gái bước xuống, Liễu Lệ - mẹ của Lâm Mẫn Nhi nói:

" Cuối cùng con cũng chịu xuống rồi sau. Mẹ định lên kêu con thức dậy đó "

" Mẫn Nhi, con mau ngồi xuống đây đi, ba có chuyện muốn nói với con "

Người đàn ông im lặng từ nãy đến giờ bắt đầu lên tiếng. Người đàn ông đó không ai khác chính là Lâm Gia Huy,cha của cô

" Có chuyện gì vậy ba? "

Advertisement / Quảng cáo

" Có lẽ con cũng biết chuyện Lâm gia chúng ta và Phong gia rồi có đúng không "

" Ý của ba là chuyện hôn ước của con và cái tên nhà Phong gia à? "

" Phải "

" Nhưng từ trước đến giờ con chưa từng gặp hắn thì làm sao xảy ra chuyện yêu và kết hôn với hắn chứ "

" Nhưng ta đã lỡ hứa sẽ gả con cho Phong gia rồi. Với lại con cũng biết Lâm gia và Phong gia quan hệ thân thiết cỡ nào rồi mà. Nếu hủy bỏ hôn ước này sẽ không hay cho lắm "

" Con không biết. Con chưa từng gặp hắn cũng không muốn kết hôn với hắn. Nếu hai người ép con phải kết hôn với hắn thì con sẽ bỏ nhà ra đi cho hai người xem "

Cô nói với vẻ tức giận rồi trở về phòng

" Mẫn Nhi, Mẫn Nhi "

Liễu Lệ kêu đứa con gái của mình nhưng cô không chịu quay lại nhìn mà cứ bước đi

" Đứa con gái này đúng là... hết nói nổi với nó "

Liễu Lệ nói tiếp

Nói đến hôn ước mới nhớ. Năm đó, Lâm Gia Huy và cha của Phong Vĩnh Kỳ là Phong Nhất Thiên. Cả hai đang cá cược với nhau, nếu một trong hai người thua thì sẽ tùy người kia quyết định. Cuối cùng, Lâm Gia Huy thua và điều kiện của Phong Nhất Thiên chính là gả con gái của Lâm Gia Huy cho con trai ông. Thế là hôn ước của hai người họ bắt đầu từ đó.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 2: Bỏ trốn

Lên đến phòng, Lâm Mẫn Nhi tức giận đóng mạnh cửa lại. Cô nói:

" Muốn mình kết hôn với cái tên Phong gia kia sao. Đương mơ. Cùng lắm thì mình trốn khỏi nhà thôi. Mà nói mới nhớ. Nếu trốn thì nên trốn ngay bây giờ. Nếu không sao này sẽ không thể trốn được "

Nói là làm, đêm đó, cô trốn ra khỏi nhà. Trốn đến nhà cô bạn thân của mình, Trần Băng - con gái của Chủ tịch tập đoàn Trần Kiên. Trần Băng và Lâm Mẫn Nhi là bạn thân từ nhỏ. Cả hai người coi nhau như chị em. Luôn chăm sóc lẫn nhau. Trần Băng đẹp không thua kém gì Lâm Mẫn Nhi. Lúc còn đi học, cả hai được mọi người gọi là " mỹ nhân học đường ".

Thấy Lâm Mẫn Nhi trốn đến, Trần Băng hỏi cô:

" Cậu trốn đến đây à? "

" Sao cậu biết hay thế? "

" Nhìn là biết. Cậu qua chơi thì đâu cần phải đem hết vali qua đây làm gì. "

" *Đúng là bạn tốt. Cậu hiểu tớ thật đó "*

" *Mà sao cậu lại trốn đến đây vậy? Có chuyện gì à? "*

" *Bà mẹ nói gia đình tớ có hôn ước với Phong gia. Nên họ gả tớ cho cái tên... a đúng rồi, là Phong Vĩnh Kỳ "*

" *Phong Vĩnh Kỳ "*

" *Uh "*

" *Tên này nghe quen thật. A đúng rồi, hôm trước tớ đọc báo. Thấy nói về Phong gia. Phong Vĩnh Kỳ là Chủ tịch tập đoàn trẻ nhất từ trước đến nay "*

" *Vậy sao? "*

Advertisement / Quảng cáo

" *Uh "*

" *Nhưng tớ không muốn lấy hắn. Làm sao tớ có thể lấy một người mà tớ chưa hề quen biết chứ "*

" *Tớ thấy hắn cũng đẹp trai mà "*

" *Cậu thấy ai mà không khen đẹp chứ "*

" *Con nhỏ này, đúng là... Thôi được rồi, tối nay cậu ngủ chung với tớ đi "*

" *Đĩ nhiên rồi, không lẽ cậu bắt tớ ngủ dưới đất "*

" *Mà cậu đã ăn gì chưa? "*

" *Chưa "*

" *Vậy đi ăn với mình đi "*

" *Được, mà ăn gì? "*

" *Am, sủi cảo đi "*

Cả cô và Lâm Mẫn Nhi đồng thanh nói

" *Được, tớ biết gần đây có tiệm sủi cảo ngon lắm. Đi thôi "*

Advertisement / Quảng cáo

Rồi cả hai đóng cửa lại đi. Đêm đó, tại biệt thự Lâm gia, bác quân gia gõ cửa và kêu mãi nhưng không thấy Lâm Mẫn Nhi trả lời, biết là có chuyện không hay nên ông tức tốc chạy xuống nói với Lâm Gia Huy và Liễu Lệ:

" *Ông bà chủ ơi, nguy rồi! "*

" *Có chuyện gì mà ông hét hoảng dữ vậy? "*

Liễu Lệ bình thản nói

" *Tôi lên phòng gõ cửa và kêu nhưng tiểu thư không trả lời. Tôi sợ có chuyện gì xảy ra với cô ấy nên nhanh chóng chạy xuống đây "*

" *Được rồi, tôi sẽ lên đó xem sao. "*

Nghe quân gia nói vậy, Lâm Gia Huy cùng Liễu Lệ lên xem

Lên đến phòng, Lâm Gia Huy và Liễu Lệ cũng gõ cửa và kêu nhưng không nghe thấy tiếng trả lời. Cảm giác thấy lo nên họ đã mở cửa vào luôn. Thấy trong phòng không có ai, trong tủ cũng không còn quần áo trong đó. Biết là đứa con gái của mình đã bỏ trốn nên họ vội sai người đi tìm. Sao khi sai người đi tìm, Lâm Gia Huy lấy điện thoại, gọi điện cho Phong Vĩnh Kỳ:

" *Con nghe đây bác trai, có chuyện gì vậy bác? "*

Một giọng nói có phản lạnh lùng cất lên

" *Mẫn Nhi, con bé nghe nói ta muốn con bé và con kết hôn nên đã bỏ trốn rồi "*

" *Con biết rồi, bác đừng lo. Con sẽ tìm cô ấy "*

" *Được rồi, khi nào tìm được con nhớ gọi cho bác "*

" *Dạ "*

Bạn đang đọc truyện *Bão Bối Của Tổng Tài* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Bị bắt

Sau khi hay tin vị hôn thê của mình bỏ trốn, Phong Vĩnh Kỳ nhanh chóng cho người đi tìm Lâm Mẫn Nhi. Anh nghĩ:

" *Đã 6 năm rồi chúng ta không gặp lại nhau, Mẫn Nhi. "*

Anh nhớ lần đầu tiên anh gặp cô là lúc anh 16 tuổi, còn cô thì 14 tuổi. Lúc đó, cả hai rất thân thiết với nhau. Đùng lúc đó, Phong Nhất Thiên và Lâm Gia Huy cả hai đang xem đua ngựa và đã cá xem đội nào thắng. Cuối cùng, đội mà Phong Nhất Thiên cược đã thắng nên Lâm Gia Huy đã hứa gả Lâm Mẫn Nhi cho Phong Vĩnh Kỳ. Nhưng vào một ngày nọ, khi Phong Vĩnh Kỳ và Lâm Mẫn Nhi đang chơi thì thấy có một chú chó con. Chú chó con này chạy ra ngoài phố làm cho Lâm Mẫn Nhi và Phong Vĩnh Kỳ đuổi theo. Không may đi đến một con đường nọ, một chiếc xe mất lái đã vô tình đụng vào Lâm Mẫn Nhi. Lúc đó, cô được đưa vào bệnh viện kịp thời nhưng lại bị mất trí nhớ.

Cảm thấy mình có lỗi vì không chăm sóc tốt cho cô, anh đã nói với Phong Nhất Thiên là cho anh đi du học, sau khi học xong sẽ quay lại cưới cô làm vợ

Sau khi nhớ lại chuyện cũ, anh nhận được một cuộc gọi nói là đã tìm được cô tại một quán sủi cảo. Anh liền sai người đưa cô trở về

Còn cô vừa cùng với Trần Băng ăn xong thì bị người của anh chặn đường không cho đi

" *Nè, các người là ai, dám chặn đường tôi? "*

Lâm Mẫn Nhi tức giận nói

" Mẫn Nhi, tớ thấy những người này đúng là gây sự với chúng ta. Cậu mau gọi điện cho cảnh sát lại đây đi "

Trần Băng cũng tức giận không kém bèn nói

Cô vừa định lấy điện thoại ra điện cho cảnh sát thì có một chiếc xe chạy lại. Thấy đúng là xe của Phong Vĩnh Kỳ, tất cả những người chặn đường lúc nãy đều né qua mộ bên cho anh đi. Vừa nhìn thấy anh, cô nói

Advertisement / Quảng cáo

" Anh là ai? "

" Anh ta là chồng tương lai của cậu đó, đồ ngốc "

Trần Băng nói nhỏ vào tai cô

" Anh là Phong Vĩnh Kỳ "

Nghe Trần Băng nói vậy, cô ngạc nhiên hỏi

" Chúng ta mau về nhà thôi, bảo bối!

Anh nói với giọng đầy lạnh lùng cũng có yêu thương cô

" Hà "

Cả cô và Trần Băng nghe vậy đều ngạc nhiên

Thấy vậy, anh liền nhanh chóng bế cô rồi nhanh chóng bỏ cô vào trong xe mặc cho cô giãy giụa. Anh cho xe chạy để mặc Trần Băng ở đó vẫn còn ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Nói mơ

Trong xe, anh lấy điện thoại, gọi điện cho Lâm Gia Huy

" Bác trai, con đã tìm được cô ấy. Bây giờ con đang đưa cô ấy về. "

" Cảm ơn con. Đêm nay con ngủ lại nhà ta đi "

" Dạ, sao cũng được "

Sau khi nói chuyện điện thoại xong, không khí trong xe chợt yên tĩnh

Gần đến nhà, cô hỏi anh:

" Anh là Phong Vĩnh Kỳ? "

" Lúc này em không nghe bạn em nói à? "

Sau khi nghe câu trả lời này, cô có phần tức giận. Vì từ trước đến này chưa có ai từng nói với cô như vậy

Về đến nhà, anh và cô cùng vào trong nhà. Thấy hai người về, Lâm Gia Huy và Liễu Lệ mừng lắm, bà nói:

" Hai đứa về rồi à "

" Con mệt rồi, con lên phòng nghỉ ngơi đây "

Cô làm vẻ mặt chán nản rồi bỏ đi. Anh đưa mắt nhìn theo cô không rời

" Vĩnh Kỳ, lâu rồi không gặp, con khỏe không? "

Lâm Gia Huy hỏi anh

" Cảm ơn bác trai, cháu khỏe "

" Gọi là ba đi, trước sau gì thì con cũng là con rể của ta mà "

Advertisement / Quảng cáo

" Dạ, ba "

Sau khi lên tới phòng, cô tức giận gọi điện cho Trần Băng:

" Trần Băng, xin lỗi chuyện lúc nãy nha "

" Không sao đâu. Mà còn đóng vali của cậu ở chỗ của tớ thì sao đây? "

" Mai tớ sẽ qua lấy "

" Được. Bây giờ cũng khuya rồi. Tạm biệt cậu. Ngủ ngon "

" Ngủ ngon "

Rồi cô tắt máy và đi tắm. Hôm nay đúng là một ngày đen tối của cô. Gặp một tên kì lạ, đã bị còn bị ép gả cho hắn. Sau khi tắm xong, cô liền leo lên giường nhắm mắt lại ngủ.

Sau khi nói chuyện với ba mẹ cô xong, họ kêu anh vào phòng ngủ cùng với cô. Vào phòng cô, thấy cô đang ngủ, anh vào nhà tắm để tắm. Tắm xong, thấy cô ngủ nhưng cô không đắp chăn. Sợ cô bị lạnh nên anh vội kéo chăn đắp cho cô. Rồi anh lấy tay vuốt ve mặt của cô rồi nằm ngủ kế bên cô. Anh nói thì thầm:

" Đã 6 năm không gặp, em thay đổi nhiều quá. Có lẽ em cũng không nhớ tôi. Nhưng tôi nhất định sẽ giúp em nhớ lại tất cả "

Nói xong, cô xoay người qua bên anh, ôm anh nhưng hai mắt vẫn nhắm lại. Có lẽ ngủ say nên cô không biết gì. Anh lấy tay ôm chặt cô vào lòng, nghe thấy tiếng cô nói mơ:

" Ám quá. Con gấu này đúng là ám thật "

" *Gấu?* "

Anh ngạc nhiên nói

" *Em được lắm Mẫn Nhi. Dám gọi tôi là gấu. Nhưng mà hôm nay tôi đại nhân đại lượng bỏ qua cho em. "*

Anh nói tiếp rồi hôn nhẹ lên trán cô

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: *quot; Ba quot;*

Sáng hôm sau, những tia nắng cùng tiếng chim làm cho cô thức dậy. Cô lăn qua lăn lại không chịu xuống giường. Sau gần mười phút, cô cũng bước chân xuống. Thay đồ, trang điểm nhẹ rồi xuống nhà ăn sáng. Cô ngạc nhiên khi thấy Phong Vĩnh Kỳ ngồi cùng bàn ăn với mình. Cô ngạc nhiên hỏi:

" Sao anh vẫn ở đây? "

" Con bị gì vậy? Hôm qua Vĩnh Kỳ ngủ ở đây mà "

Nghe cô hỏi vậy nên Liễu Lệ nói

" Cái gì? "

Cô lớn tiếng nói

" Thôi con mau ăn đi, kéo đồ ăn nguội mất "

Thấy họ cứ mãi nói chuyện nên Lâm Gia Huy nói

" Dạ "

Sau khi ăn xong, Lâm Gia Huy nói với Phong Vĩnh Kỳ:

" Vĩnh Kỳ à, lát nữa ta có chuyện muốn bàn với ba con "

" Vậy để con đưa ba đi "

" Được "

Đang uống nước, nhưng nghe Phong Vĩnh Kỳ kêu Lâm Gia Huy một tiếng " ba ". Cô liền ho đến muốn phun ra nước. Thấy vậy, Liễu Lệ la cô:

" *Con bé này, con uống nước kiểu gì để bị sặc vậy hả "*

Cô kể vào tai của Liễu Lệ hỏi:

" *Mami yêu dấu, có phải lúc này con nghe lầm hay không? Con nghe tên kia kêu " ba " bằng ba "*

" *Con gái à,con không nghe nhầm đâu. Là ba con kêu thằng bé kêu ông bằng ba. Ông muốn có con rể đến vậy sao ta? "*

Nói rồi, bà nhìn cô rồi suy nghĩ, vẻ mặt buồn cười

" *Mami yêu dấu, còn một chuyện nữa con muốn hỏi người? "*

" *Con nói đi "*

" *Con nghe nói hôm qua hẳn ngủ lại đây. Hẳn ngủ ở đâu vậy? "*

" *Con không biết chuyện gì sao? "*

Advertisement / Quảng cáo

" *Chuyện gì? "*

" *Hôm qua thằng bé ngủ chung với con mà, con bị sao vậy? "*

" *Hà. Mami, người nói thật sao "*

" *Đương nhiên rồi "*

Nghe vậy, cô thấy như " sét đánh ngang tai ". Lát sau, khi Lâm Gia Huy kêu anh đợi ông một lát để ông thay đồ. Thấy anh đang ngồi trên ghế, cô tiến lại phía anh rồi hỏi:

" *Hôm qua anh ngủ chung với tôi? "*

" *Phải "*

Anh vẫn thản nhiên nói

" *Nhà tôi có nhiều phòng như vậy sao anh không ngủ lại ngủ phòng tôi. Anh có ý đồ xấu gì với tôi có phải không hả? "*

" *Là ba kêu Vĩnh Kỳ vào phòng con ngủ đó "*

Thấy bên ngoài có tiếng ồn nên ông vội thay lẹ rồi bước ra

" *Ba "*

Cô cắn nhằn nói

" *Hai đứa trước sau gì cũng là vợ chồng. Sớm muộn gì cũng ngủ cùng nhau thôi. "*

" *Nhưng mà... "*

Cô chưa kịp nói hết câu thì Lâm Gia Huy nói với Phong Vĩnh Kỳ:

" *Vĩnh Kỳ, chúng ta mau đi thôi. Kéo để ba con đợi "*

" Dạ "

Nói rồi, hai người bọn họ đi vào bên trong xe. Cô thì giận quá nên đi lên phòng gọi điện chỉ Trần Băng

" Băng Nhi "

" Sao hả, có chuyện gì vậy? Ai dám chọc giận Mẫn Nhi của mình vậy hả? "

" Cậu có biết đêm qua tên Phong Vĩnh Kỳ ngủ cùng tớ không hả "

" Cái gì? Là thật sao? Hắn có làm gì cậu không vậy hả? "

Advertisement / Quảng cáo

" Không, Hắn không làm gì tớ cả "

" Vậy thì tốt rồi. Nè, Mẫn Nhi khi nào cậu mới qua lấy đồ của mình hả? "

" Tớ qua liền đây "

Nói rồi, cô đi xuống nhà. Gặp Liễu Lệ, thấy cô định đi ra ngoài, bà hỏi:

" Con gái, định đi đâu vậy? "

" Con đi qua chỗ Trần Băng lấy đồ "

" Ủ, con nhớ nói với con bé rành thì qua đây chơi với chúng ta. Lâu rồi mẹ không gặp con bé "

" Ok mami, con biết rồi. Bye "

Nói rồi, cô lấy xe chạy đến chỗ Trần Băng

" Nhanh vậy, cứ tưởng mười phút nữa cậu mới đến chứ? "

" Ủ. Mà giờ cậu rành không? "

" Rành "

" Vậy qua nhà tớ chơi đi. Mẹ tớ lâu rồi không gặp cậu nên nhắc cậu đó "

" Được "

Đến biệt thự Lâm gia, thấy con gái mình và Trần Băng về, Liễu Lệ chạy đến ôm nhẹ Trần Băng, nói

" Tiểu Băng, lâu rồi không gặp. Con có khỏe không? "

" Mẹ Lâm, con khỏe. Mẹ có khỏe không? "

" Mẹ nhớ con nên không khỏe. Gặp con thì mẹ đã khỏe rồi "

" Mẹ à, con gái của mẹ đang đứng ở đây sau mẹ không hỏi con "

Thấy hai người họ cứ nói mãi, Lâm Mẫn Nhi nói

" Con bé này, lâu lâu mẹ mới gặp lại Tiểu Băng mà. Đúng rồi, lát nữa hai đứa đi mua sắm với mẹ nha. Mẹ biết có khu thương mại này bán đồ đẹp lắm "

Nghe đúng sở thích của mình Trần Băng và Lâm Mẫn Nhi liền đáp

" Dạ "

Bạn đang đọc truyện *Bão Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Dọn qua sống chung

Trong lúc này, tại biệt thự Phong gia mang đậm phong cách Châu Âu. Phong Nhất Thiên ra ngoài đón Lâm Gia Huy. Cả hai ông đều vào nhà rồi nói chuyện. Hai người ngồi vào bàn nói chuyện còn Phong Vĩnh Kỳ thì đứng phía sau bên cạnh Phong Nhất Thiên. Sau khi hai người nhăm nhì trà, Phong Nhất Thiên nói:

" Đã lâu rồi không gặp, ông có khỏe không? "

" Tôi khỏe. Còn ông? "

" Tôi cũng khỏe. Hôm nay tôi cũng định đến nhà tìm ông. Nhưng nghe Vĩnh Kỳ nói nó đưa ông đến đây "

" Ông biết tôi đến đây là vì chuyện gì rồi chứ? "

" Dĩ nhiên là chuyện hôn ước của hai đứa rồi. Đúng không? "

Nói rồi, Phong Nhất Thiên nhìn Lâm Gia Huy nói rồi cười

" Phải. Tôi định cho con bé dọn qua đây sống. Ông thấy thế nào? "

" Phong gia chúng tôi luôn sẵn sàng mở rộng cánh cửa chào đón con bé. Nhưng không biết con bé có đồng ý hay không thôi "

" Tôi sẽ có cách. Ông yên tâm đi. Nội trong ngày mai, con bé sẽ dọn qua đây thôi. Chỉ mong ông đừng làm khó nó thôi "

Advertisement / Quảng cáo

" Ông nghĩ sao vậy? Mẫn Nhi là con dâu tương lai của tôi. Sao tôi có thể làm khó nó được chứ? "

" Được rồi. Vậy ông mau cho người chuẩn bị phòng cho nó đi "

Nói rồi, Lâm Gia Huy cười

" Không cần đâu ạ "

Lúc này, Phong Vinh Kỳ lên tiếng

Nghe vậy, cả hai người đều im lặng và cũng không có ý kiến gì cả

- - - - -

Đi mua đồ cũng đã gần trưa, cảm thấy hơi đói nên Liễu Lệ cùng với Lâm Mẫn Nhi và Trần Băng vào một nhà hàng Pháp gần đó. Sau khi ăn uống no nê, Trần Băng và Liễu Lệ giành nhau trả tiền. Giành qua giành lại cuối cùng Lâm Mẫn Nhi cũng lấy tiền mình ra để trả. Có sự người ngoài nghĩ họ không có tiền nên cứ đưa qua đưa lại. Mặc dù giám đốc của nhà hàng này quen biết với gia đình cô. Nhưng tính cách cô từ trước đến giờ luôn là vậy, không thích nợ ai, cũng không thích giành giật của ai.

Liễu Lệ đưa Trần Băng về nhà rồi cả hai mẹ con cô cũng trở về luôn. Về đến nhà đã thấy Lâm Gia Huy đang ngồi chờ hai mẹ con. Lâm Gia Huy ân cần tiến về phía Liễu Lệ, cầm giúp bà mấy cái túi xách mua quần áo rồi nắm tay bà vào trong. Còn cô thì đi phía sau, mặt cắm vào chiếc điện thoại

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Uy hiếp

Vào nhà, ông rót trà cho Liễu Lệ và hỏi bà:

" Em đi có mệt không? "

" Em thì không mệt. Nhưng có vẻ Mẫn Nhi mệt thì phải "

Nói rồi, Liễu Lệ xoay qua nhìn cô

" Mẫn Nhi, bà có chuyện muốn nói với con "

" Chuyện gì vậy bà "

Cô lên tiếng

" Bắt đầu từ tuần sau, con hãy dọn qua nhà của Phong gia sống đi "

" Há "

Cả cô bà Liễu Lệ đều ngạc nhiên

" Bà, con có làm gì sai mà bà lại đuổi con đi như vậy? "

" Không phải là ta đuổi con đi. Dù sau thì sau này con cũng gả qua đó. Trước sau gì cũng nên ở đó "

" Nhưng tuần sau thì có nhanh quá không? "

Liễu Lệ hỏi ông

" Không đâu "

" Bà à, con không muốn qua đó đâu "

" Tại sao? "

Ông hỏi

" Thứ nhất, từ trước đến giờ con đều sống ở đây cho nên đã quen rồi, không thể thích nghi với chỗ ở lạ. Thứ hai, con chưa từng gặp họ, sau có thể sống chung. Thứ ba... "

Advertisement / Quảng cáo

Lâm Mẫn Nhi chưa kịp nói hết thì Lâm Gia Huy đã ngắt lời và nói

" Không cần nói nữa, quyết định vậy đi. Bắt đầu từ tuần sau, con hãy chuyển qua đó sống "

Nói rồi, ông đi vào thư phòng

" Mẹ. Mẹ mau giúp con đi, con thật sự không muốn qua đó đâu "

" Mẫn Nhi, ta cho con hai lựa chọn. Một là con qua đó sống. Hai là ta sẽ tổng tên học trường mà con thích qua Châu Phi. Con hãy chọn đi "

Ông quay đầu lại nói với cô

" Sao bà lại biết con thích Phương học trường? "

" Chuyện gì của con mà ta chưa biết. Ta cho con thời gian từ đây đến sáng mai để suy nghĩ "

" Không còn lựa chọn nào khác sao? "

" Không "

Cô suy nghĩ hồi lâu rồi trả lời

" Được rồi, con sẽ dọn qua đó sống "

" Được, con gái ngoan "

Nói xong, cô bỏ lên phòng. Lên đến phòng, cô lấy điện thoại gọi điện cho Trần Băng, kể lại toàn bộ những chuyện xảy ra lúc nãy cho Trần Băng nghe. Cô nói:

" Rốt cuộc thì tại sao bà lại hết lần này đến lần khác bắt tớ phải lấy tên đó chứ "

" Chắc bà Lâm có lý do của ông ấy mà "

" Chỉ không phải tại vụ các cuộc năm xưa của ông ấy hay sao. Đã vậy còn lấy Phương học trường ra uy hiếp tớ nữa chứ "

" Không phải chứ, ông ấy lấy Phương Nguyên ra uy hiếp cậu à "

" Ủ. Ông ấy nói nếu không muốn anh ấy bị tổng qua Châu Phi thì dọn qua Phong gia sống "

" *Tớ nghe ba tớ nói, Phong gia ngoài Phong Vĩnh Kỳ ra thì còn một người nữa. Người này là con gái nuôi của Phong Nhất Thiên nhưng tên của cô ta thì tớ không nhớ. Nghe nói cô ta rất chính chọe, còn bị bệnh tiểu thư nữa. Nhưng người theo đuổi cô ta cũng không hề ít "*

" *Vậy sao? Vậy hiện tại cô ta đang ở đâu? "*

" *Hình như là đang đi du học thì phải "*

Cả hai người cứ nói mãi, nói mãi. Cuối cùng điện thoại cũng hết pin. Cô đem điện thoại đi sạc pin rồi đi tắm. Cô nằm vào trong bồn tắm rồi suy nghĩ:

" *Mình có cảm giác đã gặp tên Phong Vĩnh Kỳ này rồi ở đâu rồi thì phải. Nhưng tại sao lại không nhớ ra chứ."*

Tắm xong, cô nhảy lên giường ngủ một giấc đến sáng, quên đi những chuyện không muốn nhớ.

- - - - -

1 tuần sau

Cuối cùng thì cũng đã đến ngày mà cô chờ mong chờ. Cô dọn hết tất cả quần áo của để vào trong vali. Lúc chuẩn bị đi, Lâm Gia Huy nói với Phong Vĩnh Kỳ:

" *Con nhớ chăm sóc tốt cho con bé "*

" *Dạ, chào ba mẹ "*

Rồi anh đem vali vào trong xe, còn cô thì đã vào trong từ lâu rồi. Xe chạy, anh nói với cô:

" *Nhìn em có vẻ không được vui thì phải? "*

" *Đúng vậy. Tại sao tôi lại phải sống chung với anh chứ? "*

" *Em không thích sao? "*

" *Ừ. Anh có biết vì anh mà họ đã uy hiếp tôi không? "*

" *Uy hiếp sao? "*

" *Ừ "*

" *Họ đã uy hiếp em những gì? "*

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Ngủ chung

" *Họ đã uy hiếp em những gì? "*

" *Anh muốn biết lắm sao? "*

" *Phải "*

" *Họ muốn tổng người tôi thích qua Châu Phi nếu như tôi không chuyển qua sống cùng với anh "*

" *Em đã có người trong mộng rồi sao "*

Nghe cô nói vậy, anh quay mặt qua chỗ khác, lạnh lùng nói với cô

" *Đúng vậy, anh ấy vừa học giỏi, vừa đẹp. Rất nhiều người theo đuổi "*

" *Tôi khuyên em nên bỏ ý định với hắn ta đi "*

" *Ý anh là sao? "*

" *Em đã là vợ sắp cưới của tôi rồi "*

" *Thì sao chứ? Thật chất chúng ta không yêu nhau. Vậy thì tại sao tôi không thể yêu người khác chứ "*

" *Tôi sẽ khiến cho em phải yêu tôi "*

Nghe vậy, cô chợt nghĩ thầm: " *Tôi cũng muốn xem anh sẽ làm trò gì để tôi yêu anh "*

Tới biệt thự Phong gia, Phong Nhất Thiên vui mừng ra đón cô. Vừa thấy cô, ông vội vàng chạy ra. Ông quan tâm hỏi cô:

" *Mẫn Nhi, lâu rồi không gặp, con có khỏe không? "*

" *Cảm ơn bác, con khỏe "*

" *Gọi ta là ba đi. Dù gì thì sao này con cũng là con dâu của ta "*

" *Nhưng mà.... "*

" *Ba à, Mẫn Nhi đã mệt rồi, con đưa cô ấy lên phòng nghỉ ngơi đi "*

Biết cô định nói nên anh ngắt lời cô

" *Được, con đưa Mẫn Nhi lên phòng đi "*

"*Tối nay tôi ngủ ở đâu vậy? "*

Cô ngược mặt lên hỏi anh

" Em là vị hôn thê của tôi, đương nhiên phải ngủ cùng tôi rồi "

Nghe được lời nói bá đạo này của anh, cô hết sức ngạc nhiên

" Con đã ăn gì chưa? "

Ông hỏi cô

" Con đã ăn rồi "

" Con đưa cô ấy lên phòng đây "

Nói rồi, anh lấy tay của mình vịn vai của cô ôm sát vào người mình

Lên đến phòng, cô đẩy anh ra, cô hỏi anh:

" Tối nay tôi ngủ ở đâu? "

" Trên giường cùng tôi "

Anh nói với giọng rất thân thiện

" Không cần đâu, tối nay tôi sẽ ngủ dưới đất. "

" Ở dưới đó lạnh lắm "

" Tôi không sợ lạnh. Tôi mệt rồi, đi tắm đây "

Nói rồi, cô lấy đồ trong vali và bước vào nhà tắm. Sau khi tắm xong, cô sắp xếp quần áo của mình bỏ vào tủ. Còn anh thì lấy một bộ pijama ra thay. Sau khi anh tắm xong, không thấy cô trên giường. Biết là cô nằm ở dưới đất. Anh nằm trên giường, nói với cô:

" Em mau lên đây nằm đi "

" Không "

" Đừng bắt tôi phải dùng biện pháp mạnh "

" Tôi không lên "

Thấy cô cứng đầu, không chịu nghe lời. Anh bước chân xuống giường, đi lại phía cô khò khò xuống và bế cô lên. Đặt cô nằm trên giường, cô quay mặt qua chỗ khác, không muốn nhìn mặt anh. Anh nằm phía sau, ôm eo cô. Còn cô thì gỡ tay anh ra khỏi người mình. Anh cứ xích lại gần cô thì cô lại tránh ra xa. Tránh đến mép giường thì cô bị rơi xuống dưới. Thấy vậy, anh hét:

" Em không sao đó chứ? "

" Nhờ anh mà tôi mới như vậy "

" Thôi được rồi, anh xin lỗi. Lên đây đi "

Advertisement / Quảng cáo

Không hiểu sao cô lại nghe lời anh, đi lên giường nằm ngủ tiếp. Anh ôm cô chặt làm cô không ngủ được, cô nói:

" Anh đừng ôm tôi chặt như vậy có được không? "

" Không. Không ôm em chặt, em sẽ chạy mất "

" Anh nghĩ sao tôi có thể thoát được chứ? "

" Cần thận vẫn hơn "

- - - - -

Sáng hôm sau, cô đang ngủ thì nghe thấy tiếng bước chân vào phòng. Rồi có người đi lại phía cô, lật mền ra khỏi người cô. Cô cảm nhận được những việc đang xảy ra nên nói:

" Mẹ à! Cho con ngủ thêm một chút nữa đi "

" Em muốn ngủ đến khi nào nữa đây. Ba đang đợi em xuống ăn sáng đó "

Nghe vậy, cô mở mắt ra rồi bật ngồi dậy mới nhớ rằng đây không phải là nhà của mình. Đây là Phong gia. Kẻ đang nói với mình là tên Phong Vĩnh Kỳ đáng ghét

" Em mau thay quần áo nhanh đi. "

" Anh xuống trước đi "

Vừa nói, cô vừa ngập dài

" Tôi ngồi đây đợi em "

" Tùy anh thôi "

" Đồ tôi đã lấy và để trong nhà tắm cho em rồi "

Nghe vậy, cô liền đi vào xem. Đúng là Phong Vĩnh Kỳ đã lấy đồ cho cô. Anh chọn cho cô một bộ váy màu hồng nhạt tôn nước da trắng hồng của cô. Sau khi tắm xong, anh cùng cô xuống nhà để ăn sáng. Vừa nhìn thấy cô, Phong Nhất Thiên liền nở một nụ cười hiền hậu. Phong Vĩnh Kỳ kéo ghế cho cô ngồi. Vừa ngồi xuống, cô liền nói với Phong Nhất Thiên:

" Xin lỗi vì con đã để bác đợi lâu "

" Không sao, không sao. Mà Mẫn Nhi à, con hãy gọi ta là ba. Đừng gọi là bác "

" Nhưng mà.... con sợ không quen miệng "

" Từ từ rồi cũng sẽ quen thôi "

" Dạ, ba "

Cô nói với vẻ hơi miễn cưỡng

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Phong Tiểu Vân

Sau khi ăn xong, Phong Nhất Thiên nói với Phong Vĩnh Kỳ và Lâm Mẫn Nhi:

" Trưa nay ba đi công tác "

" Ba đi khi nào sẽ về ạ? "

Cô hỏi

" 1 hoặc 2 tháng "

" Lâu vậy ba "

Nghe vậy, cô ngạc nhiên hỏi tiếp

" Ủ. Vĩnh Kỳ con ở nhà nhớ chăm sóc tốt cho Mẫn Nhi đó "

Ông xoay qua nói với anh

" Dạ "

- - - - -

Sau khi ông đi, tôi đó, đã gần khuya nhưng cô vẫn không ngủ được. Cứ xoay qua xoay lại nhưng vẫn không thể ngủ. Cô quyết định đi xuống dưới nhà bếp xem có gì để ăn không.

Xuống tới nhà bếp, do sợ bị phát hiện nên cô đã sử dụng đèn điện thoại thay cho đèn điện. Khi đang tìm, thì có cái gì đó ôm lấy eo của cô làm cho cô giật mình và hét lên. Trong lúc hoảng sợ, cô bật đèn lên. Thì ra người lúc này ôm lấy cô là anh. Cô bực mình nên nói với anh:

" Nè, anh làm cái gì vậy hả? Có biết người hù người sẽ chết không? "

" Tôi hỏi em mới đúng? Giờ này không chịu ngủ xuống đây làm gì? "

" Tôi.... (Ơ ơ ơ) * tiếng bụng đói " Chưa kịp nói hết câu thì tiếng bụng của cô đã phát ra làm cho cô ngượng, ôm lấy bụng

" Đói hà. Vậy sao em không chịu bật sáng đèn. "

Advertisement / Quảng cáo

" Tôi sợ sẽ làm anh thức giấc "

" Ngốc quá. Được rồi, em ngồi đây đợi tôi đi. Tôi sẽ nấu mì cho em ăn đỡ "

" Được được "

Nghe vậy, mắt cô sáng lên.

Lát sau, một tô mì cùng với trứng gà đã được bày ra trước mặt cô. Hương thơm của nó làm cô không kìm lòng được mà ăn hết không chừa lại gì cả. Sau khi ăn xong, anh nói với cô:

" Em đi rửa miệng đi. Tôi rửa cho "

" Không cần đâu. Anh lên phòng ngủ trước đi. Tôi sẽ tự rửa "

" Vậy tôi sẽ ở đây cùng với em "

Đang rửa thì cô bất cẩn làm rơi một chiếc ly. Có cùi người xuống nhặt nấy mảnh ly bị vỡ thì bị cắt trúng tay và chảy máu. Thấy vậy, anh vội chạy lại và hỏi cô:

" Em không sao đó chứ "

" Tôi không sao "

" Tôi đi lấy thuốc cho em "

Anh chạy đi lấy hộp thuốc và băng vết thương lại cho cô

" Sao em bất cẩn quá vậy "

" Xin lỗi "

" Thôi, chúng ta đi ngủ thôi "

Advertisement / Quảng cáo

Nói rồi, anh tắt đèn và nắm tay cô lên phòng

Sáng hôm sau, cô đang ngủ thì anh cũng vào đánh thức cô. Sau khi cô thay đồ và cùng anh xuống dưới nhà ăn xong thì anh định dẫn cô đến hoa viên chơi. Cả hai đang đi đến gần cửa thì một cô gái có mái tóc màu vàng cùng với gương mặt xinh đẹp kéo vali bước vào. Cô ấy bỏ vali tại chỗ rồi chạy lại ôm Phong Vĩnh Kỳ làm cho cô ngạc nhiên. Thấy vậy, Phong Vĩnh Kỳ vội tháo tay cô gái ấy ra khỏi người mình, anh nói:

" Tiểu Vân, em về sau không chịu nói cho anh biết để anh ra đón em "

" Anh hai, em nhớ anh lắm. Em muốn tạo cho anh sự bất ngờ. Anh hai, đây là ai vậy. Là người tình của anh à, nhìn cũng được đó "

Cô ta nhìn thấy Lâm Mẫn Nhi, liếc cô từ trên xuống dưới rồi nói

" Nè, cô nói ai là tình nhân hà. Ấn nói cho cẩn thận đó "

Lâm Mẫn Nhi tức giận nói

" Tôi đang nói cô đó. Làm tình nhân còn không biết xấu hổ "

" Tiểu Vân, đây là Lâm Mẫn Nhi, là chị dâu tương lai của em đó "

Anh tức giận nói với Phong Tiểu Vân

" Mẫn Nhi, đây là Phong Tiểu Vân, là em gái của anh. "

Anh giới thiệu Phong Tiểu Vân với cô nhưng cô không thêm đề ý, quay mặt sang chỗ khác

Phong Tiểu Vân nhìn rất xinh đẹp, nhưng càng nhìn lâu, vẻ đẹp ấy lại chẳng có sức hút. Cô ta là một người rất thủ đoạn. Trước mặt Phong Vĩnh Kỳ lúc nào cũng tỏ ra yếu đuối

" *Tiểu Vân, em vừa về cũng đã mệt rồi, lên phòng nghỉ ngơi đi* "

Anh nói với Phong Tiểu Vân

" *Dạ* "

Nói rồi, cô ta đi lên phòng nhưng ánh mắt nhìn Lâm Mẫn Nhi rất căm ghét

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Bị bỏ thuốc

" *Mẫn Nhi, em đừng chấp nhất Tiểu Vân làm gì* "

" *Ai mà thêm chấp nhất người như cô ta làm gì chứ* "

" *Tôi đưa em ra ngoài hoa viên chơi* "

Nói rồi, anh nắm lấy tay cô cùng đi. Cô có vẻ rất thích ngắm hoa. Cô chăm chú ngắm mãi ngắm mãi không rời. Rồi hai người cười cười nói nói rất vui vẻ

Không ngờ, Phong Tiểu Vân đứng ngay cửa sổ nhìn thấy hết tất cả. Cô ta nhìn Lâm Mẫn Nhi với ánh mắt muốn giết chết, cô ta nói:

" *Anh Vĩnh Kỳ là của tôi, cô đừng hòng mà lấy mất anh ấy* "

Nói rồi, cô ta lấy điện thoại ra điện cho Ngô Viễn, một người bạn cùng ăn chơi với cô ta:

" *Ngô Viễn, anh có hứng thú với chị dâu tương lai của tôi không?* "

" *Là ai?* "

" *Lâm Mẫn Nhi* "

" *Được* "

" *Vậy hẹn anh lúc 7h tối nay tại quán Bar Young* "

Nói rồi Phong Tiểu Vân tắt máy, cô ta nói:

" *Lâm Mẫn Nhi, để tối nay tôi cho cô biết thế nào là tranh giành với tôi* "

Ngô Viễn là con trai của chủ tịch tập đoàn Ngô thị. Cậu ta là một người chỉ biết ăn chơi. Công ty của ba cậu ta cũng chẳng mấy tốt lành gì. Phong Tiểu Vân và Ngô Viễn quen biết nhau lúc cả hai cùng nhau đi ăn chơi

- - - - -

Advertisement / Quảng cáo

Tối đó, Phong Tiểu Vân rủ Lâm Mẫn Nhi đi chơi nhưng cô không chịu đi. Trong lúc Lâm Mẫn Nhi bất cẩn không đề ý, cô ta liền bỏ một viên thuốc ngủ vào trong nước của cô. Sau khi bỏ thuốc vào nước của cô. Cô ta gọi điện cho Ngô Viễn đến địa điểm khác:

" *Ngô Viễn. Thay đổi địa điểm. Khách sạn Night In* "

" *Được* "

Phong Tiểu Vân đón taxi chờ cô ta và Lâm Mẫn Nhi đến khách sạn. Đến khách sạn, cô ta đã mượn 1 phòng và gọi điện cho Ngô Viễn lên

" *Phòng 707* "

" *Tôi biết rồi* "

Khi Ngô Viễn lên đến nơi, anh ta thấy Lâm Mẫn Nhi đã được đặt trên giường ngay ngắn. Còn Phong Tiểu Vân thì ngồi gần đó nói với anh:

" *Có đem theo thuốc không?* "

" *Tất nhiên là có* "

" *Đưa cho tôi* "

Hắn lấy trong túi của mình ra một viên thuốc nhỏ, màu trắng. Cô ta cầm lấy rồi bỏ viên thuốc vào miệng cô rồi đổ nước vào. Chốc lát, cô cảm thấy cơ thể của mình rất nóng. Cô nằm ngo ngáy trên giường. Cô ta thấy vậy liền nói với Ngô Viễn

" *Chuyện còn lại giao cho anh tự giải quyết* "

Rồi cả hai nhìn nhau rồi nở nụ cười gian tà. Sau khi cô ta rời khỏi phòng, vì cô chỉ mặc một chiếc váy mỏng nên khi bị đổ nước. Cô đã để lộ nước da trắng cùng với thân hình hấp dẫn của mình. Ngô Viễn lúc này đang cởi áo của hắn ra và vuốt ve khắp cơ thể của cô làm cô rất khó chịu. Cô lấy lại được một chút ý thức liền đẩy hắn ra nói:

" *Tránh xa tôi ra* "

Rồi đẩy hắn ra. Thấy vậy, hắn nói:

" *Đừng lo. Đêm nay, tôi sẽ làm cho cô sung sướng* "

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Gậy ông đập lưng ông

Sáng hôm sau, khi thức dậy thấy mình đang nằm trên tay một người đàn ông. Trên người cô không một mảnh vải che thân. Tay thì bị một cái gì đó trói lại. Cô hoảng hốt la thét thành:

" Ahhhhhhhh "

Làm cho người nằm kế bên giật mình tỉnh dậy. Người đó hóa ra là Phong Vĩnh Kỳ. Cô hoảng hốt hỏi anh:

" Tại sao lại là anh? "

" Vậy em nghĩ là ai? "

" Tại sao quần áo của tôi lại viết tứ tung hết vậy? "

" Em không nhớ tôi qua đã xảy ra chuyện gì sao? "

" Chuyện gì là chuyện gì? Tôi chỉ nhớ hôm qua em gái của anh rủ tôi đi Bar chơi nhưng tôi không đi. Sau đó thì bị ngất rồi thấy một người đàn ông... "

" Hôm qua là em làm tôi thành ra như vậy. Em phải chịu trách nhiệm với tôi "

" Gì chứ. Hôm qua là tôi bị bỏ thuốc, biết chuyện gì đầu mà chịu trách nhiệm với anh. Tôi chưa nói anh khiến tôi thành ra như bây giờ "

" Thôi, em mau mau thay đồ rồi chúng ta xuống ăn sáng "

Sau khi cô đi vào nhà tắm, anh lấy điện thoại ra điện cho Phó Vũ Hàn - Chủ tịch tập đoàn Phó thị, là bạn chí cốt của Phong Vĩnh Kỳ

" Vĩnh Kỳ, cậu gọi tôi có chuyện gì sao? "

Một giọng nói vui vẻ cất lên

" Tôi có chuyện muốn nhờ cậu giúp "

" Chà, Chủ tịch Phong của tôi có chuyện cần giúp sao? Chuyện gì, nói đi? "

" Tôi muốn cậu nội trong 12 tiếng phải làm cho Ngô thị sụp đổ. Sao hả, cậu có làm được không? "

Advertisement / Quảng cáo

" Cậu nghĩ tôi có làm được không? Chuyện quá dễ. Thật ra thì tôi cũng định làm cho Ngô thị sụp đổ rồi. Mà cậu có thể cho tôi biết lý do tại sao cậu làm vậy không?"

" Lát cậu đến nhà tôi đi. Còn nữa tôi sẽ chờ tin trên báo "

" Được. Mà nghe nói cậu sắp kết hôn phải không? Cô gái ấy là người như thế nào? "

" Có cơ hội sẽ giới thiệu "

" Được. Chờ tin tốt của tôi "

Nói rồi, anh tắt máy. Đúng lúc Lâm Mẫn Nhi từ trong nhà tắm bước ra, cô hỏi:

" Anh nói chuyện điện thoại với ai vậy? "

" Chỉ là bàn chuyện công ty thôi. Em quan tâm tôi? "

" Dừng tự huyền nữa. Mau đi xuống ăn thôi, tôi đói lắm rồi "

" Em xuống trước đi, tôi sẽ xuống sau "

" Được "

Nói rồi, cô đi xuống dưới nhà ăn. Thấy cô đi xuống, Phong Tiểu Vân lấy chân gạt cho cô té nhưng chiều này của Phong Tiểu Vân đối với Lâm Mẫn Nhi đã là xưa rồi. Cô nhấc chân cao lên, chân sau đá thật mạnh vào chân cô ta làm cho cô ta chi biết khom người xuống ôm chân. Tức giận, Phong Tiểu Vân nói cô:

" Cô không có mắt à, có thấy tôi để chân ra không hả "

" Vậy mắt của cô có bị gì không hả. Bộ không thấy mắt của tôi nằm dưới trần và chân mày sao "

Lâm Mẫn Nhi bình tĩnh đáp trả lại Phong Tiểu Vân. Cô ta tức giận quơ tay định tát vào mặt Lâm Mẫn Nhi nhưng đã bị cô nắm lấy cánh tay. Lâm Mẫn Nhi lấy tay còn lại của mình tát thẳng vào mặt của Phong Tiểu Vân làm cô ta chi biết ôm mặt của mình. Lâm Mẫn Nhi nhìn thẳng vào mắt của Phong Tiểu Vân, nói:

" Chuyện hôm qua, tôi còn chưa tính với cô. Nếu sau này cô còn muốn gây chuyện với tôi. Không đơn giản là một cái tát giống bây giờ đâu "

Đúng lúc, Phong Vĩnh Kỳ đi xuống. Phong Tiểu Vân liền chạy lại ôm Phong Vĩnh Kỳ, meo mào khóc. Thấy vậy, Phong Vĩnh Kỳ hỏi:

Advertisement / Quảng cáo

" Em sao vậy? Sao mặt lại đỏ thế này? "

" Là... là chị hai đánh em "

Cô ta giả bộ ngây thơ, nói với giọng không biết gì cả

" Tiểu Vân, nói chị đánh em là không đúng rồi. Chị chỉ là thấy con muỗi trên mặt em nên chị chỉ đuổi nó đi thôi. Lúc này chị có hơi mạnh tay với em. Thật ngại quá "

Nghe Phong Tiểu Vân nói vậy, cô vẫn ung dung nói

" Chị... chị "

" Thôi được rồi, Tiểu Vân em lên phòng đi "

" Dạ "

Sau khi Phong Tiểu Vân lên phòng. Lâm Mẫn Nhi định đi lên phòng thì bị Phong Vĩnh Kỳ ôm lấy eo rồi bị kéo khiến cô ngã xuống đùi của anh.

Lúc này, Phó Vũ Hàn đến. Thấy vậy, anh buông cô ra. Anh giới thiệu về cô cho Phó Vũ Hàn

" Vũ Hàn, đây là Lâm Mẫn Nhi, là vợ tương lai của tôi. Còn đây là Phó Vũ Hàn, là bạn thân của tôi "

" Phó tổng, rất vui được làm quen với anh, gọi tôi Mẫn Nhi là được "

" Rất vui được làm quen với cô, Mẫn Nhi. Cứ gọi tôi là Vũ Hàn giống Vĩnh Kỳ là được rồi "

Sao khi giới thiệu về nhau. Lâm Mẫn Nhi nói có chuyện cần làm nên trở về phòng. Lúc này, Phó Vũ Hàn hỏi:

" Cậu mau nói cho tôi biết vì sao lại muốn lật đổ Ngô thị? "

" Con trai Chủ tịch Ngô thị, Ngô Viễn hôm qua muốn cưỡng ép Mẫn Nhi, cũng may là tôi đến kịp lúc "

" Cậu kể lại toàn bộ câu chuyện cho tôi nghe đi "

Bạn đang đọc truyện *Bão Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Phong Vĩnh Kỳ đau lòng

* Nhớ lại *

Tối hôm qua, ăn tối xong không thấy Lâm Mẫn Nhi, Phong Vĩnh Kỳ đi tìm nhưng không thấy. Đúng lúc, Phong Tiểu Vân vừa về đến nhà, Phong Vĩnh Kỳ hỏi:

" Tiểu Vân, em có thấy Mẫn Nhi đâu không? "

" Em nghe thấy chị ta nói chuyện điện thoại với ai hẹn ở khách sạn Night In "

" Khách sạn Night In "

Cảm thấy có điều gì đó không ổn. Phong Vĩnh Kỳ lập tức chạy ra lấy xe đến khách sạn. Thấy vậy, Phong Tiểu Vân cười nhếch mép và nói:

" Đã trễ rồi, bây giờ có lẽ cô ta vẫn còn đang hầu hạ cho Ngô Viễn "

Nói xong, cô ta liền bật cười. Tiếng cười nghe rất đáng sợ

Vừa đến khách sạn Night In, người tiếp tân cung kính hỏi Phong Vĩnh Kỳ.

" Phong tiên sinh, Ngài muốn đặt phòng? "

" Giúp tôi tìm phòng của Lâm Mẫn Nhi "

" Là phòng 707 thưa tiên sinh "

" Gọi người quản lý đi theo tôi lên đó "

" Nhưng mà... nhưng mà thưa tiên sinh "

Không để tâm lời của người tiếp tân, Phong Vĩnh Kỳ lao vào thang máy cùng người quản lý rồi chạy nhanh đến phòng 707

Đúng như những gì anh nghĩ, cửa phòng đã bị khóa bên trong. Anh nói:

" Mau mở cửa "

" Dạ "

Sau khi người quản lý mở cửa, anh nhanh chóng đi vào. Đập vào mắt anh là cảnh tượng cô đang nằm ngọ nguậy trên giường. Còn tên kia thì đang sờ soạng lên cơ thể ngọc ngà của cô. Quá tức giận, anh chạy lại đánh Ngô Viễn khiến hắn không thể quay về.

Anh vội bế cô lên rồi khoác cho cô một chiếc áo khoác rồi vội chạy đến xe. Cô mơ mơ màng màng gọi tên anh

" Phong Vĩnh Kỳ, mau cứu tôi "

" Đừng sợ, tôi đến cứu em đây "

" Tôi khó chịu lắm "

" Tôi sẽ đưa em về nhà "

Advertisement / Quảng cáo

Trên xe, thấy cô khó chịu, anh đau lòng lắm. Đến nhà, thấy anh bế cô chạy lên phòng. Phong Tiểu Vân đang cầm ly nước để uống liền tức giận đập bỏ. Cô ta tức giận nói:

" Không ngờ cô ta lại có thể thoát được "

Bế cô lên đến phòng, để cô nằm xuống giường. Cô luôn miệng kêu:

" Nóng quá, khó chịu quá "

" Em ráng chịu đựng thêm chút nữa đi. Tôi kêu bác sĩ đến "

Vừa nói xong, anh quay lại đã thấy cô cởi hết quần áo trên người. Cô kéo áo anh làm anh ngã dề lên người cô. Hai tay ôm cổ không cho anh đi. Cô nói:

" Tôi khó chịu lắm. Anh giúp tôi với "

" Mẫn Nhi, em cố chịu đựng đi. Tôi gọi bác sĩ ngay đây "

" Tôi khó chịu lắm. Tôi không thể chịu được nữa. Tôi nóng lắm "

" Được rồi, tôi sẽ chiều theo ý em "

Nói rồi, cô khom người lên hôn anh. Anh nhanh chóng cướp lấy những hương vị ngọt ngào của cô

* Hiện tại *

" Chuyện là như vậy đó "

" Vĩnh Kỳ, cậu có thấy lạ không? "

" Ý của cậu là Tiểu Vân "

" Phải, tôi không nghĩ là sẽ có chuyện Tiểu Vân vô tình nghe được Mẫn Nhi nói chuyện "

" Tôi cũng nghĩ giống vậy. "

" Vậy có cần tôi điều tra giúp luôn không? "

" Tùy cậu, nếu cậu rảnh "

" Được "

" Nhưng mà... "

" Nhưng mà chuyện gì? "

" Đêm qua, tôi không làm gì có ấy cả "

Advertisement / Quảng cáo

" Tôi biết tính cách của cậu mà "

" Cậu điều tra giúp tôi thêm một người nữa "

" Ai? "

" Phương Nguyên "

" Người này là ai vậy? Chưa từng nghe qua "

" Là người trong mộng của Mẫn Nhi. Giúp tôi điều tra thân thế của hân "

" Được thôi "

" Cậu có nghĩ là Mẫn Nhi đã biết ai là người hại mình chưa? "

" Có gái ngốc đó chắc không biết đâu "

" Ngốc sao. Tôi thấy cô ấy rất thông minh "

Trong lúc Phong Vinh Kỳ và Phó Vũ Hân nói chuyện thì Lâm Mẫn Nhi buồn chán nằm trên giường lăn qua lăn lại. Đúng lúc, Trần Băng gọi điện hẹn cô đi mua sắm nên cô liền đi ngay. Cô còn nhắn địa chủ nhà cho Trần Băng qua đón

Thấy Lâm Mẫn Nhi chuẩn bị đi ra ngoài, Phong Vinh Kỳ hỏi:

" Em định đi đâu vậy?"

" Tôi có hẹn đi chơi với Trần Băng "

" Tôi sẽ đưa em đi "

" Không cần, cậu ấy qua đón tôi "

" Chúng tôi có thể đi cùng không? "

Phó Vũ Hân lúc này lên tiếng

" Được "

Lát sau, Trần Băng lấy xe đến. Lâm Mẫn Nhi đi đến xe, nói với Trần Băng:

" Phong Vinh Kỳ và bạn của anh ta muốn đi cùng? "

" Ok "

Sau khi Trần Băng đồng ý, Phó Vũ Hân nói là biết có một khu mua sắm nên đã lái xe đưa họ đến đó. Đến nơi, Lâm Mẫn Nhi và Phong Vinh Kỳ vào trước vì Trần Băng nói cần lấy đồ trong xe nên Phó Vũ Hân cũng ở lại theo.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Yêu từ cái nhìn đầu tiên

Trần Băng đang tìm đồ trong xe thì vô tình cây son của cô bị rơi xuống nền xe. Thấy vậy, cô và Phó Hân Vũ cùng khom người xuống nhặt. Tay anh chạm vào tay cô, anh cảm giác như có dòng điện chạy qua người mình. Trần Băng thấy vậy, e ngại rút tay lại, nói

" Xin lỗi "

" Không sao, chúng ta mau đi thôi. Đừng để họ đợi "

Nói rồi, Phó Vũ Hân và Trần Băng ra khỏi xe. Trần Băng lấy điện thoại gọi điện cho Lâm Mẫn Nhi, hỏi:

" Cậu đang ở đâu vậy? "

" Tôi đang ở chỗ bán quần áo gần tiệm Chanel "

" Tôi biết rồi "

Nói rồi, cô tắt máy. Cô nói với Phó Vũ Hân địa điểm của Lâm Mẫn Nhi và Phong Vinh Kỳ, còn cô thì đi vệ sinh một lát. Đến nơi, Lâm Mẫn Nhi không thấy Trần Băng đi chung với Phó Vũ Hân liền hỏi:

" Trần Băng không đi cùng anh à? "

" Cô ấy nói là đi vệ sinh "

" Vậy chúng ta đợi cậu ấy đi "

Khi Trần Băng đi vệ sinh xong. Định đi đến chỗ của Lâm Mẫn Nhi thì cô bị một đám côn đồ chặn lại trên chạc

" Em gái, đi một mình à? Đi với tui nè đi "

Advertisement / Quảng cáo

" Các người là ai, mau tránh ra. Nếu không tôi la lên đó "

" Em la đi. Em xem họ còn không để ý đến em. Vậy em nghĩ nếu em la thì họ sẽ để ý sao? "

Một tên khác nói

Vì thấy đã lâu mà Trần Băng chưa đến nên Lâm Mẫn Nhi cùng Phong Vĩnh Kỳ và Phó Hàn Vũ đi tìm. Nhìn từ xa, Lâm Mẫn Nhi thấy Trần Băng bị một đám trêu chọc, cô tức giận chạy đến đứng trước mặt bảo vệ Trần Băng. Cô lấy chân của mình đá thật mạnh vào chân của tên đứng trước. Tên đứng phía sau thấy vậy tức giận lấy tay định tát cô nhưng cánh tay hắn đã bị Phong Vĩnh Kỳ nắm lại, vì lo cho cô nên chút nữa anh đã cho tên kia gãy tay.

Mấy tên kia nhào vào đánh anh và Phó Vũ Hàn. Cuối cùng, cả đám đều bại dưới tay của hai người. Bỗng nhiên có một tên ngồi dậy, rút dao từ trong người ra, lao đến chỗ Phó Vũ Hàn. Thấy hắn ta định đâm anh, Trần Băng chạy đến xô anh qua một bên làm cho cây dao rạch một đường thật dài vào tay cô. Thấy vậy, anh chạy lại bên cô. Tay ôm lấy cô, còn chân thì đạp tên kia khiến hắn không thể ngồi dậy.

Sau khi đánh tên kia xong, Phó Vũ Hàn nhanh chóng cùng Phong Vĩnh Kỳ và Lâm Mẫn Nhi đưa Trần Băng vào bệnh xử lý vết thương

" Bác sĩ, cô ấy không sao chứ? "

" Cô ấy không sao. Nhưng cô ấy vốn thiếu máu, nay lại thêm mất máu. Cần truyền máu cho cô ấy. Nhưng hiện tại trong kho của bệnh viện không còn nhóm máu giống cô ấy nữa "

" Có ấy nhóm máu gì? "

" Là nhóm máu A "

" Bác sĩ, hãy lấy máu của tôi. Tôi cùng nhóm máu với cô ấy "

" Được, vậy xin mời anh theo tôi làm xét nghiệm "

Advertisement / Quảng cáo

Phó Vũ Hàn lo lắng hỏi bác sĩ về tình trạng của Trần Băng. Sau khi biết cô cùng nhóm máu với mình, anh liền lấy máu cho cô.

Ngồi phía bên ngoài đợi, Lâm Mẫn Nhi lo lắng không yên. Thấy vậy, Phong Vĩnh Kỳ ôm lấy eo của cô cọ sát vào người mình, anh nói:

" Em đừng lo, Trần Băng cô ấy sẽ không sao đâu "

" Tôi... tôi có thể mượn vai của anh chút được không? "

" Dương nhiên là được "

Nghe anh nói vậy, cô e ngại nói nhỏ vào tai anh

Sau gần 30 phút, Trần Băng và Phó Vũ Hàn bước ra khỏi phòng. Lâm Mẫn Nhi thấy vậy liền yên tâm. Bước ra khỏi bệnh viện, gió lớn bỗng thổi lên, Trần Băng lấy tay của mình ôm trước ngực. Thấy cô đang lạnh, anh liền cởi chiếc áo khoác mình đang mặc, choàng cho cô. Cô nhìn anh mỉm cười cảm ơn.

Sau khi đưa Phong Vĩnh Kỳ và Lâm Mẫn Nhi trở về. Trần Băng bèn gửi xe của mình tại nhà của Phong Vĩnh Kỳ vì tay cô hiện tại khó cử động. Phó Vũ Hàn lấy xe đưa cô về.

Lúc cô chuẩn bị rời khỏi xe, anh liền hỏi cô:

" Trần Băng, tôi có chuyện muốn hỏi cô? "

" Phó tổng cứ nói "

" Cô có tin yêu từ cái nhìn đầu tiên không? "

Bạn đang đọc truyện *Bão Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Xui xẻo hay may mắn

" Cô có tin yêu từ cái nhìn đầu tiên không? "

" Phó tổng, ý anh là sao, tôi không hiểu? "

" Không có gì, cô đừng để ý lời lúc này tôi nói. Có mau vào nhà đi "

" Tạm biệt anh, Phó tổng "

Nghe vậy, anh vội nói qua chuyện khác.

Sau khi anh lấy xe đi, cô mới phát hiện mình chưa trả áo khoác cho anh. Cô đi thẳng lên phòng và cầm chiếc áo. Cô nhìn chiếc áo rồi bất giác mỉm cười ngọt ngào.

Hôm sau, Phong Vĩnh Kỳ đang ăn thì Lâm Mẫn Nhi từ trên lầu đi xuống. Cô đi vào bàn ăn và cầm tờ báo gần đó lên xem. Cô ngạc nhiên khi nhìn thấy bản tin " *Ngô thị phá sản. Cả gia đình dọn ra đường sống* ". Cô ngạc nhiên nói to:

" Không phải chứ? "

" Có chuyện gì? "

" Không có gì, chỉ là tôi xem báo thấy Ngô thị phá sản "

Nghe vậy, anh liền nở một nụ cười, nghĩ thầm:

" Vũ Hàn làm việc đúng là không làm mình thất vọng "

Vừa nghĩ xong, Phó Vũ Hàn đến. Lâm Mẫn Nhi nói với Phong Vĩnh Kỳ:

" Tôi đi trả xe cho Trần Băng đây! Lát tôi về bằng taxi "

" Chạy xe cẩn thận "

Nói rồi, cô đi nhanh đến xe rồi chạy thẳng đến nhà Trần Băng. Phó Vũ Hàn thấy vậy làm mặt ghen tị, nói với Phong Vĩnh Kỳ:

" Cậu quan tâm người ta như vậy sao không đưa cô ấy đi luôn đi "

" Cậu đến đây làm gì? "

" Đến chơi, không được sao? "

" Có chuyện gì mau nói đi "

Advertisement / Quảng cáo

" Cậu đã đọc báo hôm nay rồi chứ? "

" Rồi. Cảm ơn cậu. Nhưng tôi lại cảm thấy hôm nay cậu đến đây ngoài chuyện này thì còn chuyện khác nữa "

" Cậu nhìn thấu tôi thật đó "

" Mau nói đi, có chuyện gì "

" Tôi nghĩ mình đã yêu Trần Băng rồi "

Nghe Phó Vũ Hàn nói vậy, Phing Vĩnh Kỳ đang uống nước liền đặt ly nước xuống bàn, nở nụ cười khó hiểu

"Chỉ mới gặp một lần mà đã yêu rồi sao? "

" Tôi không hiểu tại sao những lúc ở gần cô ấy, tôi rất muốn bảo vệ cô ấy "

" Vậy tại sao cậu không trực tiếp đi nói với Trần Băng mà lại đi nói với tôi "

" Nếu tôi nói được thì lại đi làm gì "

" Vậy cậu đến đây là muốn tôi giúp cậu hỏi Mẫn Nhi là Trần Băng thích gì có đúng không? "

" Cậu đừng là hiểu ý tôi "

" Cậu tự hỏi đi "

Phong Vĩnh Kỳ nhìn thẳng vào mắt của Phó Vũ Hàn, nói với giọng có chút vô tình, anh nói tiếp

" Nếu tôi hỏi giúp cậu, cô ấy sẽ nghĩ tôi thích Trần Băng "

" Thôi được rồi, tôi sẽ tự làm "

Sau khi nói chuyện với Phong Vĩnh Kỳ gần 1 tiếng, Phó Vũ Hàn liền lấy xe đi về công ty.

Đang đi trên một con đường khá vắng thì anh nhìn thấy một chiếc xe đậu phía trước. Anh thấy chiếc xe này rất quen. Người trong xe từ từ bước xuống, hóa ra là Trần Băng. Cô đi ra phía trước xe, nhìn thấy chiếc bánh xe trước của mình bị một cái vật nhọn gì đó đâm thủng. Cô nói:

" Không phải xui đến vậy chứ. Đến nước này còn bị hư bánh xe. Đã vậy mình lại không biết sửa. Đứng là... "

Thấy vậy, chạy xe lại và đậu phía sau xe cô. Anh bước xuống và tiến đến phía cô. Anh nói:

Advertisement / Quảng cáo

" Trần Băng, sao xe của cô lại đậu ở đây. Xe cô bị gì à? "

" Phó tổng, thật trùng hợp. Xe của tôi bị hư bánh trước nhưng tôi lại không biết sửa. Không biết phải làm gì bây giờ "

" Vậy cô có bánh xe dự trữ không? "

" Có lẽ là tôi để trong cốp xe "

" Có đúng đây đợi lát. Tôi sẽ sửa nó giúp cô "

" Vậy thì hay quá. Cảm ơn anh "

Nghe anh nói vậy, cô cảm thấy mình thật may mắn khi có anh giúp đỡ

Sau khi Phó Vũ Hàn đã sửa xong xe cho cô, Trần Băng nói với giọng cảm kích:

" Cảm ơn anh, Phó tổng "

" Có chỉ định cảm ơn xuống như vậy thôi sao. Thật là không có thành ý "

" Vậy anh muốn tôi cảm ơn anh như thế nào? "

" Có đãi tôi coffe đi "

" Được thôi. Nhưng bây giờ thì không được rồi vì tôi có việc cần phải giải quyết tại trường. Hay là hẹn anh 5 giờ chiều nay nha. Anh muốn đến quán coffe nào cũng được hết "

" Được. Cô đưa điện thoại cho tôi đi "

" Để làm gì? "

" Cô mau đưa đi "

Nghe vậy, cô có phần ngạc nhiên nhưng vẫn lấy điện thoại ra đưa cho anh. Anh lấy điện thoại của cô rồi bấm một dãy số

" Đây là số điện thoại của tôi. 5 giờ cô điện nói địa điểm, tôi sẽ lái xe đến đón cô "

" Được thôi. Bây giờ tôi cũng gần trễ rồi. Hẹn gặp lại anh "

Nói rồi, cô bước lên xe và chạy thẳng đến trường

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Tài* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 15: Nhìn lầm

Vừa đến trường, Trần Băng hỏi hà chạy vào lớp. Lâm Mẫn Nhi thấy vậy liền kéo ghế cho cô. Lâm Mẫn Nhi nói:

" Sao cậu lại đến trễ vậy? "

" Xe tớ bị hư bánh trước. Khó khăn lắm mới đến đây được. "

" Tội nghiệp cậu quá. Nhưng tớ nhớ không nhầm thì cậu đâu biết sửa xe? "

" Đúng vậy, tớ đang đi thi gặp Phó tổng. Anh ấy đã sửa xe giúp mình. "

" Sướng quá ta "

Nói rồi, Lâm Mẫn Nhi cười trêu chọc Trần Băng

" Cậu bị bệnh à? Tớ bị hư xe mà cậu lại nói sướng. "

" Trần tiểu thư, tôi hỏi cô câu này. "

" Cứ nói. "

" Cậu có ý gì với Vũ Hàn không? "

" Nè cậu nghĩ gì vậy hả. "

" Không có ý gì mà mặt lại đỏ. Nói thật đi, có hay không? "

" Thì có. "

Nghe câu hỏi của Lâm Mẫn Nhi, mặt của Trần Băng bỗng đỏ lên làm cho Lâm Mẫn Nhi đoán được phần nào câu trả lời. Cô tiếp tục trêu chọc Trần Băng, cuối cùng Trần Băng cũng nói sự thật

" Tớ không biết tại sao lần đầu tiên gặp anh ấy, tớ rất muốn là người mà anh ấy yêu nhất. Nhưng tớ không biết anh ấy có thích tớ hay không. Có điều...? "

" Cậu nói tiếp đi. "

" Tớ thấy những người như anh ấy thường có rất nhiều cô gái theo đuổi. Nhưng cho dù làm tình nhân của anh ấy, tớ cũng đồng ý. "

Advertisement / Quảng cáo

" Trần tiểu thư, cô nghĩ xa quá rồi đó. Theo tớ thì Phó Vũ Hàn không giống những người như cậu nói đâu. Lúc cậu vừa ra viện, anh ta thấy cậu lạnh liền đưa áo khoác cho cậu. Tớ cũng cảm thấy được anh ta cũng thích cậu. "

" Mặt của cậu là máy kiểm tra sao? "

" Cậu nói như vậy cũng đúng. "

" Thôi, giáo viên vào rồi. "

Sau khi học xong, đã là 3 giờ 30 rồi. Trần Băng kéo Lâm Mẫn Nhi về nhà rồi nhờ cô chọn mình một số kiểu váy để chiều nay đi cùng Phó Vũ Hàn.

Sau khi chọn gần 30 phút, cô cũng đã chọn được kiểu mà mình thích. Sau đó, cô hộ tống Lâm Mẫn Nhi về nhà rồi trở về chuẩn bị một ít đồ.

Chiều hôm đó, cô mặc một chiếc áo trễ vai màu trắng cùng với chiếc váy da màu đen. Cô trang điểm nhẹ nhàng cùng với mái tóc xõa dài nhìn rất thực nữ.

Đúng 5 giờ, cô gọi điện cho Phó Vũ Hàn. Cô chưa kịp nói gì thì anh đã biết là cô gọi cho mình.

Sau khi lái xe đến nhà đón cô. Cô ngồi trong xe ngạc nhiên hỏi anh

" Tôi chưa nói gì sau anh lại biết là tôi gọi cho anh? "

" Tôi luôn chờ đợi nó mà. "

" Anh muốn uống cà phê ở đâu? "

" Đến nói rồi cô sẽ biết. "

Nói rồi, anh chú tâm lái xe. Anh đưa cô đến một quán tên là Thiên Đường. Nghe tên quán, cô rất có hứng thú với nó. Cô không biết là đồ uống ở đây có giống với tên quán của nó hay không.

Cả hai vừa bước đến cửa, những nhân viên phục vụ tại quán đã lễ phép mở cửa. Sau khi ngồi vào bàn, cô và anh đều chọn cho mình một ly cappuccino. Hai người rất ngạc nhiên vì có sở thích giống nhau. Khi cappuccino được đem đến, cô cảm thấy vô cùng hài lòng vì nó đúng là không làm cho cô thất vọng.

Sau gần 30 phút cả hai vừa ngồi uống, vừa nói chuyện. Anh ra ám hiệu cho người phục vụ đến thanh toán. Cô định lấy tiền ra trả nhưng anh lại nói:

" Hôm nay cứ để tôi trả. "

Advertisement / Quảng cáo

" Nhưng mà...

" Cô cảm ơn tôi thứ khác cũng được. "

" Thứ gì? "

Cô có vẻ rất muốn biết thứ mà anh định muốn cô cảm ơn đó là gì. Anh vừa định nói thì có một người phụ nữ từ phía sau ôm lấy cổ anh.

Sau khi nhìn kĩ, cô mới phát hiện người phụ nữ ấy không ai khác chính là nữ diễn viên Hàn Minh Thư.

Hàn Minh Thư là một nữ diễn viên xinh đẹp, nhưng cũng là một người gian xảo. Cô ta nổi tiếng nhờ có người khác chống lưng cho mình. Đã có nhiều scandal có ta cặp kè nhiều đại gia.

Thấy Hàn Minh Thư thân mật ôm lấy cổ của Phó Vũ Hàn, Trần Băng nhìn cả hai với ánh mắt khinh thường. Cô không ngờ một người anh tuấn như Phó Vũ Hàn lại đi cặp kè với một người kém scandal như Hàn Minh Thư. Hàn Minh Thư nói với giọng nhõng nhẽo:

" Vũ Hàn, em nhớ anh lắm đó. Sau lâu như vậy mà anh không gọi cho em. Anh làm cho người ta ngày đêm trông ngóng. Em nên phạt anh thế nào hả? "

" Thật ngại quá, Phó tổng. Nếu như biết hôm nay anh đã có hẹn với Hàn tiểu thư thì tôi cũng sẽ không hẹn với anh. Không làm phiền hai người, tôi đi trước. "

Nói rồi, Trần Băng tức giận bỏ đi nặc cho Phó Vũ Hàn giải thích. Anh tức giận hất tay Hàn Minh Thư ra khỏi người mình, anh nhìn cô ta nói:

" Hàn Minh Thư, nếu tôi nhớ không nhầm thì hai chúng ta không còn quen biết gì nữa. Tốt nhất là cô đừng xuất hiện trước mặt tôi. Nếu không, tôi sẽ không tha cho cô đâu. "

Nói rồi, anh tức giận bỏ đi. Anh chạy xe thật nhanh đi tìm Trần Băng. Còn Hàn Minh Thư thì nở nụ cười gian xảo, nói:

" Anh nghĩ là tôi sẽ buông tha cho anh dễ dàng vậy sao "

Lúc này, Trần Băng đang ngồi trên taxi. Về đến nhà, cô vội chạy lên phòng gọi điện gấp cho Lâm Mẫn Nhi, cô nói với giọng nghẹn ngào:

" Mẫn Nhi cậu đã nhìn lầm Phó Vũ Hàn rồi "

" Trần Băng, cậu nói vậy là sao? Nè, Trần Băng "

" Hàn Minh Thư "

Nói rồi, Trần Băng tắt máy. Cô úp mặt vào gối khóc nức nở. Suốt đêm đó, cô không thể ngủ được vì cảm thấy bản thân mình có sự mất mát. Cứ nhắm mắt lại, cô cứ thấy cảnh hai người họ thân mật với nhau

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Tặng quà

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đêm đó, cô cứ ngồi trên giường ngẩn ngơ. Anh từ trong nhà tắm bước ra hỏi cô:

" Sao em không ngủ sớm đi "

" Phong Vĩnh Kỳ, anh có biết Hàn Minh Thư không? "

" Sao em lại biết đến cô ta? "

Nghe cô nói vậy, anh ngạc nhiên hỏi. Anh từ từ đến bên giường ngủ rồi ngồi xuống, kể cho cô nghe:

" Hàn Minh Thư là một người phụ nữ thủ đoạn, cô ta luôn đeo bám Vũ Hàn. Nhưng mà tại sao em lại hỏi về cô ta? "

" Là Trần Băng. Cô ấy gọi điện cho tôi, vừa khóc vừa nói. Trước khi tắt máy, cô ấy chỉ nói Hàn Minh Thư. Bây giờ tôi rất lo cho cô ấy "

" Em đừng lo. Sáng mai Vũ Hàn sẽ qua đây thôi "

" Sao anh biết? "

Nghe anh nói vậy, cô ngạc nhiên hỏi. Anh không nói gì thêm, chỉ cười nhếch môi rồi kéo cô vào lòng mình, ôm cô ngủ đến sáng

Sáng hôm sau, đúng như những gì Phong Vĩnh Kỳ nói đêm qua. Phó Vũ Hàn đã qua tìm anh và Lâm Mẫn Nhi giúp đỡ. Phó Vũ Hàn đứng ngồi không yên, cứ đi qua đi lại mãi. Lâm Mẫn Nhi thấy vậy nói:

" Vũ Hàn, anh mau ngồi xuống từ từ nói. Đừng đi qua đi lại nữa. Tôi chóng mặt rồi đây này! "

" Mẫn Nhi, làm sao tôi có thể ngồi yên được. Trần Băng có ấy chắc là giận tôi lắm. Đêm qua tôi đã gọi điện cho cô ấy rất nhiều cuộc nhưng cô ấy lại không nghe máy "

" Mẫn Nhi, cô biết Trần Băng thích gì nhất không? "

" Anh định mua quà để tặng chuộc lỗi sao? "

" Đúng vậy "

Advertisement / Quảng cáo

" Được thôi. Chúng ta mau đi mua "

Phong Vĩnh Kỳ nghe hai người họ nói chuyện, anh đã im lặng nhìn nhin từ nãy đến giờ

Sau gần 1 giờ đi hỏi ý nhau, cả hai quyết định mua tặng cho Trần Băng 1 bó hoa. Anh đã đặt 1 bó hoa Phong Lan Nongke.

Kết thúc buổi mua sắm, Phó Vũ Hàn vì muốn cảm ơn Lâm Mẫn Nhi nên đã đưa cô và Phong Vĩnh Kỳ đến nhà hàng Minh Châu, đắt đỏ nhất. Khi ăn xong, Lâm Mẫn Nhi đi vào nhà vệ sinh. Thấy vậy Phong Vĩnh Kỳ không nói gì rời khỏi chỗ ngồi đi theo cô.

Khi đi vệ sinh xong, Lâm Mẫn Nhi định quay lại bàn thì thấy Phong Vĩnh Kỳ xông vào nhà vệ sinh. Bị anh ép vào tường, cô ngạc nhiên. Anh nói nhỏ vào tai cô:

" Hôm nay tôi thấy em và Phó Vũ Hàn có vẻ thân nhau quá nhỉ? "

" Tôi... tôi không có. Tôi chỉ là giúp anh ta chọn quà cho Trần Băng mà thôi "

" Nếu em đã giúp cậu ta thì em cũng phải giúp tôi chứ "

" Giúp anh? "

Cô chưa kịp định thần thì đã bị môi anh chiếm lấy. Một tay anh chống vào tường, tay còn lại ôm lấy eo nhỏ nhắn của cô. Ôm nhanh chóng chiếm lấy những vị ngọt ngào từ cô. Nụ khi của họ kết thúc khi một người phụ nữ bỗng nhiên bước vào. Thấy cảnh nóng trước mắt, người phụ nữ không biết nói gì, chỉ đỏ mặt rồi bước ra ngoài. Thấy vậy, cô liền đẩy anh ra rồi nhanh chóng ra ngoài.

Chiều hôm đó, Phó Vũ Hàn đi lấy hoa rồi chạy đến nhà Trần Băng. Đúng lúc, cô vừa mới đi đầu về. Thấy cô bước xuống xe, anh nhanh chóng đi xuống rồi đi đến chỗ cô, tay cầm bó hoa. Bỗng trong xe cô, một người đàn ông bước ra. Anh ta đi đến bên cạnh cô. Trần Băng hỏi Phó Vũ Hàn:

" Anh đến đây làm gì? "

" Tôi có chuyện muốn nói với em "

" Tôi và Phó tổng đây không có gì để nói hết. Chúng ta mau vào trong thôi anh "

Cô nói với Phó Vũ Hàn xong rồi quay mặt lui về nói với người đàn ông đứng bên cạnh cô. Anh ta nghe vậy, nhìn cô mỉm cười rồi để tay sau vai cô, cả hai từ từ bước vào nhà.

Phó Vũ Hàn thấy vậy, cảm thấy tim mình đau nhói. Anh tức giận vứt bỏ cả bó hoa Phong Lan rồi chạy đến quán rượu. Anh uống hết chai này đến chai khác không ngừng. Đến khi quán đóng cửa, người nhân viên đành lấy điện thoại của anh gọi điện cho Trần Băng:

Advertisement / Quảng cáo

" Phó tổng, tôi đã nói hai chúng ta không có gì để nói. Vậy anh còn gọi cho tôi làm gì? "

" Thật ngại quá, cô quen biết với vị tiên sinh này "

" Anh là ai? Đây là điện thoại của Phó Vũ Hàn, anh ấy đâu? "

" Vị tiên sinh này đang ở quán rượu của chúng tôi. Ngài ấy uống hết chai này đến chai khác. Bây giờ quán chúng tôi đóng cửa rồi. Phiên cô có thể đưa vị tiên sinh này về không? "

" Quán anh tên gì? "

" Là quán Night "

" Được, tôi sẽ qua đó ngay "

5 phút sau, cô có mặt tại quán rượu. Người phục vụ thấy cô liền nói:

" Tôi thấy điện thoại cậu ấy đã điện rất nhiều cuộc gọi cho cô nên liền thử gọi cho cô. Nếu như đã làm phiền thì mong cô thứ lỗi "

" Không sao đâu. "

" À mà, tôi luôn nghe vị tiên sinh này thì thầm như gọi tên ai vậy "

" Gọi tên sao? "

" Dạ phải, hình như là gọi Trần Băng "

" Được rồi. Tôi đưa anh ấy về đây. Cảm ơn anh đã báo cho tôi. Thật ngại quá "

* Hoa Phong Lan Nongke Thâm Quyến là loài hoa không có trong tự nhiên mà được lai tạo trong phòng thí nghiệm. Để cho ra đời một cây Phong Lan Nongke, các nhà nghiên cứu đã mất rất nhiều năm, trong đó từ 4 - 5 năm đợi cây nở hoa. Hoa Phong Lan Nongke Thâm Quyến được bán với giá 200.000 USA/cây (tương đương 4,5 tỷ đồng)

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt

Sau khi rời khỏi quán, Trần Băng liền gọi điện cho Lâm Mẫn Nhi:

" Mẫn Nhi, Phó Vũ Hàn hiện đang say rượu, tớ không biết nhà anh ta. Làm sau bây giờ? "

" Đừng lo, bây giờ tớ sẽ kêu Phong Vinh Kỳ lái xe qua đón hai người. Cậu đang ở đâu vậy? "

" Quán rượu Night "

" Được "

Sau khi nói chuyện xong. Lát sau, Phong Vinh Kỳ lái xe đến quán rượu. Anh đưa Phó Vũ Hàn vào ghế phụ phía sau ngồi. Chạy xe đến biệt thự cả ba cùng đưa Phó Vũ Hàn lên phòng, Phong Vinh Kỳ cho người đem nước ấm lên phòng cho Phó Vũ Hàn. Trần Băng quyết định ở lại phòng để chăm sóc anh.

Trong lúc cô lấy khăn lau mặt cho anh, cô chợt nghe anh nói:

" Trần Băng, đừng đi "

" Tôi ở đây "

" Trần Băng, tôi không cho em ở gần tên đàn ông khác "

" Gì chứ? "

" Trần Băng "

Khi nghe anh nói không cho cô gần người đàn ông khác, cô thấy trong lòng chột vui. Cô định đi đổ bỏ nước thì bị anh nắm lấy cánh tay. Anh thủ thỉm

" *Trần Băng, tôi yêu em "*

" *Tôi cũng vậy "*

Advertisement / Quảng cáo

Nghe Phó Vũ Hàn nói yêu mình, cô thấy vui lắm. Chột cười hạnh phúc

Sáng hôm sau, anh thức dậy thấy mình đang nằm trong một căn phòng. Nhìn kĩ anh mới phát hiện bản thân mình đang ở nhà của Phong Vĩnh Kỳ. Anh định đi rửa mặt thì thấy Trần Băng ngủ gục dưới giường. Anh nhẹ nhàng bước xuống giường và bế cô đặt xuống giường, đắp chăn lại cho cô. Anh vội đi rửa mặt rồi đi đến bên cạnh cô, nhìn ngắm khuôn mặt xinh đẹp của cô. Càng nhìn càng bị cuốn hút. Bên ngoài chột có tiếng gõ cửa vang lên:

" *Knock, knock "*

" *Ai vậy? "*

" *Là tôi, Lâm Mẫn Nhi "*

Phó Vũ Hàn bước ra mở cửa. Thấy anh, Lâm Mẫn Nhi hỏi:

" *Anh thấy thế nào? Hôm qua làm gì mà uống say như vậy? Còn nữa...* "

" *Mẫn Nhi, cô làm gì mà hỏi nhiều thế? Không sợ Vĩnh Kỳ ghen hay sao? "*

" *Tôi chỉ quan tâm giúp bạn của tôi thôi. Tối qua cậu ấy đã chăm sóc cho anh đó. Thôi, mau xuống ăn sáng đi. "*

" *Được "*

" *Anh định để cô ấy ngủ hay gọi cô ấy thức dậy ăn sáng chung với chúng ta? "*

" *Cứ để cô ấy ngủ đi "*

Sau khi nói chuyện với Lâm Mẫn Nhi, Phó Vũ Hàn nhanh chóng thay quần áo của Phong Vĩnh Kỳ đã được đặt sẵn trong nhà tắm. Ăn sáng xong, Phó Vũ Hàn lên phòng thì thấy Trần Băng đã thức dậy. Khi cô đã tắm xong, anh nói:

" *Hôm qua là em đã chăm sóc tôi sao? "*

Advertisement / Quảng cáo

" *Vậy anh nghĩ là ai? "*

" *Cảm ơn em "*

" *Không cần. Trễ rồi, tôi về đây "*

" *Khoang đã, tôi có chuyện muốn hỏi em? "*

Anh vội nắm cánh tay, giữ cô lại

" *Anh muốn hỏi gì? "*

"*Người đàn ông hôm qua là ai? "*

" *Anh hỏi để làm gì? "*

" *Em mau trả lời tôi biết đi "*

" *Tại sao tôi phải nói cho anh biết "*

Nghe cô nói vậy, Phó Vũ Hàn tức giận, kéo cô lên giường. Đè cô xuống,anh lấy tay giữ chặt hai tay cô, hỏi lại lần nữa:

" *Tôi hỏi em, người đàn ông hôm qua là ai? "*

" *Tại sao tôi phải nói cho anh biết "*

" *Em... Đừng là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt "*

Nói rồi, anh khom người hôn cô thò bạo mẽ cho cô gãy gối. Cô cố tính tránh né nụ hôn của anh thì anh lại lấy tay giữ khuôn mặt xinh đẹp của cô lại

Bạn đang đọc truyện *Báo Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Bị té

Khuôn mặt xinh đẹp của cô bị anh thô bạo giữ lại. Anh gần giọng nói với cô

" *Tôi hỏi em lần cuối, người đàn ông đó rốt cuộc là ai? Em tốt nhất nên nói "*

"*Anh muốn biết chút gì. Được, tôi sẽ nói cho anh biết. Anh ta chính là anh họ của tôi. Vậy đã được chưa, bây giờ anh mau buông tôi ra "*

Sau khi biết người đàn ông kia là anh họ của cô, Phó Vũ Hàn thờ phảo nhẹ nhõm. Anh từ từ buông tay cô ra

Đứng nghe bên ngoài, Lâm Mẫn Nhi đã nghe hết được những gì hai người bọn họ nói. Bỗng nhiên cô bị nhắc bỗng lên. Phong Vĩnh Kỳ bế cô trên vai, anh nói:

" *Báo bối, nghe lên người khác nói chuyện là không tốt. Mau theo tôi về phòng thôi "*

" *Nè Phong Vĩnh Kỳ, anh mau thả tôi xuống "*

Vừa nói, tay cô vừa đánh vào lưng của anh.

Bế cô vào phòng, đặt cô ngồi xuống giường. Anh ôm chặt lấy eo cô. Hôn đôi môi đỏ như hoa hồng. Cô ngạc nhiên liên tục đánh vào ngực anh. Lát sau, anh buông đôi môi cô ra mới phát hiện nó đã đỏ lên. Cô lấy tay lau đi những dấu vết lúc nãy. Anh nói:

" *Sau này mỗi ngày em đều phải hôn tôi "*

" Không bao giờ "

" Vậy cũng được. Vậy thì em chuẩn bị tiền tên Phương Nguyên qua Châu Phi đi là vừa "

" Anh dám uy hiếp tôi sao? "

" Phải "

" Anh đừng là tiểu nhân "

Nghe cô nói vậy, anh mỉm cười rồi nói với cô

" Tôi chưa từng nhận bản thân mình là quân tử "

Advertisement / Quảng cáo

" Anh... "

Cô tức giận bỏ đi xuống dưới nhà. Thấy Trần Băng chuẩn bị về, cô nhanh chóng chạy đến nói:

" Trần Băng, cậu định về à? "

" Ủ, mà môi cậu bị gì mà đỏ hết vậy? "

" Lúc này tờ sơ ý bị té, môi bị đập xuống đất "

" Không sao chứ? "

" Tờ ổn "

" À mà Mẫn Nhi, sao tớ không nhìn thấy em gái của Phong Vĩnh Kỳ vậy? "

" Cô ta sao, giờ này hẳn còn ngủ trong phòng "

" Thôi tớ về đây. "

" Tạm biệt "

Sau khi Trần Băng về, Lâm Mẫn Nhi quay vào nhà. Thấy Phong Vĩnh Kỳ ngồi trên ghế, cô định đi thẳng ra sau uống nước. Bị anh bất ngờ nắm lấy tay, cô liếc mắt nói với anh:

" Định làm gì? "

" Nghe lúc này em nói là bị té. Không sao chứ? "

Nói rồi, anh nhếch méc cười

" Anh vui lắm sao? Mau buông tay tôi ra đi, tôi không muốn giỡm với anh "

" Hai người đừng cãi nhau nữa "

Advertisement / Quảng cáo

Phó Vũ Hàn từ trên lầu bước xuống nói

" Tôi về trước đây, cảm ơn cậu "

"Người cậu nên cảm ơn không phải là tôi, là Trần Băng "

Phong Vĩnh Kỳ lạnh lùng nói mắt không thèm nhìn về phía anh

" Tôi không biết bản thân mình đang làm gì. Bây giờ có áy chặc ghét tôi lắm "

" Tôi không nghĩ như anh/ cậu đâu "

Lâm Mẫn Nhi và Phong Vĩnh Kỳ đồng thanh nói

" Có ý gì? "

Phó Vũ Hàn không hiểu ý hai người, liền hỏi

" Cậu xem đây là gì "

Nói rồi, Phong Vĩnh Kỳ đưa cho Phó Vũ Hàn một tờ báo.

Thật bất ngờ, trang nhất của tờ báo có ảnh bị chụp lên của Phó Vũ Hàn và Trần Băng đêm qua cùng dòng chữ " Thiên kim tập đoàn Trần thị giữa đêm cạp kê cùng Chủ tịch tập đoàn Phó thị "

" Anh nên cảm ơn tên nhà báo này đi. Nhờ hắn mà anh và Trần Băng mới có thể ở gần nhau "

Lâm Mẫn Nhi ngồi xuống ghế, rót một ly trà, uống nhấp môi rồi bình tĩnh nói

" Tôi biết bây giờ mình nên làm gì rồi "

Nói rồi, Phó Vũ Hàn nhanh chóng lái xe đi đến tập đoàn Trần thị

Đến đại sảnh của Trần thị, Phó Vũ Hàn yêu cầu nhân viên lên thông báo với Trần Kiên là có Chủ tịch tập đoàn Phó thị tìm

Bạn đang đọc truyện *Báo Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 19: Ngổ ý, cơ hội

Khi nhân viên được nhân viên thông báo Phó Vũ Hàn đến tìm, Trần Kiên khá bất ngờ và khâm trọng vì ông biết Phó Vũ Hàn là một người tuổi trẻ tài cao. Không biết hôm nay anh đến tìm ông có chuyện gì.

Người nhân viên đưa Phó Vũ Hàn lên phòng của ông. Ông lịch sự mời anh ngồi và rót trà mời anh, ông thắc mắc hỏi anh:

" Không biết hôm nay Phó tổng tìm tôi là có việc gì "

" Nếu Trần tổng đã nói vậy thì tôi xin nói thẳng. Không biết là ông đã đọc bản tin lúc sáng trên báo chưa? "

" Ý của Phó tổng là về con gái của tôi và cậu? "

" Đúng vậy "

" Phó tổng đừng lo. Tôi sẽ giải thích chuyện này với đám phóng viên kia "

" Trần tổng đã hiểu lầm ý của tôi rồi. Hôm nay tôi đến đây là để xin phép ông cho tôi cơ hội để trở thành con rể của ông "

" Ý của cậu là muốn cưới Trần Băng nhà tôi sao? "

" Đúng vậy "

" Nếu Phó tổng đã nói vậy thì tôi không có ý kiến gì. Tôi lúc nào cũng cho cậu cơ hội nhưng còn Trần Băng thì nó cho bao nhiêu cơ hội thì tôi không biết "

" Trần tổng yên tâm. Trần Băng có ỷ sẽ không từ chối tôi đâu. Còn nữa, nếu Trần tổng đã chấp nhận tôi là con rể tương lai thì ông hãy gọi tôi là Hàn Vũ là được "

Advertisement / Quảng cáo

" Được. "

Cả hai người nói chuyện vui vẻ thì điện thoại của Trần Kiên đổ chuông. Ông nhanh chóng nghe điện thoại. Một giọng nói ngọt như đường vang lên:

" Ba ời, ba đang ở công ty có phải không? Con gái ngoan của ba có làm đồ ăn cho ba đây. Con sẽ đem qua cho ba được chứ? "

" Trần Băng, con lại làm món gì nữa vậy? Những món con làm bỏ đến nỗi ba ăn cả tháng tắng cần gần 10 kí "

Nói rồi, ông nhìn qua bên Phó Vũ Hàn rồi nói tiếp

" À, Trần Băng con mau qua công ty đi. Ba có chuyện muốn nói với con "

" Dạ, con sẽ đem theo cả đồ ăn qua luôn. Giờ này chắc ba đã đói lắm rồi "

" Ủ, con đi cẩn thận đó "

10 phút sau, Trần Băng gõ cửa phòng của ông rồi cô từ từ bước vào. Cô vừa định kêu ông thì thấy anh ngồi trên ghế. Cô ngạc nhiên hỏi anh:

" Anh đến đây làm gì? "

" Trần Băng, không được nói như vậy. Đây là Phó tổng "

Nghe Trần Băng nói chuyện cộc lốc như vậy, ông lên tiếng la cô

Advertisement / Quảng cáo

" Con biết, nhưng con muốn biết anh ấy đến đây để làm gì? "

" Tôi đến đây để hỏi cưới em "

Nghe lời nói bá đạo này từ miệng anh nói ra, cô ngạc nhiên, mở to hai mắt không tin những gì mình vừa nghe được

" Đúng vậy, ba cũng đã đồng ý chuyện của hai đứa "

" Sao lại không hỏi ý con? "

" Em không có quyền lựa chọn. Tôi yêu em, em có quyền tiếp nhận. Dù không yêu cũng phải tiếp nhận "

" Anh bá đạo thật đó "

Cô thật sự bị sốc lần 2 khi nghe thêm một lời nói bá đạo này nữa

" Bác trai, con về trước đây. Tôi đưa em về "

Khi cô nói xong, anh quay qua nói với Trần Kiên và Trần Băng

Anh nắm lấy tay cô kéo đi đến thang máy. Khi thang máy vừa mở cửa, anh đã vào trong còn cô thì vẫn còn ngơ ngác chưa vào. Anh thấy vậy liền chặn cửa thang máy lại kéo cô vào.

Đây cô vào vách của thang máy rồi ôm chặt lấy eo của cô. Mỗi anh bắt lấy đôi môi đỏ hồng hồng của cô. Khác với lần trước, lần này cô tiếp nhận nụ hôn của anh thay vì tránh né, không tiếp nhận nó

Bạn đang đọc truyện *Bão Bối Của Tổng Tài* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Người phụ nữ của Phó Vũ Hàn

Khi cửa thang máy mở ra, các nhân viên đều chỉ chú tâm nhìn cảnh hai người đang hôn nhau say đắm. Mọi người đều nhận ra cả hai người, một người là thiên kim của Trần thị, người kia Phó tổng của Phó thị.

Từ ngoài cửa, một đám nhà báo xông vào trong làm cho những người bảo vệ đang rào thì tay chân phải vào giải tán họ. Đám nhà báo cứ hỏi hết câu này đến câu khác. Nhưng có một câu hỏi của một tên nhà báo đã khiến cho Phó Vũ Hàn có vẻ tức giận, hắn hỏi

" Trần tiểu thư, cho hỏi cô có phải là kẻ thứ ba đã xen vào chuyện tình cảm của Phó tổng và nữ diễn viên Hàn Minh Thư không ạ? "

Nghe được câu hỏi này từ tên nhà báo kia. Anh tức giận nhưng vẫn giữ được bình tĩnh nói

" Anh là nhà báo bên nào vậy? "

" Là báo Phương Đông "

Tên nhà báo vẫn trả lời với giọng bình thường.

" Tôi xin tuyên bố. Bắt đầu từ ngày mai, anh đã bị đuổi việc. Nếu như những chỗ khác thuê anh làm. Tôi sẽ khiến cho chỗ đó phá sản "

" *Phó tổng à, Phó tổng.... "*

Tên nhà báo nghe vậy, mặt mày xanh hết cả lên, luôn miệng vang xin Phó Vũ Hàn

" *Tôi cũng xin tuyên bố. Tôi và Hàn Minh Thư không có bất cứ quan hệ gì với nhau. Còn Trần Băng là người tôi yêu. Là người phụ nữ duy nhất của Phó Vũ Hàn tôi. Và cũng là vợ tương lai của tôi "*

Nói rồi, anh nắm lấy tay cô đi về phía hầm giữ xe. Đang đi thì chân cô hơi khụy xuống. Thấy vậy, anh không suy nghĩ gì thêm mà bế cô lên. Vào hầm giữ xe, anh mở cửa và đặt cô ngồi vào ghế phụ kế bên chỗ anh lái. Anh hỏi cô:

Advertisement / Quảng cáo

" *Chân em không sao chứ? "*

" *Có lẽ do giày hơi chật nên chân tôi bị đau "*

" *Em ráng chịu thêm chút nữa có được không? Tôi sẽ đưa em về nhà "*

" *Được "*

Anh đi vào xe và chạy thẳng về nhà của mình. Anh bế cô ra khỏi xe, những người làm việc ở nhà anh khá bất ngờ vì từ trước tới giờ thiếu gia của họ chưa từng đưa nữ nhân nào về cả. Anh đặt cô xuống ghế vào nói với ông Hàn - người quản gia lâu năm của nhà anh cũng là người đã chăm sóc cho anh từ nhỏ:

" *Bác Hàn, bác lấy giúp cháu miếng băng cá nhân "*

" *Dạ, thiếu gia "*

Bác Hàn cung kính nói

Sau khi bác Hàn đưa miếng băng cá nhân cho anh. Anh cởi đôi giày của cô ra khỏi chân rồi tỉ mỉ dán nó vào vết thương

Khi dán xong, Phó Vũ Hàn hỏi cô:

" *Em có đói bụng không? "*

Advertisement / Quảng cáo

" *Tôi không đói lắm "*

" *Em ở đây đi, lát nữa tôi sẽ đưa em về "*

" *Tôi ở đây làm gì? "*

" *Tôi đưa em lên phòng rồi sẽ nói với em "*

Trước khi đưa cô lên phòng, anh đã tuyên bố với mọi người làm trong gia đình mình:

" *Mọi người nghe đây, cô gái này chính là vợ tương lai của tôi, cũng chính là nữ chủ nhân tương lai của Phó gia này. Mọi người phải nghe lời và chăm sóc cho cô ấy thật chu đáo. Có biết chưa?"*

" *Vâng, thiếu gia "*

Tất cả những người làm đều đồng thanh nói

Nói rồi, Phó Vũ Hàn quay qua nói với cô.

" *Chân của em vẫn còn đau, để tôi bế em lên "*

Khi đưa cô lên đến phòng, anh đã kêu cô nhắm mắt lại. Cô tuy thấy kì lạ nhưng vẫn làm theo lời anh. Đưa cô vào trong và kêu cô mở mắt, cô hết sức bất ngờ vì món quà anh đã dành cho mình

Bạn đang đọc truyện *Báo Bồi Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Đỉnh hôn

Khi cô mở mắt ra, cô bất ngờ với món quà anh đã dành tặng cho mình. Trên giường ngủ của anh trải đầy hoa hồng được xếp thành hình trái tim. Phía dưới hình trái tim, những cánh hoa hồng còn được xếp thành chữ 我爱你 (tôi yêu em hay anh yêu em)

Thật ra trước khi tới công ty Trần thị, Phó Vũ Hàn đã gọi điện thoại cho Hàn quản gia. Nhờ ông ấy sắp xếp mọi chuyện.

Biết là cô sẽ bất ngờ với món quà mà mình đã tặng cho cô. Anh hỏi:

" *Em thích nó chứ "*

" *Tôi rất thích nó. Cảm ơn anh "*

Nói rồi, cô hôn nhẹ lên môi anh. Anh có vẻ hơi tham lam nên nói:

" *Lời cảm ơn lúc này của em tôi chưa cảm nhận được. Có thể làm lại không? "*

" *Được "*

Cô vui vẻ nói

Cô hôn anh lần nữa. Nhưng lần này, anh giữ môi cô lại không cho rời. Khi hôn xong, anh nói với cô:

" *Trần Băng, em cũng tôi yêu có đúng không? "*

" *Tôi... tôi "*

Cô ấp úng trả lời

" *Không trả lời tức là thừa nhận em cũng yêu tôi "*

" *Anh tự hỏi tự trả lời "*

" *Vậy em mau trả lời đi. Em có yêu tôi không? "*

" Nếu tôi nói có thì sao? "

Advertisement / Quảng cáo

" Vậy là có "

" Chúng ta mai đi thôi "

Anh nói tiếp

Anh nắm tay cô đi xuống dưới. Vì chân đang đau nên cô nói với anh

" Từ từ, chân em đang đau. Mà chúng ta đi đâu vậy? "

" Đi chọn nhẫn đính hôn "

" Tại sao lại gấp vậy? Đừng nói với em là anh sợ người khác dành mắt "

" Người phụ nữ của Phó Vũ Hàn tôi không ai dám dành đâu. "

Nói rồi, anh đưa cô vào trong xe. Anh hạ ghế phụ nằm xuống rồi ôm lấy cô. Anh nói nhỏ vào tai cô

" Đính hôn với em là để em biết được em là người phụ nữ của tôi. Cũng để cho em biết được mình chính là vợ tương lai của tôi, cũng là người duy nhất có thể sinh con cho Phó Vũ Hàn tôi. "

" Em biết rồi "

Đưa cô đến tiệm nhẫn. Cuối cùng cũng chọn được cặp nhẫn ưng ý. Anh không đưa cô về nhà, thay vào đó anh chạy đến Phong gia tìm Phong Vĩnh Kỳ và Lâm Mẫn Nhi để thông báo chuyện vui cho hai người họ biết.

Biết chuyện, Lâm Mẫn Nhi vui mừng nói với Trần Băng:

" Chúc mừng cậu đã tìm được một nửa của mình "

" Cậu cứ trêu mình mãi "

Nói rồi, cả hai cô đều cười cả lên. Phong Vĩnh Kỳ quay qua nói với Phó Vũ Hàn:

Advertisement / Quảng cáo

" Cuối cùng cậu cũng đã làm được điều mà mình muốn rồi đó. Bây giờ chỉ còn tôi chưa làm được điều mình muốn thôi "

" Cậu nói đi, giúp được tôi sẽ giúp "

Thấy Phong Vĩnh Kỳ cần giúp đỡ, Phó Vũ Hàn nhiệt tình hỏi

" Phục hồi trí nhớ cho Mẫn Nhi. Đây là điều mà tôi lo nhất "

Anh tỏ vẻ mặt lo lắng nhìn cô.

Tối đó, Lâm Mẫn Nhi trằn trọc mãi nhưng không ngủ được. Vừa nhắm mắt ngủ được ít lát thì lại gặp phải ác mộng:

" Ahhhhhh..... "

Tiếng cô la thét thanh. Cô giật mình ngồi dậy, mồ hôi từ trán tuôn ra cùng với vẻ mặt sợ hãi của cô

Nằm kế bên nghe tiếng cô la, Phong Vĩnh Kỳ cũng lo lắng vì không biết có chuyện gì đã xảy ra với cô. Anh lo lắng hỏi cô:

" Báo bối, em sao vậy? Gặp phải ác mộng à? "

Anh vừa nói với vẻ lo lắng, vừa lau mồ hôi trên trán cô

Cô ôm chặt lấy anh, giọng nói và vẻ mặt tỏ vẻ sợ hãi:

" Tôi... tôi sợ lắm. Tôi mơ thấy mình đang đuổi theo một chú chó con thì một chiếc xe chạy đến đụng thẳng vào người tôi. Tôi sợ lắm "

" Được rồi, có tôi ở đây với em rồi. Đừng sợ nữa, mau ngủ thôi "

Anh cô trấn an cô rồi ôm cô vào lòng ngủ.

Trong lúc ôm cô ngủ, anh đã suy nghĩ mãi:

" Sao có ấy lại mơ phải giấc mơ ấy. Có khi nào trí nhớ của cô ấy.... "

Bạn đang đọc truyện *Báo Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Gặp lại

Sáng hôm sau, từ trong biệt thự Phong gia. Tiếng của Lâm Mẫn Nhi lại nhai suốt bên Phong Vĩnh Kỳ:

" Tôi thật sự không sao mà. Tôi không muốn đi khám bác sĩ đâu "

Cô cứ đi theo Phong Vĩnh Kỳ nói mãi. Còn anh thì không để ý đến lời cô nói

" Không được, em suốt đêm gặp phải ác mộng. Tôi sẽ đưa em đến bác sĩ tâm lý nói tiếng. "

" Thật sự không cần mà "

" Em chỉ có hai lựa chọn. Một là đi khám bệnh. Hai là.... "

" Được, tôi đi khám "

Anh chưa nói hết câu thì cô đã quyết định đi khám vì cô biết lựa chọn thứ hai là gì anh không cần nói

Cô nghĩ thầm:

" Anh ta đúng là rất hợp để làm con rể của ba. Cách uy hiếp y hết nhau "

" Báo bối, đang chờ thăm tôi đúng không "

Advertisement / Quảng cáo

" Tôi nào có "

Thấy cô cứ thần thờ mãi, anh ghé sát vào tai cô nói làm cô giật mình

Sau khi khám xong cho cô, anh kêu cô ra ngoài ghế ngồi đợi mình. Trong phòng bệnh, anh hỏi bác sĩ:

" Có ấy không sao chứ? "

" Phong tiền sinh an tâm, tiểu thư không sao. "

" Lúc trước cô ấy bị mất trí nhớ. Bây giờ có cách nào cho cô ấy phục hồi lại trí nhớ hay không? "

" Phong tiền sinh, tôi đã từng đọc một cuốn sách, nó nói về một bệnh nhân cũng bị bệnh mất trí nhớ. Sau đó người thân của bệnh nhân đó đã đưa bệnh nhân đến những chỗ cũ mà họ đã từng đi qua. Từ từ, bệnh nhân sẽ hồi phục lại kí ức "

" Tôi biết rồi "

Ngồi bên ngoài đợi, cô thấy mình phải chờ đợi quá lâu nên cô đã bỏ ra ngoài đi dạo. Đang đi trên đường thì cô nhìn thấy một con chó nhỏ bị thương giữa đường. Cô từ từ đi lại bế con chó lên thì một chiếc xe lao thẳng đến cô. Lúc đó cô quá bất ngờ nên chỉ biết ngồi một chỗ. Bỗng có một lực nào đó từ phía sau ôm lấy cô, trên tay cô luôn ôm lấy chú chó không rời. Chiếc xe xuyt dưng có bỏ chạy

Khi cô quay lại, cô bất ngờ với người đã cứu mình. Thì ra người đó đã trở về mà cô lại không biết:

Advertisement / Quảng cáo

" Em không sao chứ? Anh không kéo em vào thì biết sẽ ra sao? "

" Phương Nguyên học trưởng, anh về từ khi nào vậy? "

Người đang nói chuyện với cô là Phương Nguyên. Người mà cô đã yêu thầm lâu nay cuối cùng cũng đã trở về. Cô vui mừng không thể tả được.

Sau bao nhiêu tháng không gặp nhau, anh vẫn giống như xưa. Mái tóc đen, cặp mắt sắc bén, chiếc mũi lai Tây, đôi môi hơi cong lên khi nhìn thấy cô. Khuôn mặt anh tuấn, tất cả đều không thay đổi.

" Anh vừa mới về tối hôm qua, định tạo sự bất ngờ cho em. Không ngờ lại gặp em ở đây "

" Em đi dạo gần đây. Đi ngang qua thấy chú chó này bị thương nên định đưa đến chỗ thú y. Nếu lúc này không có anh, suýt nữa thì em đã bị... "

" Thôi đừng nói nữa, mau đưa nó đi khám thôi. Mà em đi một mình à? "

" Không, em đi với một người nữa, anh ta... "

Cô chưa kịp nói hết thì có một lực kéo cô về phía sau. Người đó không ai khác chính là Phong Vĩnh Kỳ. Anh nhìn từ xa đã thấy cô đứng nói chuyện với Phương Nguyên, trong lòng chợt nổi lên cơn ghen liền đi lại đó:

" Báo bối, tôi kêu em đợi tôi ở ghế ngồi mà. Có biết tôi lo lắng không? "

Bạn đang đọc truyện Báo Bối Của Tổng Tài được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Lo

" Báo bối, tôi kêu em đợi tôi ở ghế ngồi mà. Có biết tôi lo lắng không? "

Anh nắm chặt lấy tay cô, nói

" Mẫn Nhi, đây là? "

" Tôi là Phong Vĩnh Kỳ, là chồng tương lai của Mẫn Nhi "

Anh trả lời Phương Nguyên ngay lập tức

" Tôi là Phương Nguyên, là bạn học của Mẫn Nhi. Mẫn Nhi, em sắp kết hôn sao lại không cho anh biết. Chúc mừng em nha. "

Phương Nguyên nói với giọng rất thân thiện. Anh ta không biết bây giờ trong lòng của cô đang suy sụp đến dường nào. Cô không trả lời Phương Nguyên, Phong Vĩnh Kỳ thấy vậy liền nói:

" Mẫn Nhi đang bị bệnh, bây giờ cô ấy cảm thấy không được khỏe. Tôi sẽ đưa cô ấy về. Còn về chú chó này, chúng tôi sẽ chăm sóc nó "

Nói rồi, anh nhanh chóng đưa Lâm Mẫn Nhi về nhà. Từ lúc lên xe, cô không nói lời nào. Anh cảm thấy có chút lo lắng

Về đến nhà, vừa đậu xe xong, anh liền nắm tay cô kéo vào nhà. Anh đưa chú chó cho những người giúp việc. Nhờ họ băng bó vết thương và chăm sóc nó.

Anh cảm thấy nổi giận, hỏi cô:

" Tôi kêu em ngồi đợi tôi ở ghế. Em đi đâu vậy, có biết tôi lo lắng đi tìm em khắp nơi không? "

" Tôi xin lỗi "

Cô gục mặt xuống đất, nói

Advertisement / Quảng cáo

" Sao em lại gặp được tên Phương Nguyên đó vậy? "

" Lúc tôi cứu chú chó. Một chiếc xe cút thể lao thẳng đến tôi. Là anh ấy đã cứu tôi "

" Anh ấy, em kêu ngọt thật đó "

Anh nhìn cô với ánh mắt giận dữ. Anh nói tiếp

" Sau này không được đi lung tung có biết chưa? "

" Tôi biết rồi "

" Lúc này em nói là chiếc xe suốt đưng tring em sao? "

Lúc này, anh mới lấy lại chút bình tỉnh, hạ giọng nói với cô

" Phải, chiếc xe đó như bị điên vậy "

Cô vừa nói xong, anh bế cô thẳng lên phòng. Vào đến phòng, anh đặt cô nằm xuống giường rồi cời đồ cô ra. Cô bất ngờ với hành động này của anh, hoang mang nói với anh:

" Anh định làm gì vậy hả? "

" Kiểm tra xem em có bị thương ở đâu không? "

" Không cần, tôi không sao "

Advertisement / Quảng cáo

" Em không sao là được rồi. Nên nhớ sau này đừng gặp tên Phương Nguyên đó nữa có biết chưa "

Nghe cô không sao, anh cảm thấy yên lòng. Mỗi anh đột nhiên cong lên, đưa sát vào mặt cô nói. Khoảng cách câu cô và anh bấy giờ chỉ còn 1cm nữa là đã chạm môi nhau

Thấy khoảng cách của hai người quá gần nhau. Mặt cô bỗng đỏ cả lên, cô lấy tay đẩy anh ra, mặt quay về bên trái nói:

" Anh mau đứng lên đi "

Lúc đó, Phong Tiểu Vân ở ngoài không gõ cửa, xông thẳng vào phòng:

" Anh hai, anh.... "

Thấy cảnh hai người đang ôm ấp nhau, Phong Tiểu Vân mang một bụng tức giận

" Em vào sao không gõ cửa? "

Thấy Phong Tiểu Vân không có phép tắc, anh ngồi dậy rồi la cô ta

" Từ trước đến em vào phòng anh đã gõ cửa đâu "

" Lúc trước khác, bây giờ khác. Nếu như sau này em vào phòng của anh mà không gõ cửa thì đừng bao giờ bước chân vào đây. Biết chưa? "

" Em xin lỗi, em biết rồi. Anh hai đừng giận em nữa "

Nói rồi, Phong Tiểu Vân tức giận đi xuống nhà bếp. Thấy vậy, Lâm Mẫn Nhi cũng bỏ xuống nhà bếp.

Thấy Lâm Mẫn Nhi đi lại gần mình, cô ta nhìn thấy cô rót nước vào ly và uống nó. Cô ta chợt nghĩ ra một ý đồ nào đó. Cô ta cười nhếch môi môi hiểm độc của mình

Bạn đang đọc truyện *Báo Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Giở trò

Lúc Lâm Mẫn Nhi đang uống một ngụm nước, Phong Tiểu Vân bỏ ly nước của mình xuống bàn và hỏi cô:

" Lúc nãy cô và anh Vĩnh Kỳ, hai người đã làm gì hả? "

" Vĩnh Kỳ. Cô kêu nghe ngọt quá nhỉ "

" Đừng nói vòng vo, mau nói đi "

" Cô có biết mình đang nói chuyện với ai không? Cô đang nói chuyện với chị dâu tương lai của mình đó. Ăn nói cho cẩn thận "

" Tôi nói cho cô biết, anh Vĩnh Kỳ chỉ thuộc về mình tôi thôi. Cô muốn đấu với tôi, còn lâu "

Đúng lúc đó, Phong Tiểu Vân thấy Phong Vĩnh Kỳ đi xuống, cô ta lấy ly nước của mình trên bàn. Tạt thẳng của mặt của mình rồi la lên inh ỏi. Lâm Mẫn Nhi ngạc nhiên với hành động của cô ta, cô cũng muốn xem cô ta đang giờ trò gì

" Ahhhhh.... "

" Cô làm gì vậy hả? "

Nghe tiếng la của Phong Tiểu Vân, Phong Vĩnh Kỳ chạy nhanh xuống xem có chuyện gì. Lúc anh xuống, anh nhìn thấy khuôn mặt của Phong Tiểu Vân bị ứot hết. Còn trên tay của Lâm Mẫn Nhi lại cầm ly nước. Cứ tưởng cô tạt nước Phong Tiểu Vân nên anh hỏi:

" Có chuyện gì vậy? "

" Chị hai, em làm gì sai xin chị cứ nói. Đừng hành động như vậy với em "

" Có chuyện gì vậy Tiểu Vân "

Nghe Phong Tiểu Vân nói vậy, Phong Vĩnh Kỳ nhìn cô ta với ánh mắt lo lắng

" Lúc nãy chị hai xuống hỏi em là từ trước đến nay em luôn vào phòng anh mà không gõ cửa à. Em trả lời chị là dạ rồi chị ấy cầm ly nước trên tay... "

Cô ta nói với giọng bản thân là người bị hại

Advertisement / Quảng cáo

" Có chuyện đó không Mẫn Nhi? "

Anh không tin những gì Phong Tiểu Vân vừa hỏi. Anh xoay qua cô để xác nhận câu trả lời. Không ngờ, cô lại nhận là mình làm

" Phải, là tôi đã tạt nước cô ta "

Cô không lo lắng gì, nói

" Em mau lấy khăn lau đi. Nếu không sẽ bệnh đó "

Anh quay lại nói chuyện nhỏ nhẹ với Phong Tiểu Vân rồi quay qua nói với cô

" Tại sao em lại làm những chuyện như vậy? Tiểu Vân làm gì sai em cứ nói "

Cô không trả lời anh, chỉ bước thẳng lên phòng rồi lấy vali thu dọn quần áo. Anh rất kinh ngạc với hành động của cô, anh hỏi cô

" Em định đi đâu vậy hả? "

" Tôi sẽ dọn đi. Sẽ không sống ở đây nữa "

" Tại sao em lại có thể ngang ngược như vậy. Đã làm sai lại không chịu nhận "

" Phải, là tôi ngang ngược. Tất cả đều là do tôi, là tôi làm sai anh chịu chưa. Từ lúc vào Phong gia, anh biết tôi sống như thế nào không. Anh nghĩ tôi sống tốt lắm sao? Anh lấy quyền gì cấm tôi theo đuổi người tôi yêu chứ. "

Cô tức giận nói hết những điều trong lòng mình. Khi cô nói xong, nước mắt cô sắp rơi xuống nhưng cô cố kìm nén nó lại

Nghe được những lời lúc này thốt ra từ miệng của cô, anh tức giận nay lại càng tức giận hơn.

Khi cô định kéo vali ra khỏi phòng, anh đã nắm chặt lấy tay cô rồi đẩy ngã cô xuống giường. Anh cởi áo của mình ra rồi đè lên người cô

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Đuôi

Anh cởi đồ rồi đè lên người cô. Em tho bạo hơn cô làm cô cảm thấy khó thở. Anh hôn môi cô rồi từ từ chuyển xuống vùng cằm cổ non nớt. Dục vọng trong lòng lại càng không thể kiềm chế được. Đôi tay của anh nhanh chóng cởi hết đồ của cô

Biết anh đã không thể kiềm chế được bản thân mình. Nhưng cô không muốn mình bị mất sự " trong trắng " trong hoàn cảnh như vậy. Cô giữ lấy đôi tay to lớn của anh lại. Miệng hôn hên nói:

" Dừng.... tôi xin anh... "

" Em đừng đi. Tôi không muốn em đi. Hứa với tôi, đừng đi "

" Chỉ cần anh không làm gì tôi. Tôi hứa sẽ không đi "

" Được "

Sau khi cả hai "thương lượng " với nhau. Cuối cùng cô không dọn đi nữa. Nếu như lúc này cô không nói, có lẽ anh cũng sẽ không thể kiềm chế bản thân mình được nữa. Nếu như lúc này em thật sự làm tổn thương cô, cả đời này anh cũng không tha thứ cho bản thân mình

Vali cô để gần giường đã được anh kêu người giúp việc sắp xếp lại vào tủ. Anh nhận được cuộc điện thoại cần về công ty. Trước khi đến công ty, anh đã đặt một nụ hôn lên trán cô như lời xin lỗi lúc này.

Cô một mình đi vào vườn hoa xem đã có bao nhiêu hoa nở rồi. Phong Tiểu Vân từ phía sau cô đi tới. Cô ta nói với giọng đầy kiêu ngạo:

" Chị dâu tương lai, chị chưa dọn đi hay sao? Có cần tôi kêu người lên dọn tiếp hay không? "

" Phong Tiểu Vân, cô làm gì cũng phải biết có chừng mực. Nếu không, người ta nắm được cái đuôi của cô thì khổ "

" Cô... "

" Ah, Phong Tiểu Vân, tôi cho cô nghe cái này. "

Advertisement / Quảng cáo

Nói rồi, Lâm Mẫn Nhi lấy điện thoại của mình ra. Cô cho Phong Tiểu Vân nghe một đoạn ghi âm. Trong đoạn ghi âm là tiếng của cô và cô ta:

" Lúc này cô và anh Vĩnh Kỳ, hai người đã làm gì hả? "

" Vĩnh Kỳ. Cô kêu nghe ngọt quá nhỉ "

" Dừng nói vòng vo, mau nói đi "

" Cô có biết mình đang nói chuyện với ai không? Cô đang nói chuyện với chị dâu tương lai của mình đó. Ăn nói cho cẩn thận "

" Tôi nói cho cô biết, anh Vĩnh Kỳ chỉ thuộc về mình tôi thôi. Cô muốn đấu với tôi, còn lâu "

Sau đó là tiếng nước vang lên và tiếng bước chân của Phong Vĩnh Kỳ chạy đến

" Có chuyện gì vậy? "

" Chị hai, em làm gì sai xin chị cứ nói. Dừng hành động như vậy với em "

" Có chuyện gì vậy Tiểu Vân "

" Lúc này chị hai xuống hỏi em là từ trước đến nay em luôn vào phòng anh mà không gõ cửa à. Em trả lời chị là dạ rồi chị ấy cầm ly nước trên tay... "

Lâm Mẫn Nhi sau khi cho Phong Tiểu Vân nghe xong đoạn ghi, cô cười nhếch mép với cô ta, nói:

" Sau hả, cô thấy đoạn ghi âm này như thế nào? Nếu như tôi cho Phong Vĩnh Kỳ nghe nó. Cô nghĩ anh ấy sẽ xử cô ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Tiêu hủy vật chứng

Lâm Mẫn Nhi sau khi cho Phong Tiểu Vân nghe xong đoạn ghi, cô cười nhếch mép với cô ta, nói:

" Sau hà, cô thấy đoạn ghi âm này như thế nào? Nếu như tôi cho Phong Vĩnh Kỳ nghe nó. Có nghĩ anh ấy sẽ xử cô ra sao?

" Cô.... "

" Tôi thế nào? Tôi đã cảnh cáo cô rồi. Đừng gây chuyện với tôi "

Nói rồi, Lâm Mẫn Nhi quay người đi vào nhà. Lúc này, Phong Tiểu Văn thấy có một hòn đá dưới đất. Cô ta liền tròn mắt với Lâm Mẫn Nhi rồi cầm nó đánh vào đầu cô làm cô ngã xuống đất, máu chảy không ngừng. Sau khi đánh cô xong, cô ta liền cầm hòn đá lúc này liền tiếp đánh vào điện thoại của cô nhằm tiêu hủy vật chứng

Khi đã xử lí cô xong, cô ta trở lại lên phòng của mình như chưa từng xảy ra chuyện gì. Khi những người giúp việc của Phong gia ra vườn hoa để tưới nước thì phát hiện Lâm Mẫn Nhi nằm với vùng máu đang chảy rất nhiều. Họ sợ quá liền gọi xe cấp cứu và nhanh chóng gọi điện cho Phong Vĩnh Kỳ

Đang trong cuộc họp, anh nhận được cuộc gọi của người giúp việc:

" Thiếu gia có chuyện rồi? "

" Lâm tiểu thư bị thương, đang ở trong phòng cấp cứu "

" Cái gì? Sau không gọi điện sớm cho tôi "

Nói rồi, anh bỏ cuộc họp. Đạp ga thật nhanh chạy đến bệnh viện, trong lòng đầy lo lắng không nguôi

Đến bệnh viện, anh chạy thật nhanh vào bên phòng cấp cứu. Thấy có cô giúp việc ở nhà ngồi bên ghế. Anh chạy lại hỏi cô ta:

" Mẫn Nhi sao rồi? "

" Lâm tiểu thư đã ở trong phòng cấp cứu được 10 phút rồi thưa thiếu gia "

" Tại sao cô ấy lại bị như vậy? "

Advertisement / Quảng cáo

" Khi chúng tôi ra vườn tưới hoa thì đã thấy Lâm tiểu thư nằm ở đó, trên đầu chảy rất nhiều máu. Kế bên còn có chiếc điện thoại bị vỡ "

" Các người làm việc như vậy sao? "

" Thiếu gia, chúng tôi xin lỗi... "

Nói rồi, anh đưa tay ra. Cô giúp việc hiểu ý liền đưa điện thoại cho anh. Lúc này, bác sĩ từ phòng cấp cứu bước ra. Anh sốt ruột lại hỏi bác sĩ

" Bác sĩ, cô ấy không sao chứ? "

" Cô ấy bị mất nhiều máu nhưng cũng may là đưa đến kịp thời. Chúng tôi đã khâu vết thương lại rồi "

" Cảm ơn bác sĩ. Tôi vào thăm cô ấy được chứ? "

" Được "

Nói rồi, anh kêu người giúp việc về nhà làm tiếp công việc của mình. Anh đi vào trong thấy cô đang nằm yên, trên đầu có băng miếng khăn trắng. Anh ngồi kế bên giường cô, nắm lấy tay cô rồi nói

" Em hãy mau tỉnh lại và nói cho tôi biết ai đã làm em nghe nóng nổi này. Tôi nhất định sẽ khiến cho kẻ đó chết không được yên "

Khi anh vừa nói xong, tay cô bắt đầu cử động, mắt cô bắt đầu nháy. Sau khi cô mở mắt, cô lấy tay ôm đầu mình. Anh dịu cô ngồi dậy rồi hỏi cô:

" Em tỉnh rồi. Hãy mau nói cho tôi biết ai đã làm em thành ra như vậy? "

" Tôi không biết. Tôi đang đi dạo trong vườn hoa thì có người phía sau đánh vào đầu tôi. Mà tôi nhờ anh việc này? "

" Em hãy nói đi "

" Sửa điện thoại giúp tôi "

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Ác giả, ác báo

Nghe có nói vậy, anh đồng ý với yêu cầu của cô. Khi biết tin Lâm Mẫn Nhi bị thương, Phó Vũ Hàn cùng Trần Băng đến thăm cô. Trần Băng vì sợ Lâm Mẫn Nhi thêm nên đã đem thứ mà cô thích nhất là trà sữa. Lúc cả hai đang trò chuyện thì Phong Vĩnh Kỳ và Phó Vũ Hàn ra ngoài nói chuyện:

" Rốt cuộc thì cậu đã biết tại sao Mẫn Nhi bị thương chưa? "

Phó Vũ Hàn thiếu kì hỏi Phong Vĩnh Kỳ

" Tôi rất muốn biết kẻ nào đã đánh lên cô ấy. Ngoài ra, tôi còn nhờ cậu một chuyện "

" Nói đi "

" Sửa chiếc điện thoại này. Phục hồi lại dữ liệu trong này "

Nói rồi, Phong Vĩnh Kỳ lấy chiếc điện thoại trong túi áo ra đưa cho Phó Vũ Hàn. Phó Vũ Hàn tuy có chút thiếu ki nhưng vẫn cầm chiếc điện thoại rồi bỏ vào túi

Đã được 3 ngày cô nằm viện. Cô cảm thấy cực kì buồn chán nên đã xin Phong Vĩnh Kỳ cho mình xuất viện. Chiều theo ý cô, cho cô xuất viện.

Đưa cô về Phong gia, anh dịu cô lên phòng rồi kêu người quản gia vào giới thiệu với cô:

" Mẫn Nhi, đây là di Hoa, là quản gia ở đây. Lúc trước di ấy có công việc về quê nên hai người chưa gặp nhau. Từ đây về sau, di Hoa sẽ chăm sóc cho em những lúc tôi không có nhà "

Khi giới thiệu với cô xong, anh ôm lấy đầu và hôn lên trán cô, nói:

Advertisement / Quảng cáo

" Em nghỉ ngơi đi. Tôi trở về công ty xử lý chút việc "

" Được "

Nói rồi, anh bước ra ngoài rồi lái xe đến công ty. Cô nằm trên giường, đi Hoa bước đến bên cô, nở nụ cười hiền hậu:

" Thiếu phu nhân cần gì cứ nói với tôi "

" Di Hoa, đi đừng gọi con là Thiếu phu nhân. "

" Dạ, không được. Nếu thiếu gia biết sẽ la tôi mất "

" Mà di Hoa, đi làm ở đây được bao lâu rồi? "

" Từ lúc Thiếu gia còn rất nhỏ. Thiếu gia là do tôi chăm sóc từ nhỏ đến lớn "

" Nói vậy là đi hiểu tính cách của anh ta? "

" Dạ "

" Di Hoa, đi có biết nấu món Quăng Đông không? "

" Tiểu thư muốn ăn gì? "

" Lúc trước mẹ hay làm món sủi cào cho con. Bây giờ đi làm cho con ăn có được không? "

" Được. Tiểu thư cứ nằm đây đợi tôi. Khi làm xong tôi sẽ đem lên "

" Con muốn xuống dưới ăn "

" Dạ "

Di Hoa cung kính nói rồi đi xuống dưới. Sau khi làm xong món sủi cào, di Hoa đem đến cho cô. Chỉ ăn một miếng thôi mà cô đã khen hết lời. Thấy cô vui như vậy, di Hoa cũng vui lây. Di nói:

" Nhìn Thiếu phu nhân, tôi nhớ lúc Thiếu gia khoảng 16 tuổi. Thiếu gia có dẫn một vị tiểu thư về đây. Lúc đó, vị tiểu thư đó cũng hỏi tôi có biết làm món sủi cào không và yêu cầu tôi làm cho cô ấy ăn. Khi ăn, cô ấy rất vui và luôn miệng khen món sủi cào. Nhưng từ hôm đó đến bây giờ, tôi không thấy thiếu gia đưa cô ấy đến đây nữa "

Nói xong, di Hoa ù rừ cuối mặt xuống

Chiều đến, anh làm xong việc liền nhanh chóng trở về vì hiện tại anh rất nhớ cô. Vừa về đến nhà, di Hoa nói cô vừa uống cốc sữa và vừa chợp mắt một lát. Nghe vậy, anh cảm thấy yên lòng. Sau khi Phong Vĩnh Kỳ ăn tối xong, anh quay trở lại phòng ngủ.

Khi anh vừa cởi áo khoác và cả vật rồi tiến đến bên cạnh cô, lấy tay sờ những đường nét tuyệt mỹ trên gương mặt xinh đẹp của cô. Cô đang nằm thì nghe thấy tiếng động nên mở mắt. Nghĩ là mình đã đánh thức cô nên anh nói:

" Tôi đã đánh thức em sao? "

"Không, là do tôi ngủ suốt nên bây giờ không thể ngủ được nữa "

" Tôi đi thay đồ. Em có muốn ăn chút gì nữa không? "

" Không, tôi không cảm thấy đói "

" A mà tôi có việc muốn hỏi anh. Lúc trước anh có đưa một người khác vào biệt thự này đúng không? "

Khi anh định vào nhà tắm thì cô nói tiếp

" Sao em lại hỏi như vậy? "

" Tôi cảm thấy nơi này có chút quen thuộc. Giống như đã từng ở đây. Nhưng nhất thời không nhớ ra "

Thấy trí nhớ của cô có phản hồi phục, anh nghĩ

" Trí nhớ của em đã dần hồi phục rồi. Tôi sẽ giúp em nhớ lại tất cả "

Đã 2 ngày kể từ khi cô trở về biệt thự Phong gia. Chỉ mới 2 ngày nhưng cô lại cảm thấy mình ngày càng tăng cân. Ngày nào anh cũng ép cô bỏ bỏ cơ thể. Ở lại Phong gia cô chỉ sợ khi trở về Lâm gia sẽ không có ai nhận ra mình.

Advertisement / Quảng cáo

Trong lúc Phong Vĩnh Kỳ đang ép cô ăn thì Phong Nhất Thiên trở về. Ông không tin vào mắt mình vì ông đi công tác chưa đến một tháng cô đã tròn trịa ra hẳn. Nhìn lên đầu cô, anh thấy có băng một miếng băng trắng. Ông nhanh chóng lo lắng chạy lại hỏi cô và anh:

" Mẫn Nhi, đầu con bị gì vậy? "

" Dạ, con bất cẩn bị thương. Không sao đâu ba "

" Không sao là được rồi "

" Ba, công tác lần này có thuận lợi không? "

Anh muốn chuyển qua chuyện khác nên nói

" Rất tốt. Vĩnh Kỳ, lát nữa lên phòng ba có chuyện cần bàn bạc với con "

" Dạ "

Nói rồi, những nữ hầu đều đem đồ của ông lên phòng. Phong Vĩnh Kỳ đi theo ông lên phòng bàn chuyện. Vừa lên đến phòng, ông đã vội vàng hỏi anh:

" Tại sao Mẫn Nhi lại bị thương. Lúc này ba hỏi con bé nhưng có vẻ con bé đang che giấu một điều gì đó "

" Dạ, theo những nữ hầu ở đây nói thì họ nhìn thấy Mẫn Nhi nằm ngay chỗ hoa viên. Dưới đất có rất nhiều máu và kế bên có chiếc điện thoại như đã có người đụng tay vào. Con đã nhờ Vũ Hàn sửa chiếc điện thoại rồi "

" Tốt lắm. Nhưng con nhớ hãy chăm sóc tốt hơn cho con bé "

" Con biết rồi "

Trong lúc nói chuyện, hai người họ không để ý toàn bộ cuộc trò chuyện đã bị Phong Tiểu Văn nghe được. Cô ta nghĩ trong lòng

" Diệt cô thì phải diệt tận gốc. Điện thoại của cô ta nếu như đến lúc sửa xong thì nhất định sẽ nói với mọi người mình là kẻ đã đánh cô ta bị thương.

Lâm Mẫn Nhi, tôi có món quà rất đặc biệt tặng cho cô. Hãy chờ đón món quà của tôi "

Nghĩ rồi, cô ta cười hiểm độc

Đã gần một tuần rồi nhưng Phong Vĩnh Kỳ không về nhà do công việc tại công ty quá bận. Anh nhận được cuộc gọi của dì Hoa nói là Lâm Mẫn Nhi bị sốt rất cao. Đã 3 ngày rồi cô ấy không ăn gì. Nghe tin, anh vội tạm dừng tất cả công việc để quay về nhà.

Vừa về đến nhà, dì Hoa chạy đến bên anh. Anh hỏi

" *Ba tôi không có nhà sao? "*

" *Ông chủ đi nghỉ dưỡng tại suối nước nóng rồi thưa thiếu gia "*

" *Mẫn Nhi bây giờ sao rồi? "*

" *Thiếu phu nhân sốt rất cao, đã ba ngày nay không chịu ăn gì. Tôi mời bác sĩ đến nhưng Thiếu phu nhân không chịu "*

Nghe dì Hoa nói vậy, anh nóng lòng chạy thẳng lên phòng xem cô như thế nào. Lên đến phòng, anh thấy cô bị chấn từ đầu đến chân. Anh nói thế nào cô cũng không chịu mở mắt ra

" *Mẫn Nhi! "*

" *Phong Vĩnh Kỳ, là anh à? "*

Anh tiến lại gần cô. Nhưng bị cô ngăn lại

" *Đừng lại gần tôi, bệnh tôi có thể lây đó. Tôi không muốn lây bệnh cho anh "*

" *Tôi sẽ gọi bác sĩ "*

" *Không được. Nhưng anh hãy gọi Phong Tiểu Vân qua đây giúp tôi "*

" *Để làm gì? "*

" *Tôi xin anh đấy. Hãy giúp tôi gọi Phong Tiểu Vân qua đây "*

Advertisement / Quảng cáo

" *Được "*

Anh cảm thấy khó hiểu, anh không hiểu tại sao cô lại muốn gặp Phong Tiểu Vân.

Anh đứng trước phòng Phong Tiểu Vân và gõ cửa

" *Cốc... cốc... cốc "*

" *Ai đó? "*

" *Là anh đấy! "*

Nghe tiếng Phong Vĩnh Kỳ, cô ta anh chóng chạy ra mở cửa

" *Anh hai tìm em có việc gì? "*

" *Mẫn Nhi có việc nên nhờ anh qua đây gọi em. "*

" *15" nữa em sẽ đến "*

" *Được "*

Nói rồi, anh cô đóng cửa thật mạnh, gương mặt tỏ vẻ không vui. Nhưng rồi cô ta lại nhếch mép cười rồi nghĩ:

" *Giờ thì đã biết hậu quả do dám đầu Phong Tiểu Vân này chưa. Đợi sau khi cô chết tôi sẽ thay cô chăm sóc tốt cho anh ấy "*

Bạn đang đọc truyện *Bão Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Ác giả, ác báo (2)

Sau khi gọi Phong Tiểu Vân xong, anh nhanh chóng quay lại phòng. Cô nói với anh:

" *Tôi đã gọi Tiểu Vân đến rồi "*

" *Cảm ơn anh! Nếu anh cảm thấy không phiền, xin anh hãy vào nhà tắm ở trong. Khi nào tôi gọi thì anh hãy ra đây "*

" *Em định làm gì hả? "*

" *Có lẽ đây là yêu cầu cuối cùng của tôi. Xin anh hãy làm theo "*

Khi nghe cô nói vậy, anh cảm thấy rất nghi ngờ. Dự cảm có chuyện gì đó không hay

15" sau Phong Tiểu Vân đến. Cô ta nghiêng mặt bước vào

" *Hừ.. hừ.. "*

" *Lâm Mẫn Nhi, cô tỉnh lại đi "*

" *Cô đến rồi ư? "*

Advertisement / Quảng cáo

" *Thật ra tôi cũng chẳng muốn đến đây làm gì. Nhưng bây giờ tôi đến là để nổ cho cô biết li do tại sao cô sắp chết "*

" *Thì ra là cô đã hại tôi "*

" *Phải "*

Trốn trong nhà tắm, anh không tin những gì mình vừa nghe được. Anh rất muốn chạy ra ngoài để hỏi thẳng Phong Tiểu Vân lí do tại sao cô ta lại thăm hại Lâm Mẫn Nhi. Nhưng anh lại càng không thể ra vì như vậy sẽ làm hư kế hoạch của Mẫn Nhi. Anh đành tiếp tục ở lại nhà tắm, nghe tiếp cuộc nói chuyện của hai người

" Lâm Mẫn Nhi, tranh giành với tôi sẽ không có kết cuộc tốt. Từ đầu tôi đã nhắc nhở nhưng cô lại không nghe. Hậu quả bây giờ, cô tự gánh lấy "

" Lâm Mẫn Nhi tôi từ trước đến giờ đều rất mình bạch. Cho dù chết cũng phải chết một cách mình bạch. Trước khi chết, tôi muốn biết lí do tại sao mình lại chết "

Nghe cô nói vậy, cô ta tiến lại gần chiếc bàn bên cạnh giường cô. Tay cầm lấy chiếc hộp vuông kê bên, giọng nói ma quỷ của cô ta vang lên:

" Cô cảm thấy món quà này tôi tặng cô như thế nào? "

" Thì ra là nó "

" Phải. Trong chiếc hộp này có tẩm một chiếc kim độc. Khi cô mở hộp ra, chiếc kim cùng lúc đó sẽ được bắn vào người cô khiến cô trở tay cũng không kịp "

" Nhưng cô yên tâm, sau khi cô chết, tôi nhất định sẽ chăm sóc tốt cho anh Vĩnh Kỳ. Tôi sẽ khiến cho anh ấy cảm thấy tôi mới là người xứng đáng làm vợ của anh ấy "

Cô ta nói tiếp với giọng ma quỷ

Nghe cô ta nói vậy, Lâm Mẫn Nhi từ từ ngồi dậy. Cô ta liếc nhìn với ánh mắt đầy khinh bỉ:

" Sao hà, trước khi chết định viết di chúc nhường chồng cho tôi sao? "

Nghe thấy câu này của cô ta, Lâm Mẫn Nhi cười với thái độ xem thường

" Đã mấy ngày rồi không ngồi dậy. Bây giờ thật sự không ngồi nổi nữa! "

" Cô... cô thật sự không sao? "

Cô ta như không tin vào mắt mình, cô ta cứ nghĩ Lâm Mẫn Nhi sắp chết

" Người như tôi sao có thể chết sớm như vậy được? "

" À mà, Phong Vĩnh Kỳ. Anh ở trong nhà tắm cũng lâu lắm rồi. Anh mau ra đây đi. "

Phong Tiểu Vân mặt xanh hết cả lên. Cô ta không ngờ những lời độc ác lúc này cô ta nói đã được Phong Vĩnh Kỳ nghe hết tất cả.

Anh bước ra từ nhà tắm với khuôn mặt giận dữ. Anh nhìn Phong Tiểu Vân với ánh mắt muốn giết cô ta ngay lập tức. Thấy hai người họ trong hoàn cảnh như vậy, Lâm Mẫn Nhi nở một nụ cười. Nhưng nụ cười này chính cô cũng không biết là đang vui hay đang buồn

" Những lời lúc này cô em gái thân yêu của anh nói. Chắc anh cũng đã nghe hết "

Anh thật sự không tin những gì lúc này mình vừa nghe. Nhưng chính những thứ anh không tin mới thật sự là sự thật. Anh nói với giọng đầy thất vọng

" Tiểu Vân, tại sao em lại làm như vậy? Tại sao em lại hại Mẫn Nhi? "

" Anh hai, không phải như anh nghĩ đâu? Là chị ta, chị ta đã lừa em "

Nói rồi, cô ta roi hai hàng nước mắt, chủ thẳng vào người Lâm Mẫn Nhi

" Chuyện đã như vậy mà em lại vờ lừa gạt anh. Em có biết những chuyện em làm suốt nửa hải chết Mẫn Nhi hay không? "

Lúc này, cơn tức giận của anh không thể kiềm lại được. Anh nói lớn tiếng

Advertisement / Quảng cáo

" Anh hai, em xin lỗi. Là em sai rồi "

" Xin lỗi. Em hại cô ấy rồi bây giờ lại nói tiếng xin lỗi xem như không có gì "

" Em mau thu dọn quần áo rời khỏi Phong gia đi. Anh không muốn gặp lại em nữa "

Nói cuối mặt xuống đất nói với giọng tuyệt tình

Nghe những lời tuyệt tình từ anh nói ra. Cô ta roi hai hàng nước mắt, hai chân khụy xuống. Miệng luôn vang xin anh đừng đuổi mình:

" Anh hai, xin anh đừng tuyệt tình với em như vậy. Nếu anh đuổi em đi, ba nhất định sẽ không tha cho anh "

" Chuyện này em đừng lo. Với lại bây giờ em nghĩ ba tin tôi hay tin em. "

" Khoan đã, trước khi cô đi. Tôi muốn cho cô và anh nghe cái này "

Lâm Mẫn Nhi nghe hai người họ nói chuyện từ nãy đến giờ. Miệng bắt đầu cười nhạt rồi nói. Cô lấy trong túi mình ra chiếc điện thoại rồi cho hai người họ nghe đoạn nói chuyện của cô và Phong Tiểu Vân:

" Lúc này cô và anh Vĩnh Kỳ, hai người đã làm gì hả? "

" Vĩnh Kỳ. Cô kêu nghe ngọt quá nhỉ "

" Đừng nói vòng vo, mau nói đi "

" Cô có biết mình đang nói chuyện với ai không? Cô đang nói chuyện với chị dâu tương lai của mình đó. Ăn nói cho cẩn thận "

" Tôi nói cho cô biết, anh Vĩnh Kỳ chỉ thuộc về mình tôi thôi. Cô muốn đấu với tôi, còn lâu "

Sau khi nghe xong đoạn ghi âm. Cơn tức giận của anh không thể kiềm chế được nữa, anh quát to:

" Thì ra Mẫn Nhi bị thương cũng là do em làm. Em thật sự rất độc ác "

" Em... "

" Không cần nói nữa. Hãy mau dọn ra khỏi Phong gia. Đừng để tôi gặp lại "

" Anh hai, em sẽ rời khỏi Phong gia. Nhưng trước khi đi, em muốn hỏi Lâm Mẫn Nhi một chuyện. "

Nói rồi, cô ta quay sang Lâm Mẫn Nhi, hỏi cô:

" Nếu như cô đã nhận hộp quà của tôi nhưng lại không bị gì? "

" Vậy là cô không biết rồi. Tôi rất cẩn thận trong việc nhận bưu phẩm đặc biệt! "

Sau khi nghe cô nói xong, Phong Tiểu Vân cười khỏ

" Cả đời tôi chưa từng chịu thua ai. Nhưng không ngờ lại gặp phải cô "

" Di Hoa, mau kêu người dọn hết tất cả đồ của Tiểu Vân vào vali, không được chứa lại bất cứ thứ gì. Còn nữa, sau này không được để cho cô ta quay lại Phong gia. "

Khi cô ta nói xong, Phong Vĩnh Kỳ gọi di Hoa đứng ở ngoài phong vào nói. Di Hoa lập tức cho người đi thu dọn đồ

Còn về phần cô, anh tiến lại gần. Cảm thấy có mùi vị nguy hiểm đang tỏa ra, cô liền chuyển qua chuyện khác. Cô rời khỏi giường, miệng vui sướng nói:

" Ba ngày nhịn đói, cuối cùng cũng được ăn rồi "

" Thì ra em đã nhốt tất cả "

Advertisement / Quảng cáo

" Đến cả anh, tôi cũng lừa, xin lỗi nhé! Nhưng " Muốn lừa địch thì trước hết phải lừa quân ta " mà "

" Thế còn gương mặt tái nhợt của em? "

" Anh thử nhìn đôi vai này. Rồi thoa ít phấn lên "

" Em đúng là nhiều kẻ thật "

" Nhưng lời xin lỗi lúc này, tôi không chấp nhận. Phải chứng minh bằng hành động "

Anh nói tiếp

Nói rồi, anh ôm lấy cô hôn rồi ngã người về phía giường phía sau. Quần quít lấy đôi môi bé nhỏ của cô. Đôi tay hư hỏng lại luồn vào bên trong.

Cô cảm nhận được hương vị nguy hiểm đang đến gần nên bèn nói với anh:

" Vĩnh Kỳ, tôi khó thở. Với lại rất đói "

" Tha cho em lần này. Theo tôi xuống dưới ăn "

Nghe cô nói vậy, anh bèn tha cho cô lần này. Ngồi dậy rồi dẫn cô xuống dưới nhờ di Hoa nấu đồ ăn cho cô

Bạn đang đọc truyện *Báo Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Giận

Tại một quán cà phê, bên trong quán có hai cô gái luôn tạo cho tất cả mọi người sức hút, ánh mắt đều chú tâm vào hai người. Trần Băng cầm tách trà lên, nhấp môi rồi nói:

" Cậu đã khỏe hơn chưa? Lúc nghe nói cậu bị bệnh, tớ định qua thăm nhưng lại nhận được thông báo cậu đã khỏe. Định khi cậu hết bệnh mới hẹn cậu. Không ngờ cậu lại hẹn tớ đến "

" Từ không sao. Chỉ là suốt ngày nằm ở nhà chán quá nên mới hẹn cậu. Cũng tại cái tên Phong Vĩnh Kỳ đó. Không cho tớ ra ngoài."

Nói rồi, Lâm Mẫn Nhi làm vẻ mặt hờn dỗi ai kia.

Hôm nay, Phong Vĩnh Kỳ có cuộc họp quan trọng tại công ty nên cô đã lên hẹn với Trần Băng đi chơi. Cô xin di Hoa đừng nói cho anh biết. Nếu không anh lại la cô không nghe lời và lại trách di Hoa. Cô thương di Hoa lắm, tuy cô và di chỉ mới quen biết nhau nhưng khi biết hoàn cảnh gia đình di, cô không khỏi xúc động

Di Hoa lớn lên trong một gia đình nghèo khó. Cha di ngày trước là tài xế cho Phong Nhất Thiên. Ông là một người tốt bụng, và rất trung thành. Cũng may mắn cho ông, Phong Nhất Thiên luôn tin tưởng ông. Đã nhiều lần ông bị người khác hãm hại nhưng Phong Nhất Thiên luôn tìm ra chân tướng để ông không bị oan.

Có một hôm, khi ông đang trên đường đưa Phong Nhất Thiên đi làm thì gặp một đám lưu manh chặn đường tống tiền. Cả ông và Phong Nhất Thiên cùng hợp sức đánh những tên lưu manh. Không ngờ, do sơ ý, một tên lưu manh khác lấy dao từ trong người, tiến thẳng về phía Phong Nhất Thiên. Biết Phong Nhất Thiên sắp gặp nguy hiểm, ông không ngần ngại đỡ giúp Phong Nhất Thiên nhát dao

Advertisement / Quảng cáo

Trên đường đưa ông đến bệnh viện, ông đã nhờ Phong Nhất Thiên chăm sóc tốt cho di Hoa. Sau đó, ông đã ra đi mãi mãi không quay trở về. Chỉ là lúc đó ông không biết, di Hoa đang ở nhà chờ ông ăn tối

Khi nghe được hoàn cảnh của di, cô không biết làm gì ngoài việc động viên và an ủi di.

Bỏ qua chuyện của di Hoa. Trần Băng đưa cô vào khu thương mại. Cả hai đứng là rất may mắn đi đúng ngày giảm giá. Cả hai mua hết bộ này đến bộ khác không biết đã mua bao nhiêu

Lúc này, sau khi kết thúc cuộc họp. Vì nghĩ đến công ty sắp có tổ chức một buổi tiệc nên anh nhanh chóng chạy ngay đến trung tâm thương mại. Vừa bước vào cửa, anh thấy cô và Trần Băng cười cười nói nói, trên tay cầm rất nhiều túi quần áo.

Thấy vậy, anh nhanh chóng lấy điện thoại trong túi áo ra gọi ngay cho cô

" Alo. Mẫn Nhi, tôi nhớ em lắm "

" Ờ "

" Em đang ở đâu vậy? "

" Ở thì... thì anh không cho tôi ra ngoài nên tôi đang ở nhà "

" Có thật không? "

" Đương nhiên là thật rồi "

" Em đúng là nói dối không chớp mắt "

" Tôi nói dối... lúc... nào...chứ "

Cô quay qua thấy anh đang cầm điện thoại nói chuyện. Tiếng cô nói trong điện thoại bắt đầu nhỏ lại. Ánh mắt nhìn anh với vẻ sợ hãi.

Cô hoảng sợ, cô vừa sợ nếu anh bắt được mình, không biết anh sẽ phạt có như thế nào: hôn, không cho cô ra ngoài, nhốt cô trong phòng hay..... Vừa nghĩ cô đã có cảm giác rất sợ. Cô nhanh chóng đưa mấy túi đồ của mình cho Trần Băng rồi chạy nhanh đến cửa ra vào, gọi taxi trở về Phong gia.

Phong Vĩnh Kỳ từ từ tiến đến chỗ Trần Băng, anh đi đến lấy mấy túi đồ của cô rồi nhanh chóng trở lại xe, chạy thẳng về Phong gia. Còn Trần Băng lúc này không hiểu chuyện gì đã xảy ra cả. Cô mờ tròn mắt rồi chớp chớp nháy nháy.

Vừa về đến Phong gia, cô chạy thẳng lên phòng, khóa trái cửa lại. Khi anh vừa về đến nhà, anh hỏi di Hoa:

" Mẫn Nhi đâu rồi? "

" Không biết có chuyện gì mà Thiếu phu nhân rất sợ hãi. Chạy thẳng lên phòng. Tôi định lên đó xem có chuyện gì. Hay thiếu gia lên xem thử "

" Được, tôi biết rồi. Di cầm giúp tôi mấy cái này "

Advertisement / Quảng cáo

Nói rồi, anh đưa cho di Hoa mấy túi đồ cô vừa mới mua rồi chạy thẳng lên phòng. Đứng trước cửa, anh gõ cửa nhưng cô không trả lời, mở cửa mãi nhưng không mở được. Biết cô đã khóa cửa bên trong, anh nói:

" Mẫn Nhi, em mau mở cửa cho tôi. "

" Còn lâu "

" Tôi cho em hai lựa chọn. Một là mở cửa cho tôi. Hai là tôi lấy chìa khóa dự phòng. Nếu như tôi vào được trong đó sẽ không tha cho em đâu. Mau mở cửa ra "

" Đứng. Tôi sẽ mở cửa, nhưng anh phải hứa với tôi là đừng phạt tôi "

Nói rồi, cô thít một hơi thật sâu. Lấy hết bình tĩnh để mở cửa cho anh.

Vừa vào trong, anh đã lấy chân đóng sầm cửa lại rồi khóa nó. Biết có nguy hiểm sắp đến gần, cô lùi về phía sau thì bị vấp phải giường ngủ, té xuống.

Anh từ từ ngã ngửa về phía cô. Cô nhanh chóng thoát khỏi tư thế ám muội, đứng ngay ngắn trước mặt anh. Anh tiến lên một bước, cô lại lùi về sau một bước. Anh vừa tiến lên, vừa hỏi cô:

" Em rốt cuộc còn lừa tôi những chuyện gì? "

" Tôi không có lừa anh "

Nói rồi, anh ép cô vào tường một tay vịn tường.

" Tôi kêu em ở nhà, em lại không nghe. Trốn đi chơi với Trần Băng.

Đã vậy còn không biết lỗi của mình, còn nói dối với tôi là đang ở nhà. Em nghĩ tôi sẽ phạt em như thế nào? "

" Là ai quá đáng hơn hả. Không cho người ta đi chơi

Với lại lúc này đã hứa là không phạt tôi rồi. Anh định không giữ lời? "

" Tôi không có hứa là không phạt em. Là tự miệng em nói rồi mở cửa cho tôi mà "

" Anh.... "

Chưa nói xong thì môi cô đã bị anh hung bạo chiếm lấy. Đôi môi anh không chịu rời khỏi đôi môi bé nhỏ của cô. Lúc này đầu óc cô choáng váng, nhất định phải nghĩ cách thoát ra hoàn cảnh này. Cố cắn thật mạnh vào môi anh khiến môi anh bị chảy máu. Anh giật mình, cô nhanh chóng đẩy anh ra. Anh nhìn cô với cặp mắt oán giận. Ở ngoài phòng, di Hoa cầm những túi quần áo của cô đứng ngoài phòng gõ cửa. Anh liếc cô rồi tiến đến bên cách cửa mở nó.

Khí anh mở cửa, di Hoa nhìn thì thấy môi anh đang chảy máu. Di hoảng thốt hỏi anh:

" Thiếu gia, môi của cậu...?"

Advertisement / Quảng cáo

" Không sao. Di lên đây có việc gì? "

" Tôi đem cái này lên cho Thiếu phu nhân "

Nói rồi, di đưa mấy cái túi quần áo cho Phong Vĩnh Kỳ. Anh cầm rồi nói với di

" Di xuống dưới dọn đồ ăn đi "

" Dạ "

Di Hoa nói rồi thì đi xuống dưới nhà dọn thức ăn theo lời Phong Vĩnh Kỳ. Anh quay qua nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng. Anh buông tay cầm đồ của cô khiến chúng rơi tứ tung xuống đất. Anh lạnh lùng nói với cô:

" Em ở đây kiểm điểm đi. Xem bản thân mình làm đúng hay sai. Nếu không đúng hòng ăn cơm "

Nói rồi, anh quay lưng bước đi không để tâm cô đang khom người nhặt đồ. Sau khi nhặt xong, cô nhanh chóng đi xuống. Thấy anh không quan tâm mình, vẫn ung dung ngồi ăn. Cô nghĩ:

" Anh ta là đang giận mình sao? "

Bạn đang đọc truyện *Báo Bối Của Tổng Tài* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Giận (2)

Anh vẫn ung dung ngồi ăn, không quan tâm đến mình. Cô rất muốn biết tại sao anh lại trở nên như vậy nên hỏi:

" Phong Vĩnh Kỳ, anh.. anh là đang giận tôi sao? "

Thấy anh không trả lời, tôi nói tiếp

" Tôi xin lỗi, là tôi sai. Tôi không nên nói dối anh. Tôi biết những chuyện gì tôi làm, anh đều biết tất cả. Cho dù có nói dối anh cũng không được "

" Nếu anh không gặp tôi, vậy tôi đi đây "

Nói rồi, cô cầm điện thoại tiến ra ngoài. Vừa đi ra đến cửa, cô nhận được điện thoại của " người tình trong mộng ". Cô hớn hờ liền bắt lên nghe

" Alo, học trưởng. Em nghe đây "

Advertisement / Quảng cáo

" Mẫn Nhi, em có rảnh không? Chúng ta đi uống nước nha "

" Dạ được "

" Nhưng mà... chồng tương lai của em có đồng ý không? "

" Anh ấy.... không sao đâu. Gặp nhau ở đâu vậy học trường? "

" Là quán em thích nhất "

" Là Summer sao. Em không ngờ anh lại nhớ những gì em thích "

" Dương nhiên là anh luôn nhớ. Lát gặp lại "

" Dạ "

Nói rồi, cô nhanh chóng bắt taxi đến quán. Không ngờ vừa vào quán đã thấy Phương Nguyên rồi đó trước. Cô vui vẻ cười với anh rồi đi lại bàn. Cô vừa ngồi xuống, người phục vụ đã đem nước ra. Cô càng ngạc nhiên khi anh vẫn còn nhớ món cô thích nhất. Sau khi cả hai cùng ăn xong. Cô đi đến cửa hàng sách lúc trước cô hay vào. Chọn được vài quyển sách và định trở về Phong gia. Bất chợt cơn mưa lớn kéo đến.

Cô liền lấy chiếc túi xách che mưa. Vừa chạy vừa che, bỗng một chiếc BMW màu đen chạy đến chỗ cô. Phương Nguyên từ trong xe cầm theo một chiếc ô che mưa cho cô rồi nói:

" Mẫn Nhi, em mau lên xe đi. Anh đưa em về "

" Cảm ơn anh. "

Nói rồi, cô bước lên xe. Khi xe đã dừng lại. Lâm Mẫn Nhi tò vè ngạc nhiên với nơi mà Phương Nguyên đưa cô đến. Cô nói với giọng khó hiểu:

" Đây là đâu vậy? "

" Là nhà của anh. Anh không muốn em về nhà rồi bị cảm. "

" Nhưng mà... "

" Không nhưng gì hết. Em mau vào đi "

Nói rồi, Phương Nguyên bước xuống xe, cô nhanh chóng đi theo sau anh. Anh đi vào nhà tắm lấy cho cô chiếc khăn rồi đưa cho cô, nói

" Em mau vào phòng của anh thay đồ đi. Đồ anh cũng để ở trong "

Advertisement / Quảng cáo

" Đồ sao? "

" Em xem em bây giờ như một con mèo nhỏ bị mắc mưa vậy "

Anh không muốn lần sau gặp sẽ thấy em bị cảm. Nhanh lên đi "

Cô quay đi với gương mặt tươi cười vui vẻ. Cô bước vào phòng của Phương Nguyên. Cô ngạc nhiên vì ở đây treo rất nhiều ảnh lúc anh còn đi học. Cạnh bên giường anh có để một tấm ảnh. Trong bức ảnh có cô, anh và Trần Băng chụp lúc tốt nghiệp. Cả ba đều cười rất hạnh phúc.

Trong lúc đợi cô thay đồ, Phương Nguyên thấy điện thoại của Lâm Mẫn Nhi có người gọi. Liền cầm lên thấy dòng chữ " Phong Vĩnh Kỳ ác ma ". Anh chợt phì cười khi thấy dòng chữ ấy rồi ung dung nghe máy. Khi anh nghe máy, một giọng nói ập ập kèm theo sự lo lắng phát ra.

" Mẫn Nhi, trời đang mưa lớn. Em đang ở đâu vậy để tôi qua đón em? "

" Phong tổng, là tôi Phương Nguyên đây. Mẫn Nhi có ấy đang ở trong phòng của tôi. Lát nữa tôi sẽ đưa cô ấy về, anh đừng lo lắng quá "

Nói rồi, Phương Nguyên tắt máy. Còn Phong Vĩnh Kỳ bên này đang tức giận. Lúc này trong đầu Phong Vĩnh Kỳ nghĩ rất nhiều chuyện: tại sao cô lại ở trong phòng của anh ta, hai người họ đang làm gì..... Anh nhanh chóng kêu trợ lý Lê Cảnh - đứng kế bên. Định vị xem hiện tại điện thoại cô đang ở đâu sau đó gọi điện báo cho anh.

Khi anh xuống hầm giữ xe chưa đến 5 phút thì đã nhận được cuộc gọi của trợ lý Lê. Anh nói với Phong Vĩnh Kỳ là hiện tại điện thoại cô đang ở gần một tiệm sách và đã gửi định vị qua cho anh. Biết được chỗ cô đang ở, anh nhanh chóng đạp gas đến đó.

Khi cô đã thay đồ xong - hiện tại đang mặc một chiếc áo sơ mi phủ xuống đùi. Cô đi ra phòng khách, thấy anh đang ngồi trên ghế. Định qua ngồi kế anh thì bị vấp chân ngã lên đùi anh.

Đứng lúc đó, Phong Vĩnh Kỳ đang tức giận nên anh cũng bước thẳng vào nhà Phương Nguyên mà không bấm chuông. Thấy cảnh trước mắt, cơn tức giận của anh càng lớn hơn. Anh tiến lại gần cô rồi nắm chặt lấy tay cô kéo ra xe. Cô định giải thích với anh là do lúc này mình bị ngã nhưng cô biết dù mình có nói thì anh vẫn không tin.

Khi cô đã vào trong xe, anh nhanh chóng đưa cô trở về Phong gia và nắm thật mạnh vào cổ tay của cô khiến nó đỏ và đau lên. Anh tức giận kéo cô vào phòng và quát:

" Tôi đã nói là em không được đi gặp tên Phương Nguyên đó. Tại sao không nghe lời tôi "

" Nghe lời anh. Anh nghĩ anh là ai? Ngay cả khi tôi đi gặp bạn cũng phải xin phép anh sao. Anh có biết anh làm vậy là cướp mất sự tự do của tôi không? "

Cô tức giận nói

" Tôi cướp sự tự do của em. Được rồi "

Nói rồi, anh đóng cửa thật mạnh rồi đi ra ngoài. Đêm đó, anh ở trong quán rượu cùng với Phó Vũ Hàn. Anh vừa say vừa nói:

" Tôi đã làm mọi cách để cô ấy hồi phục lại trí nhớ. Nhưng tại sao trong đầu cô ấy lúc nào cũng chỉ có Phương Nguyên "

" Vĩnh Kỳ, cậu say rồi. Tôi đưa cậu về "

Advertisement / Quảng cáo

" Tôi không say, tôi không muốn về. Cô ấy nói tôi cướp mất sự tự do của cô ấy. Tôi đi thì cô ấy sẽ được tự do "

" Tôi đưa cậu về "

Nói rồi, Phó Vũ Hàn dìu Phong Vĩnh Kỳ trở về xe rồi đưa anh về Phong gia. Vì thấy trời đã khuya mà anh vẫn chưa về. Lâm Mẫn Nhi trong lòng đầy lo lắng. Cô nghĩ có lẽ vì sự tức giận cùng với lời nói của cô lúc sáng đã khiến anh buồn. Nếu như đúng là vậy và anh làm như lời cô nói thì có lẽ cả đôi này có không bao giờ tha thứ cho mình. Cô lo lắng đi qua đi lại.

Đi Hoa thấy giờ này cô vẫn chưa về phòng ngủ, đi cũng lo lắng cho cô nên nói

" Thiếu phu nhân, cô mau quay trở về phòng ngủ đi. Nếu thiếu gia biết cô thức khuya như vậy chắc sẽ la tôi đó "

" Di à, giờ này Phong Vĩnh Kỳ chưa về. Con thật sự không tài nào ngủ được. Đi cũng đã mệt rồi, đi trở về phòng ngủ đi "

Cô nói với giọng tràn đầy lo lắng

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 31: Chuộc lỗi

Cô cứ đi qua đi lại mãi. Lâu lâu lại nhìn lên đồng hồ. Thoáng chốc đã gần 10 giờ đêm. Lòng cô lo lắng không nguôi, nhưng lại cố trấn an bản thân mình. Đang định gọi điện cho anh thì cô và dì Hoa nghe tiếng kèn xe. Biết là anh đã về nên dì Hoa nhanh chóng chạy ra mở cửa. Dì Hoa và Phở Vũ Hàn cả hai đều anh vào nhà. Do uống rất nhiều rượu nên anh đã rất say và bước đi không vững, lảo đảo. Cô thấy vậy liền chạy nhanh ra đỡ anh.

Phở Vũ Hàn lúc này buông tay ra khỏi vai anh và nói với Lâm Mẫn Nhi

" *Cậu ấy hôm nay có lẽ không được vui. Uống hết chai này đến chai khác nên thành ra như vậy.*

Thôi, cũng khuya rồi. Tôi về trước đây. Mẫn Nhi, cô nhớ chăm sóc cho cậu ấy. "

" *Cảm ơn anh, Vũ Hàn. Làm phiền anh rồi "*

Nghe Phở Vũ Hàn nói vậy, Lâm Mẫn Nhi quay qua cười với anh rồi nói. Khi Phở Vũ Hàn về, cô cùng dì Hoa đưa anh lên phòng. Cô nhờ dì Hoa làm cho anh một ly nước để giải rượu:

" *Đi Hoa, làm phiền đi xuống dưới làm cho anh ấy một ly nước giải rượu "*

" *Dạ "*

Advertisement / Quảng cáo

Dì Hoa cung kính nghe theo lời cô. Khi dì Hoa đem nước lên. Cô để ly nước xuống bàn rồi nói với dì

" *Cũng đã khuya lắm rồi, đi về phòng nghỉ ngơi đi. Cứ để con chăm sóc anh ấy "*

" *Nhưng mà... "*

" *Đi đừng lo. Cho anh ấy uống nó xong, con sẽ đi ngủ ngay thôi "*

" *Dạ "*

Khi dì Hoa trở về phòng. Trong phòng, cô vẫn còn rất lo cho anh. Cô cởi chiếc áo ngoài của anh ra rồi đỡ anh ngồi dậy. Cô không biết làm sao để cho anh uống nước giải rượu. đành tự mình nhấp một ngụm nước rồi đút cho anh bằng môi.

Sau khi đút cho anh xong, mặt cô bỗng đỏ bừng lên. Cô bước xuống phía cuối giường, cởi đôi giày anh ra. Vì sợ anh lạnh nên cô lấy chăn đắp lại cho anh.

Do rất mệt vì thức khuya đợi anh nên cô đã ngủ quên ở dưới giường. Cô ngồi bên cạnh, nhưng tay cô vẫn nắm chặt tay anh

Sáng hôm sau, khi anh thức dậy. Anh cảm thấy đầu rất đau, có lẽ là do đêm qua uống nhiều rượu. Khi anh định đi xuống ăn sáng thì thấy cô ngủ dưới giường. Bây giờ anh mới để ý đến tay cô luôn nắm lấy tay mình.

Vì sợ làm cô thức giấc nên anh đã nhẹ nhàng bế cô đặt lên giường, đắp chăn cho cô rồi đặt lên trán cô một nụ hôn thật ngọt ngào.

Anh đi xuống nhà ăn sáng. Vừa kéo ghế ngồi, dì Hoa tay cầm đĩa thức ăn, nở nụ cười hiền hậu với anh. Dì nói:

" *Thiếu gia, Thiếu phu nhân không xuống sao? "*

" *Cô ấy còn đang ngủ say, tôi không muốn đánh thức cô ấy "*

" *Àh đúng rồi dì Hoa. Hôm qua tôi có đi uống rượu, là Vũ Hàn đã đưa tôi về đúng không? "*

Anh nói tiếp

" *Dạ, là Phở thiếu gia đã đưa cậu về. Còn Thiếu phu nhân đã thức cả đêm để chăm sóc cậu "*

" *Ừm "*

Câu trả lời của anh nghe có vẻ rất nhẹ nhàng. Nhưng thật chất anh cảm thấy rất có lỗi. Anh cảm thấy mình đã sai vì đã để cô thức cả đêm để chăm sóc mình. Anh đã gọi điện cho trợ lý Lê, nói là hôm nay anh không đến công ty. Anh muốn dành cả ngày hôm nay ở nhà với cô để chuộc lại lỗi hôm qua.

Anh đã dặn dì Hoa khi nào cô thức thì làm những món ăn thật bổ cho cô.

Khi cô thức dậy, những tia nắng chiếu vào cô như muốn nói với cô một ngày mới lại đến. Cô nhanh chóng thay đồ và vệ sinh cá nhân. Nhanh chóng bước xuống dưới ăn sáng. Khi cô đang ăn, anh ở phía sau cô từ từ bước đến. Anh nhẹ nhàng khom người hôn lên má cô làm cô giật mình. Cô lấy tay che đôi má anh vừa mới hôn và hỏi:

" *Nè, anh làm gì vậy? "*

" *Cảm ơn em cả đêm qua đã thức chăm sóc tôi "*

" *Mà hôm nay anh không đi làm à? "*

Advertisement / Quảng cáo

Cô vừa nói, vừa gấp thức ăn bỏ vào miệng.

" *Hôm nay tôi muốn ở nhà với em để chuộc lại lỗi lầm ngày hôm qua "*

" *Vậy anh định chuộc lỗi như thế nào? "*

" *Đưa em đi mua sắm "*

" *Thật sao? "*

Nghe hai từ " mua sắm ". Cô nhanh chóng bỏ đĩa xuống. Miệng cười tươi với anh

" *Thật "*

" *Còn nữa. Gia đình Phở gia có mở một khách sạn. Sắp tới, tại khách sạn đó có một bữa tiệc. Hôm đó tôi sẽ dẫn em theo "*

" *Được. Vậy Phong tổng. Bây giờ chúng ta đi được chưa? Tôi rất nóng lòng rồi đây "*

" *Đi thôi "*

Vừa vào đến khu mua sắm. Trên tay cô đã cầm cả một núi túi mua sắm. Đi ngang qua một chỗ bán quần áo. Cô đã bị nó hút vào bởi những bộ trang phục ở đây rất đẹp. Nhân viên cửa hàng đưa cô xem rất nhiều trang phục.

Nhưng cô cảm thấy rất ưng ý với một bộ trang phục. Đó là một chiếc váy màu đen ôm sát cơ thể cô. Cùng với cổ áo có hình chữ V, làm cô khoe được vòng 1 tuyệt mỹ của mình.

Từ này đến giờ, đồ của cô toàn bộ do anh thanh toán. Cô cảm thấy như mắc nợ anh nên khi chọn trang phục này, cô đã lấy tiền ra trả. Nhưng khi cô định lấy tiền thì anh đã đưa thẻ V.I.P Hoàng Kim cho người nhân viên để họ thanh toán. Thấy vậy, cô liền xoay qua nói với anh:

" Bộ này cứ để tôi trả. Anh trả mãi cho tôi, làm tôi cảm thấy bản thân mình sau này sẽ mắc nợ anh "

" Sau này, thẻ của tôi em cứ xài. Đồ của tôi em cứ mặc. Giường của tôi em cứ ngủ. Còn nếu như em cảm thấy vẫn còn mắc nợ. Vậy em chỉ cần trả bằng thân thể của mình là được "

Nói rồi, mặt cô đỏ hết lên. Cuối mặt xuống nói với giọng ngượng ngùng

" Lưu manh "

Sau khi mua sắm thỏa thích, anh đưa cô đến nhà hàng Ý. Khi cả hai ăn xong, cô đã gọi thêm món kem để ăn tráng miệng. Lúc cô đang chăm chú ăn món kem, anh đột nhiên hỏi:

" Mẫn Nhi, ngoài mua sắm ra em còn thích gì nữa không? "

Anh lấy tay chống cằm, gương mặt nhìn cô thích thú hỏi

" Có, ngoài mua sắm tôi còn thích túi xách mới, giày mới, nước hoa mới, xe mới,... còn nhiều lắm "

" Em đúng là tham thật "

Nghe cô nói xong, anh ngạc nhiên và bật cười, nói

" Đó không gọi là tham, mà là mơ ước của tôi. Hiểu chưa? "

Advertisement / Quảng cáo

" Ấn nhanh đi. Chúng ta còn trở về Phong gia. Hôm nay ba trở về "

" Được "

Sau khi cả ăn xong và cả hai cùng trở về Phong gia. Lúc này Phong Nhất Thiên đang ngồi trong nhà. Khi thấy Lâm Mẫn Nhi về, ông hỏi hà chạy ra đón cô. Ông nói với cô:

" Mẫn Nhi, ba đã nghe Vĩnh Kỳ nói về việc con bị Tiểu Vân hãm hại. Phong gia ta thật có lỗi với con "

Khi nói, ông cúi mặt xuống, khuôn mặt áy náy

" Ba, chuyện này không liên quan đến ba. Chính con cũng có một phần lỗi ở đó. Ba vừa về cũng đã mệt rồi, lên phòng nghỉ ngơi chút đi "

" Thôi được rồi, Vĩnh Kỳ ba có nghe nói vài ngày nữa khách sạn của Phó gia có mở tiệc

Hôm đó hai đứa đi dự tiệc nha "

" Dạ "

Cả hai đồng thanh trả lời

Bạn đang đọc truyện *Báo Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Hung bạo chiếm đoạt

Lưu ý: có cảnh 18+

Đợi chờ bấy lâu, cuối cùng cũng đã đến ngày khách sạn Phó gia mở tiệc

Tối đó, cô mặc bộ trang phục màu đen lần trước đi mua cùng anh. Còn anh thì mặc một bộ comple màu đen.

Đến khách sạn, anh từ từ đi về phía cửa xe của cô, mở cửa cho cô xuống rồi nắm lấy tay cô bước vào trong.

Vào trong khách sạn, Lâm Mẫn Nhi và Phong Vĩnh Kỳ chính là trung tâm của mọi ánh mắt. Hầu như ai cũng nhìn hai người họ. Thấy hai người đã đến, Phó Vũ Hàn nắm lấy tay Trần Băng đi đến.

Tối đó, Phó Vũ Hàn mặc một bộ comple màu trắng. Còn Trần Băng lại khoác trên người một chiếc váy ôm sát cơ thể màu vàng kim. Trần Băng cùng Lâm Mẫn Nhi vui vẻ nói chuyện. Phong Vĩnh Kỳ và Phó Vũ Hàn thì nói chuyện về công việc

Cả hai đang nói chuyện thì người phục vụ đem rượu đến. Hai cô gái từ tốn lấy rượu rồi cảm ơn người phục vụ. Lúc thấy Lâm Mẫn Nhi vừa nhấp chuyện rượu vào miệng thì Phong Vĩnh Kỳ lại nhắc nhở:

" Đừng uống nhiều quá. Nếu say thì tôi không đưa em về đâu "

" Tôi có thể nhờ Trần Băng đưa về giúp mà "

Advertisement / Quảng cáo

Nói rồi, cô mỉm cười nhìn anh

" Tôi có chuẩn bị sẵn phòng dành riêng cho hai người. Cần thì đêm nay không cần về Phong gia "

" Mẫn Nhi, lại đây mình có chuyện muốn nói "

Trần Băng cắt ngang lời Phó Vũ Hàn rồi nắm lấy tay Lâm Mẫn Nhi ra nói chuyện. Cô nói nhỏ vào tai Lâm Mẫn Nhi

" Mẫn Nhi, mình nghe Vũ Hàn nói Phương Nguyên là con trai duy nhất của Phương thị. Tối nay có mời anh ta nữa "

" Thật sao? "

Nghe vậy, vẻ mặt cô rất háo hức

" Xem cậu kia. Đúng là con gái lúc yêu một người. Nhưng mà... "

Trần Băng ngáp ngừng nói

" Còn chuyện gì nữa à? "

" *Cậu có cảm thấy bản thân có lỗi với Phong Vinh Kỳ không? "*

" *Chuyện này mình cũng không biết "*

Vừa nói, cả hai cô gái nghe tiếng mấy cô gái kia sì xào. Quay lại xem có chuyện gì. Hai người thấy một người đàn ông mặc một bộ vest bánh bao chẳng kém gì hai người đàn ông của họ. Nhưng xét về khí chất, người này không bằng Phong Vinh Kỳ.

Phuong Nguyên từ trên xe bước xuống. Trên mặt lạnh của anh từ từ nở nụ cười với những người xung quanh. Anh tiến lại Phong Vinh Kỳ và Phó Vũ Hàn, lịch sự chào hỏi:

" *Phó tổng, Phong tổng. Hai người khỏe chứ? "*

" *Cảm ơn cậu. Chúng tôi khỏe. Cậu đi một mình sao? "*

Phó Vũ Hàn lịch sự chào lại

" *Tôi đi một mình. Còn hai người? "*

" *Chúng tôi đi cùng vợ tương lai "*

Giọng nói lạnh lẽo của Phong Vinh Kỳ vang lên

" *Đến giờ bữa tiệc bắt đầu rồi. Tôi đi chuẩn bị chút đã. Lát gặp lại hai người sau "*

Phó Vũ Hàn kéo vạt áo xem đồng hồ rồi nói

Khi bữa tiệc bắt đầu, Phó Vũ Hàn lên trên sân khấu đứng giới thiệu, phía dưới là tiếng bao nhiêu tiếng của các thiếu nữ trầm trồ. Họ ước gì người đứng trên sân khấu ấy sẽ là chồng tương lai của họ. Nhưng họ lại không ngờ anh là hoa đã có chủ.

Lúc anh mời Phong Vinh Kỳ lên sân khấu phát biểu đôi lời. Vì cảm thấy bữa tiệc có vẻ buồn chán nên Lâm Mẫn Nhi đã lấy một ly rượu trên bàn và tiến về chiếc xích đu được đặt ở sân khách sạn.

Khi cô vừa định ngồi xuống thì Phuong Nguyên tiến đến bên cô. Cô vui vẻ nói chuyện với anh:

" *Học trưởng, không ngờ anh cũng ở đây? "*

Advertisement / Quảng cáo

" *Vì anh biết em sẽ đến nên anh đến "*

Nghe anh nói vậy, trong lòng trở nên vui lạ thường. Cảm giác có một tia hy vọng nào đó ngày càng gần với mình

Bỗng nhiên cô cảm thấy chân của mình rất đau, không đứng vững liền ngã vào lòng anh. Cô không ngờ những hành động của mình tất cả đều bị Phong Vinh Kỳ nhìn thấy. Thấy vậy, Phuong Nguyên lo lắng đỡ lấy cô, hỏi:

" *Em không sao chứ? "*

" *Không sao, chỉ là đứng hơi lâu nên chúng có chút tê và đau thôi "*

" *Anh đưa em đến ghế ngồi "*

" *Dạ "*

Nói rồi, anh đưa cô đến ghế ngồi rồi hỏi cô:

" *Em bị đau chân nào vậy? "*

" *Là chân bên này "*

Cô vừa nói, tay cô chỉ vào chân trái của mình.

Anh từ tốn khom người xuống tháo đôi giày cao gót cô đang mang rồi xoa bóp chân cho cô. Lát sau, khi thấy cô đã có phần đỡ hơn, anh hỏi:

" *Đã đỡ hơn lúc nãy chưa? "*

" *Đỡ nhiều rồi. Cảm ơn anh "*

" *Không có gì "*

Nói rồi, cô định đứng dậy cảm ơn anh thêm lần nữa thì bị vấp ngã ôm anh vào lòng. Phong Vinh Kỳ lúc này cứ nghĩ cô ôm Phuong Nguyên nên anh rất tức giận. Nhưng anh vẫn không xuất hiện, anh muốn xem chuyện gì sẽ tiếp tục.

Thấy chân cô đã có phần đỡ hơn nhưng vẫn không đứng vững, Phuong Nguyên bế cô lên làm cô ngạc nhiên. Cô nói có phần bất ngờ và cũng sợ Phong Vinh Kỳ nhìn thấy, cô sợ anh hiểu lầm mình:

" *Học trưởng, anh bỏ em xuống đi. Em thật sự không sao mà "*

Phuong Nguyên không trả lời. Anh bế cô đi thẳng. Cảm thấy con tức giận không thể kiềm chế được nữa. Phong Vinh Kỳ đi đến đứng trước mặt Phuong Nguyên và nói với giọng tức giận:

" *Buông vợ tôi xuống? "*

Nghe vậy, Phuong Nguyên buông cô xuống. Cô chưa kịp đứng vững nhưng cố giải thích với Phong Vinh Kỳ:

" *Anh... anh đừng hiểu lầm. Là chân tôi bị thương nên là... "*

Cô chưa kịp nói hết câu đã bị anh nắm chặt lấy cổ tay kéo đi.

Vì bị tay anh nắm chặt nên cô cảm thấy tay mình rất đau. Cô càng níu người lại, anh càng đi nhanh hơn làm chân bị đau hơn lúc nãy. Lúc này, cô vì không chịu được nên nói:

" *Phong Vinh Kỳ anh làm tay và chân của tôi rất đau đó "*

Nghe vậy, cô dừng lại rồi bế cô lên. Anh đưa cô đến căn phòng VIP được Phó Vũ Hàn dành riêng cho hai người.

Advertisement / Quảng cáo

Vào đến phòng, anh thấy cô lên giường rồi khóa cửa phòng lại. Có lúc này tức giận quá:

" *Nè, anh bị điên hay sao? "*

" *Phải, tôi bị điên rồi. Là em làm tôi điên đó "*

Anh khom sát người vào mặt cô, nói. Cô lùi mình về phía sau nói:

" *Anh... anh muốn làm gì? "*

" Em nên nhớ bây giờ em là vợ tương lai của tôi. Tôi muốn làm gì là chuyện của tôi. Em không có tư cách phản đối "

Nói rồi, anh tháo chiếc cravate trên áo xuống. Buộc tay cô vào cạnh giường rồi mạnh bạo xé chiếc váy cô đang mặc trên người.

Chiếc váy có mặc bị xé lộ cặp đùi trắng nõn của mình. Anh lấy tay mình từ từ vuốt cặp đùi đẹp đẽ của cô. Anh chòm người liềm nhẹ chiếc tai của cô làm người cô té nhẹ lên. Thấy vậy, anh cười nhếch mép nói:

" Em xem cơ thể em thật nhạy cảm "

Tôi chỉ chạm nhẹ mà đã vậy rồi "

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Hạnh phúc được đền đáp

Chú ý: có cảnh 18+

Nước mắt cô lúc này không kiềm được mà rơi lã chã. Cô nói với giọng vang xin anh:

" Anh mau tránh ra. Tôi không muốn "

" Dù muốn hay không, em vẫn mãi mãi là của Phong Vĩnh Kỳ tôi. "

" Những ngày tháng qua, em không cảm nhận được tình cảm mà tôi đã dành cho em hay sao "

Anh nói tiếp với giọng tràn đầy sự thất vọng

" Cho dù anh có làm gì. Người mà tôi yêu chỉ có Phương Nguyên thôi "

Advertisement / Quảng cáo

Nghe cô nói vậy, sự phẫn nộ trong lòng, không thể kiểm soát được lí trí của mình nên lạnh lùng nói:

" Nếu em đã nói vậy, tôi sẽ cho em thấy giữa tôi và tên Phương Nguyên kia. Ai là người yêu em nhất "

Nói rồi, anh thô bạo xé lấy phần trên váy của cô làm để lộ chiếc áo lót màu đen, anh hôn lấy khe ngực quyến rũ của cô. Rồi từ từ chiếm lấy cơ thể của cô.

Tiếng rên rỉ của cô tới đó làm cho anh cảm giác có phần sung sướng

Sau khi chiếm lấy được cơ thể của cô. Do không chịu được chịu sự trừng phạt đau đớn của anh nên cô đã ngất đi. Trong lúc cô ngất, anh thấy dưới chiếc nền giường trắng là những giọt đào màu đỏ thấm thấm lên. Biết cô vẫn còn là xù nữ, trong lòng anh có phần vui sướng những cũng cảm thấy áy náy. Nhưng anh vẫn không hối hận với hành động của mình.

- -

Sáng hôm sau, khi cô thức dậy. Cảm thấy cơ thể mệt lã. Không thể ngồi dậy được. Tối qua là ngày mà cô cảm thấy đáng sợ nhất. Cô ước gì những chuyện xảy ra tối qua chỉ là một giấc mơ.

Nhớ đến tối qua mình nằm dưới thân anh rên rỉ. Cô thật sự không muốn nhớ đến nó. Nhưng cứ nhắm mắt lại, những hình ảnh cùng với sự đau đớn tối qua cô chịu được cứ như nước lũ tràn về.

Trong lúc cô đang mãi không muốn nhớ về những chuyện đêm qua thì Phong Vĩnh Kỳ từ ngoài bước vào phòng, trên tay cầm đồ ăn. Sáng hôm nay, anh gắng dậy thật sớm để mua đồ ăn sáng cho cô. Anh vui vẻ bước đến bên cô, đặt đồ ăn lên bàn rồi lấy tay ôm chàng lấy cô.

Anh nhắm chặt hai mắt lại, giọng nói muốn cô tha lỗi cho những chuyện anh làm tối qua:

" Mẫn Nhi, tôi xin lỗi. Là hôm qua tôi nhất thời nóng giận nên mới làm vậy với em. Tôi biết em rất giận tôi. Bàn thân tôi cũng cảm thấy giận chính mình. Tôi không hiểu sao mỗi lần thấy em ở bên cạnh nam nhân khác. Tôi thật sự không thể kiềm chế được bản thân mình. Tất cả những chuyện tôi làm là vì tôi quá yêu em.

Tôi không muốn mình đánh mất em như 6 năm trước. Mẫn Nhi, xin em hãy chấp nhận lấy tôi. Vì em tôi có thể làm tất cả. Vì em, tôi tình nguyện thay đổi bản thân mình. Em muốn gì, tôi cũng sẽ chiều theo ý em. Cho dù em muốn mạng sống của tôi, tôi cũng bằng lòng cho em. Chỉ xin em đừng rời xa tôi "

Nghe được những lời này của anh. Cô không biết tại sao bản thân lại không thể kiềm chế được nước mắt mà cứ khóc.

Lúc đầu, cô cũng giận anh. Giận vì đã dối xử với cô như vậy. Giận vì đã làm cô tổn thương. Nhưng bây giờ cô mới biết những việc anh làm là vì muốn tốt cho cô. Hơn nữa, những việc anh làm là vì em thật sự, thật sự rất yêu cô.

Thật ra, những ngày tháng sống ở Phong gia. Cô cũng đã thấy được anh yêu mình đến dường nào. Là do đêm qua, một phần do hoàn sợ, một phần do muốn chọc giận anh nên mới nói người mà bản thân mình yêu nhất là Phương Nguyên. Tối qua, là ngày mà cô định thổ lộ tình cảm của mình cho anh. Nhưng lại bị anh chiếm lấy một cách hung bạo nên cô đành im lặng

Nghe được tiếng cô khóc, anh vội vã lấy tay lau đi hàng nước mắt của cô. Nghĩ là cô vẫn còn giận mình nên anh nói:

" Đừng giận nữa. Nếu em không muốn gặp thì tôi đi ngay đây. Đồ ăn tôi để ngay bàn "

Nói rồi, gương mặt buồn bã của anh quay đi. Cô nhanh tay nắm lấy tay giữ anh lại. Anh ngạc nhiên với hành động của cô. Cô lên tiếng:

Advertisement / Quảng cáo

" Anh... anh quay lại đi. Tôi có chuyện muốn nói với anh "

Cô ấp úng nói

Anh đi đến bên cô, ngồi xuống ngay bên cạnh.

" Những ngày ở Phong gia. Tôi đã thấy được tình cảm anh dành cho tôi. Tôi cũng vậy, tôi... tôi cũng yêu anh "

Anh không tin những gì tai mình nghe được, ngạc nhiên nói:

" Em nói lại lần nữa "

" Tôi yêu anh "

" Nói lại lần nữa "

" Lâm Mẫn Nhi yêu Phong Vĩnh Kỳ. Lâm Mẫn Nhi yêu Phong Vĩnh Kỳ. Lâm Mẫn Nhi yêu Phong Vĩnh Kỳ.

Em nói vậy, đã được chưa? "

Hết cổ gắng hết thật to

" Tôi cũng yêu em "

Anh nhẹ nhàng nói rồi đặt nụ hôn hạnh phúc lên môi cô. Nhưng rồi nghĩ lại, anh chợt dừng nụ hôn cho cô rồi hỏi:

" Tại sao tối qua lại nói yêu Phương Nguyên nhất? "

" Là vì muốn chọc tức anh "

" Em đúng là tiểu yêu tinh. Em là đang quyến rũ tôi "

" Là đang cố tình "

" Nhưng mà... "

Advertisement / Quảng cáo

Cô ngừng lại một lát rồi nói tiếp

" Lúc này anh nói 6 năm trước. Rốt cuộc là như thế nào? "

Anh ngập ngừng nói:

" Thật ra, lúc anh 16 tuổi, năm đó em được 14 tuổi, chúng ta đã được hứa hôn với nhau. Có một ngày, khi hai chúng ta đang đi chơi thì em nhìn thấy một chú chó con. Lúc đó do em mãi mê đuổi theo nó nên đã bị một chiếc xe đụng trúng. Là anh không báo vệ tốt cho em nên khiến em bị mất trí nhớ. "

" Chuyện đã qua rồi. Tuy bây giờ những kí ức ngày xưa em không nhớ nữa nhưng anh có thể cho em những kí ức tốt đẹp hơn.

Lúc trước là em bướng bỉnh, có lúc lại làm anh buồn. Nhưng bây giờ em sẽ cố gắng làm thật tốt bổn phận của một " Phong phu nhân " "

Cô ôm lấy anh, nhẹ nhàng nói

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Du lịch

" Nhưng mà... "

Cô ngừng lại một lát rồi nói tiếp

" Lúc này anh nói 6 năm trước. Rốt cuộc là như thế nào? "

Anh ngập ngừng nói:

" Thật ra, lúc anh 16 tuổi, năm đó em được 14 tuổi, chúng ta đã được hứa hôn với nhau. Có một ngày, khi hai chúng ta đang đi chơi thì em nhìn thấy một chú chó con. Lúc đó do em mãi mê đuổi theo nó nên đã bị một chiếc xe đụng trúng. Là anh không báo vệ tốt cho em nên khiến em bị mất trí nhớ. "

" Chuyện đã qua rồi. Tuy bây giờ những kí ức ngày xưa em không nhớ nữa nhưng anh có thể cho em những kí ức tốt đẹp hơn.

Lúc trước là em bướng bỉnh, có lúc lại làm anh buồn. Nhưng bây giờ em sẽ cố gắng làm thật tốt bổn phận của một " Phong phu nhân " "

Cô ôm lấy anh, nhẹ nhàng nói

" Tối qua em đã mệt rồi, em nghỉ ngơi đi. Anh đến công ty xử lí ít việc. Nếu em muốn đi dạo thì cứ gọi cho anh. Anh sẽ kêu trợ lí Lê đưa em đi. Anh đi đây "

Nói rồi, anh lấy tay ôm sau đầu cô rồi đặt lên trán cô một nụ hôn.

Khi anh đi ra đại sảnh của khách sạn, anh nói với quản lí của khách sạn:

" Chiều có Lâm tiểu thư "

" Dạ "

Sau khi cô rời khỏi khách sạn. Vì thấy nhớ ba Lâm, mẹ Liễu nên cô đã bắt gọi taxi. Vừa định gọi điện taxi thì nhận được cuộc gọi của Trần Băng. Biết được Lâm Mẫn Nhi nhớ nhà nên cô đã chạy xe đến khách sạn để đón Lâm Mẫn Nhi.

Trên đường về nhà, Lâm Mẫn Nhi không ngừng cười làm cho Trần Băng cảm thấy có phần khó hiểu:

" Mẫn Nhi, cậu bị gì mà cười từ lúc lên xe đến giờ vậy? "

" À à... không có gì "

" À mà sao đêm qua lúc tàn tiệc, mình đi tìm cậu nhưng chỉ thấy mỗi Phương Nguyên. Anh ta nói Phong Vinh Kỳ đã đưa cậu đi. Tối qua rốt cuộc hai người đã đi đâu và làm gì vậy? "

" Trần Băng tiểu thư, từ bao giờ cậu đã làm quản lí của mình? "

" Không nói sao? "

Advertisement / Quảng cáo

Lâm Mẫn Nhi im lặng nhưng Trần Băng cảm thấy cô rất mờ ám. Trong lúc vô tình, cô nhìn thấy phía cổ của Lâm Mẫn Nhi có vết hôn vẫn còn đó. Trần Băng lúc đầu cứ nghĩ là do Lâm Mẫn Nhi bị trúng vật gì đó nên quan tâm hỏi:

" Mẫn Nhi, cổ của cậu bị cái gì mà đỏ lên vậy? Hình dạng giống như dấu môi ấy, không lẽ đêm qua hai người...? "

Đáp lại câu hỏi của Trần Băng là sự im lặng. Lâm Mẫn Nhi quay mặt qua Trần Băng cười hạnh phúc

" Không phải chứ, là thật à "

Lâm Mẫn Nhi lúc này gật đầu

Lâm Mẫn Nhi kể lại lúc anh nắm tay rồi kéo cô vào phòng cho Trần Băng nghe. Trần Băng lúc này cũng cười mờ ám

Đến trước cổng nhà Lâm gia, Lâm Mẫn Nhi đứng bấm chuông rồi hỏi Trần Băng còn ngồi trong xe:

" *Cậu không vào trong à?* "

" *Mình có hẹn với Vũ Hàn rồi. Nên không vào cùng cậu được. Thôi mình đi đây, tạm biệt* "

" *Tạm biệt, đi chơi vui về* "

Khi xe của Trần Băng bắt đầu lăn bánh chạy thẳng về phía trước. Bác quân gia đi từ từ đến mở cửa xem là ai. Ông bất ngờ vì Lâm Mẫn Nhi đã về thăm ông bà chủ. Bác định đi thông báo cho ông bà chủ biết nhưng bị cô ngăn lại, cô định làm cho ba mẹ mình bất ngờ.

Khi biết hai người đang ở thư phòng. Cô đi thật nhẹ, cố gắng không để nghe tiếng bước chân. Cô đứng bên ngoài phòng, định bước vào thì nghe tiếng hai người nói chuyện:

" *Bà xã, anh xin em đấy. Đừng đi mà, đừng bỏ ba con anh* "

" *Không, em đã quyết định rồi* "

Giọng nói nghiêm nghị có phần kiên quyết của mẹ Liễu vang lên. Bà đặt mạnh lên bàn một tờ giấy rồi nói

" *Anh mau ghi lẹ vào tờ giấy. Em còn phải thu xếp quần áo nữa* "

Cô đứng bên ngoài nghe được hai người họ nói chuyện nên nhanh chóng mở cửa ra ngăn cản họ lại:

" *Ba, mẹ đừng li hôn* "

Sự xuất hiện của cô làm cho hai ông bà bất ngờ. Cả hai thật bất ngờ vì sự xuất hiện đột ngột của cô. Cô chạy đến, không thèm nhìn tờ giấy. Nhanh tay xé lấy nó. Cô làm cho cả hai người ngạc nhiên. Mẹ Liễu ngạc nhiên với hành động của cô nên hỏi

Advertisement / Quảng cáo

" *Mẫn Nhi, con bị gì vậy?* "

" *Ba mẹ không còn thương con nữa sao? Tại sao hai người lại muốn li hôn* "

" *Hà* "

Cả hai đồng thanh nói

" *Li hôn? Ai nói với con là ba mẹ li hôn?* "

Ba Lâm lên tiếng

" *Hai người còn định che giấu con đến bao giờ. Lúc này con đứng ở ngoài nghe mẹ kêu ba ghi giấy. Không phải li hôn thì là gì?* "

" *Là ta và bà ấy đang chơi cờ x,o* "

" *Vậy còn việc ba năn nỉ mẹ đừng rời đi?* "

" *Là mẹ con định đưa con và Vĩnh Kỳ đi du lịch hai tuần nhưng lại không đưa ta đi cùng nên ta năn nỉ cho ta đi theo nhưng mà ấy không chịu* "

" *Vậy mà con cứ tưởng...* "

" *Nha đầu ngốc này, làm gì có chuyện ta và mẹ con li hôn chứ* "

" *Sao lại chạy về đây? Là trốn về à?* "

Mẹ Liễu vừa cười vừa nói:

" *Là nhờ hai người nên về. Với lại con là đường đường chính chính về chứ không phải trốn* "

" *Vậy ở lại chơi đến tối rồi về. Săn tối nay con kêu Vĩnh Kỳ qua đây ăn cơm chung* "

Mẹ Liễu lấy tay xoa đầu đưa con gái ngốc nghếch của mình rồi nói

Trong lúc này, ba Lâm của cô vẫn không ngừng năn nỉ mẹ Liễu xin đi chơi cùng. Sau bao nhiêu thời gian, cuối cùng mẹ Liễu cũng động lòng nên đồng ý cho ông đi theo. Cô thì thấy cảnh ấy nên cảm thấy buồn cười

- - - - -

Xin lỗi mọi người vì sự chậm trễ của mình. Do bị ốm nên mình phải nghỉ dưỡng

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Tình nhân

Chiều đến, cô nhắc điện thoại trên bàn, bấm một dãy số điện cho ai đó. Gương mặt háo hức của cô làm cho ba Lâm mẹ Liễu đoán được phần nào. Điện thoại gọi nhưng vẫn chưa thấy ai trả lời. Cô định tắt đi thì nghe tiếng trả lời:

" *Anh nghe đây, Mẫn Nhi* "

" *Ba mẹ kêu em gọi anh qua đây ăn cơm tối. Sao hả, có qua được không?* "

" *Là thành ý của ba mẹ, đương nhiên anh nhận. Nhưng nếu như ba mẹ không kêu em em có gọi cho anh không?* "

" *Ammmm.... không biết. Thôi, anh qua nhanh nha. Tạm biệt* "

" *Tạm biệt* "

Sau khi nói chuyện điện thoại xong, cô nhìn điện thoại rồi cười hạnh phúc. Thấy con gái ngốc của mình như vậy, hai ông bà cũng thấy vui. Khi anh đến Lâm gia, cô nhanh chóng chạy ra khoác tay anh cùng vào. Anh ngừng lại một lát để chào hỏi ba Lâm mẹ Liễu.

Vào bàn ăn, anh liên tục gấp thức ăn vào dĩa chén của cô. Thấy vậy, mẹ Liễu nói

" *Mẫn Nhi, con chỉ mới đi có mấy tháng mà ta đã thấy con có vẻ tròn ra thì phải. Em nói có đúng không, ông xã* "

Bà nhìn cô nói rồi quay sang nói với Lâm Nhất Thiên, cười trừ chọc cô

" *Em nói phải* "

" Là anh ấy ngày nào cũng bắt con phải ăn. Nếu như con ở đó một năm chỉ sợ khi về Lâm gia, hai người không nhận ra con "

Cô nói rồi nhìn anh với ánh mắt trách móc

" Anh chỉ là đang đánh dấu chủ quyền thôi. Với lại, vợ của anh, anh thấy đẹp là được "

Anh nói với giọng bá đạo

" Ai nói.... ai nói sẽ gả cho anh? "

Advertisement / Quảng cáo

Cô nhìn anh lấp bắp nói

" Lúc sáng là ai nói sẽ làm tốt hôn phận của Phong thiếu phu nhân. Hay là tối nay em tiếp tục gả cho anh "

Anh nhìn cô với ánh mắt quyến rũ, ghé người vào tai cô rồi nói với giọng đầy ma mị. Nghe vậy, mặt cô bắt đầu đỏ lên. Anh lúc này mới quay lại vị trí ban đầu, anh gấp thức ăn cho ba Lâm mẹ Liễu cùng ăn

Sau khi ăn xong, ba Lâm cho người mang một chai rượu vang đến để mọi người cùng hưởng thức. Anh không ngờ từ lượng của cô lại kém như vậy. Chỉ mới uống được 3 ly đã say không biết trời trăng mấy nước gì rồi.

Thấy cô như vậy anh nhanh chóng xin phép được đưa cô trở về

Về đến nhà, anh nhanh chóng bế cô lên phòng. Cô cảm thấy khát nước nên nhờ anh đi lấy nước. Khi anh mang nước đến thì thấy cô mở cửa sổ ra ngoài. Anh nhanh chóng đặt ly nước xuống bàn rồi đi lại chỗ cô, anh hỏi:

" Em định làm gì vậy? "

" Em chỉ muốn vào nhà vệ sinh rửa mặt nhưng cửa nhà vệ sinh lại không mở được "

" Mẫn Nhi, đây là cửa sổ ra ngoài. Anh đem nước đến rồi. Lại đó uống đi "

Thấy cô như vậy, anh đỡ khóc đỡ cười nói

Điêu cô ngồi xuống giường lấy nước cho cô uống rồi đặt cô nằm xuống. Anh lấy nước lau người cho cô rồi đắp chăn cho cô.

Sáng hôm sau cô thức dậy thấy mình đang nằm gọn trong lòng của anh. Cảm giác rất ấm áp. Cô ngồi dậy rồi bước vào nhà vệ sinh. Khi bước ra, cô đã thấy anh trên tay cầm quần áo chuẩn bị đến công ty. Trước khi vào thay quần áo, anh kêu cô ngồi đợi anh lát.

Sau khi thay quần áo xong, anh tiến lại phía cô đang ngồi trên giường đợi. Cô e ngại ngồi trên giường rồi hỏi anh:

" Thật ra thì.... đêm qua.... đêm qua em say có làm gì mất mặt không? "

" Tôi qua sau, tôi qua em nói muốn uống nước nên anh đi lấy nước cho em. Nào ngờ khi vừa bước vào thấy em mở cửa sổ nói muốn vào nhà vệ sinh rửa mặt cũng may lúc đó anh đã khóa cửa sổ lại "

Trong lúc kể cho cô nghe, anh vừa cười còn cô chỉ biết lấy tay che mặt, xấu hổ

Advertisement / Quảng cáo

" Nhưng mà, lúc đó nhìn em rất đáng yêu. Sau này em tuyệt đối không được uống rượu say trước mặt nhiều người. Anh không muốn em lộ vẻ đáng yêu đó cho người khác, ngoại trừ anh "

Anh ngừng lại rồi nói tiếp

Khi anh đi làm, cô đi xuống ăn sáng. Hôm nay, đi Hoa đặc biệt làm món cô thích nhất. Vừa đi xuống đã ngửi được hương thơm. Sau khi ăn xong, cô nhận được tin nhắn của Phong Vĩnh Kỳ: " Trưa nay em làm đồ ăn, mang đến công ty cho anh nha 🍀 "

Cô liền nhanh chóng hỏi đi Hoa là anh thích ăn món gì. Khi biết anh rất thích món thịt kho. Cô đã nhờ đi Hoa cùng đi mua nguyên liệu rồi bắt đi Hoa nghỉ nửa ngày cho một mình cô trong bếp làm.

Trưa đó, khi cô một tay cầm hộp đồ ăn đến công ty anh. Đến công ty, cô vào đại sảnh và đi đến quầy tiếp tân. Cô tiếp tân nhìn cô từ trên xuống dưới, liếc mắt một cái rồi nói:

" Tiểu thư, cô muốn tìm ai? "

" Phong tổng "

" Cô có hẹn trước? "

" Cứ nói có Lâm tiểu thư là được "

" Tiểu thư, thật ngại khi phải nói thẳng. Nhìn cô, chắc là tình nhân của Phong tổng "

Nghe vậy, Lâm Mẫn Nhi tức giận nhưng cố gắng kiềm chế:

" Tình nhân. Có ý gì? "

" Nhìn thứ trên tay cô. Chắc có lẽ là đã chọc giận Phong tổng nên đến chuộc lỗi. Tôi nói cho cô biết, Phong tổng của chúng tôi có rất nhiều người phụ nữ theo đuổi. Cô sao, vẫn chưa đến lượt đâu "

Cô ta chỉ tay vào hộp đồ ăn Lâm Mẫn Nhi đang cầm trên tay rồi nói

" Cô nói cái gì vậy hả? "

Một giọng nói lạnh lùng từ phía sau cô ta vang lên. Cô ta quay lại thấy Phong Vĩnh Kỳ đang nhìn mình với ánh mắt đờ đờ sát khí, hận chi không thể giết cô à ngay lập tức

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Tài* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Ghen

Một giọng nói lạnh lùng từ phía sau cô ta vang lên. Cô ta quay lại thấy Phong Vĩnh Kỳ đang nhìn mình với ánh mắt đờ đờ sát khí, hận chi không thể giết cô à ngay lập tức.

Phong Vĩnh Kỳ tức giận nói với quản lý Lê đang đứng nghiêm nghị bên cạnh:

" Quản lý Lê, mau thông nói với giám đốc quản lý đuổi việc cô ta ngay lập tức. Còn nữa, thông báo với tất cả các công ty. Từ nay về sau, công ty nào dám mượn cô ta làm việc chính là đối đầu với Phong Thị ta "

" Dạ "

" Phong tổng, tôi xin lỗi, tôi sai rồi. Xin ngài đừng làm như vậy "

À ta tuy nói mình sai nhưng thật sự không cam lòng, không biết mình sai chỗ nào. Luôn miệng vang xin Phong Vinh Kỳ

Lâm Mẫn Nhi lúc này cảm thấy há dạ hơn trước. Đem hộp com để vào tay Phong Vinh Kỳ rồi nói:

" Thôi, em về nhà đây "

Rồi cô quay người bước đi, tiến về phía cánh cửa. Anh nhanh chóng đưa hộp com cho quân lí Lê cầm rồi đuổi theo cô. Chỉ còn vài bước nữa là tới nhưng cô lại bị anh nắm chặt lấy tay, hỏi:

" Em không ở lại đây sao? "

" Ở đây để làm gì? "

" Chơi với anh "

Nói rồi, anh nhanh chóng bế cô lên. Bây giờ cô đang nằm gọn trong lòng của anh.

Bế cô tiến đến thang máy. Quân lí Lê định vào theo nhưng anh đã kêu quân lí Lê đi chuyển sau.

Trong thang máy, anh bỏ cô đứng xuống. Ép cô vào tường thang máy. Hai tay vịn lấy tường không cho cô trốn. Anh từ từ hạ giọng nói:

" Có phải lúc này em ghen nên muốn về phải không? "

" Ai nói với anh là em ghen "

" Không phải vậy sao. Vậy vì sao em lại về? "

" Vì.... vì em còn việc khác phải làm "

Advertisement / Quảng cáo

Cô áp úng một lát

" Nói dối "

Anh vừa nói xong, thang máy liền một tiếng " ding ". Anh nhanh chóng bế cô đến phòng của mình.

Vừa vào đến phòng, anh đặt cô xuống chiếc ghế dài, để cô nằm xuống. Anh cởi chiếc áo khoác ngoài ra, để bên trên tay vịn của ghế. Anh nắm chặt hai tay không cho cô kháng cự, từ từ cúi thấp người xuống cô. Anh nhẹ nhàng chiếm lấy đôi môi của cô. Đúng như anh dự đoán, cô kháng cự. Cô quay mặt qua chỗ khác để không cho anh hôn mình. Anh hỏi cô:

" Bây giờ ở đây không có ai. Em có thể nói, lúc này là em ghen đúng không? "

" Em đã nói là không rồi mà "

" Em đúng là.... "

Nói rồi, anh tiếp tục hôn cô tới tấp. Anh chợt dừng lại một lát nói tiếp:

" Hay em muốn tôi ăn em ngay tại đây "

" Không muốn "

Cô cứng miệng nói

" Được rồi "

Nói rồi, một tay anh ôm chặt lấy eo của cô, tay còn lại nắm lấy đôi nhũ của cô. Còn lời thì liên tục chiếm lấy môi cô.

Buồng eo cô, đôi tay tinh nghịch của anh nhanh chóng gỡ hết nút trên áo của cô. Bàn tay lì lợm của anh lại sờ mó lung tung trên người cô làm cô run lên. Bỗng, cô cảm nhẹ vào môi anh làm nó cháy máu. Anh dừng hôn cô, nói:

" Hôm nay em gan thật đó. Dám cắn anh "

" Là anh ép em mà "

" Được thôi. Vậy nói là em ghen đi, anh sẽ dừng lại "

" Không "

Advertisement / Quảng cáo

Vẫn là câu trả lời này, khiến anh thật sự không muốn kiểm chế bản thân nữa. Anh luồn tay vào sau lưng cô, gỡ chiếc dây áo trong của cô. Sắp gỡ được nó thì bên ngoài có tiếng gõ cửa làm anh dừng lại. Anh kéo coi ngồi dậy, giúp coi cài lại nút áo rồi nói:

" Ai? "

" Phong tổng, tôi có thể vào không? "

Tiếng của quân lí Lê vọng vào

" Vào đi "

Bước vào, tay quân lí Lê vẫn cầm hộp com lúc nãy anh đưa. Anh ta đưa hộp com cho Phong Vinh Kỳ, anh kêu anh ta đặt hộp com trên bàn. Cô thất sắc nên hỏi:

" Sao anh không ăn? "

" Tối nay anh phải ở lại xử lí việc. Hộp com này tối anh sẽ ăn. Bây giờ anh sẽ đưa em đi ăn "

" Ở đâu? "

" Bí mật "

Nói rồi, anh nắm lấy tay cô đi xuống dưới. Mọi ánh mắt của nhân viên đều dồn vào cô. Trong lòng họ luôn nghĩ sau này phải tiếp đãi từ tế với cô ta.

Anh đi lấy xe đưa cô đi ăn món cô thích nhất. Vừa vào đến quán, cô vui mừng gọi món. Cứ như cá chực năm không được ăn nó. Anh nghĩ cô ngày càng giống trẻ con.

Sau khi ăn xong, cô ngủ quên trên xe. Anh đưa cô trở về Phong gia. Bế cô trên tay rồi đặt cô lên giường ngủ. Căn thận đắp chăn cho cô rồi quay lại công ty. Khi cô thức dậy cũng đã gần trưa, thấy mình nằm trong phòng biết là Phong Vinh Kỳ đã đưa mình về nên cô đi xuống tìm đi Hoa. Nhớ đi dạy cô nấu một vài món ăn mà anh thích. Thấy vậy, đi Hoa cười nói với cô:

" Thiếu phu nhân ngày càng ra dáng một người vợ "

" Di cư chọc con. Phụ nữ nếu không biết nấu ăn thì thật sự rất vô dụng. Sau này con sẽ nấu cho anh ấy ăn. "

Di Hoa tận tình chỉ dạy cô làm những món mà Phong Vinh Kỳ thích. Bấy giờ cô mới ngầm hiểu được câu nói mà mẹ Liễu lúc trước hay nói với cô:

Con đường đi đến trái tim đàn ông là con đường dạ dày.

- - - - -

Hè đến rồi! Các bạn có đi du lịch chơi không? Cnt cho mình biết nha

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Osaka

Tối đó khi anh từ công ty trở về. Cảm thấy thật sự rất mệt mỏi nên lên thẳng trên phòng nghỉ ngơi. Vừa vào tới phòng đã thấy cô ngồi đọc sách. Vì đã gần khuya nhưng thấy cô vẫn chưa ngủ nên anh đi thật chậm, không ra tiếng bước về phía cô. Anh cởi chiếc áo khoác mình đang mặc, khoác lên người cô làm cô xoay ra xem là ai. Khi thấy anh đã về, cô đứng dậy khỏi chiếc ghế rồi nói:

" Anh về rồi, đã ăn gì chưa? "

" Anh đã ăn món cơm lúc sáng em làm rồi. "

" Sao giờ này lại không chịu đi ngủ? Dạo anh sao? "

Anh dừng một lát rồi nói tiếp

" Ừm. Thôi, anh mau thay quần áo nghỉ ngơi đi. Bấy giờ anh cũng đã mệt rồi. Em ngủ trước đây "

Nói rồi, cô tiến đến bên giường, đắp kín mền rồi ngủ

Sáng hôm sau khi cô thức dậy liền vội chạy ngay xuống nhà dưới để ăn sáng. Đúng lúc anh chưa đi làm nên xem như cũng có người vừa ăn, vừa trò chuyện với mình. Nhớ lại mấy hôm trước mẹ Liễu rủ cả hai cùng đi du lịch nên cô hỏi anh:

Advertisement / Quảng cáo

" Vinh Kỳ, ba mẹ em muốn hai chúng ta cùng đi du lịch với họ. Anh có đi được không? "

" Anh xin lỗi. Do công việc gần đây đột nhiên nhiều hơn nên chắc là anh không đi được rồi "

" Thôi, không sao đâu. Anh ăn nhanh đi còn đi làm nữa "

" Anh đi đây, tạm biệt bảo bối "

" Tạm biệt "

Khi anh đã dần đi khỏi, cô tò mò về mặt ú rù. Cô nhanh chóng gọi điện ngay về Lâm gia. Đúng lúc, bác quân gia đi ngang nên nghe máy:

" Alo, bác quân gia, có mẹ cháu ở đó không ạ? "

" Là tiểu thư à. Phu nhân đang ngồi kế bên đây ạ "

" Phiên bác chuyển máy giúp cháu "

" Dạ được "

Bác quân gia cung kính nói với Lâm Mẫn Nhi. Bác nói với mẹ Liễu là cô tìm bà nên bà nhanh chóng nghe điện thoại:

" Mẹ nghe đây. Tìm mẹ có chuyện gì? "

" Mẹ à, mẹ nói lần này đi du lịch. Chúng ta sẽ đi đâu? "

" Nhật Bản. Mùa này có rất nhiều hoa anh đào "

" Vậy khi nào đi? "

" Ngày mai "

" Dạ, vậy con lên thu xếp quần áo "

Nổ rồi, cô tắt máy, chạy thẳng lên phòng thu xếp quần áo vào vali. Tối đó, khi anh về nhà đã thấy trong phòng có hai chiếc vali đang được đặt kế tủ quần áo nên anh hỏi cô:

" Ngày mai em đi à? "

" Dạ "

" Đi đâu vậy? "

" Nhật Bản "

" Xin lỗi em, bảo bối. Không thể đi chơi cùng em "

Advertisement / Quảng cáo

" Gì chứ. Chúng ta còn nhiều lần khác nữa mà. Thôi em phải ngủ sớm, nếu không sẽ sáng mai mắt em sẽ giống như gấu trúc vậy "

Nói rồi, cô ngủ một giấc đến sáng. Sáng hôm sau, ba Lâm và mẹ Liễu đưa xe đến tận Phong gia để đón cô. Anh giúp cô đem vali để vào xe. Không thấy sự chuẩn bị của Phong Vinh Kỳ nên ba Lâm hỏi anh:

" Con không đi à? "

" Dạ không. Vì công ty còn rất nhiều việc cần con giải quyết "

Anh tò mò về tiều nuối

" Thôi ba đi đây. Có lẽ sắp trở chuyển bay rồi "

" Dạ "

Nói rồi, bác tài xế đạp nhanh gas đưa cả nhà họ đến sân bay. Khi đã lên máy bay, mẹ Liễu thấy cô không được vui, vẻ mặt không chứa đựng sự hân hoan nên hỏi cô:

" Sao vậy? Vĩnh Kỳ không đi cùng nên không vui à? "

" Dạ không. Chỉ là lâu quá chưa đến Nhật Bản nên không biết sẽ ăn món gì đầu tiên "

Thật chất là cô không muốn ai biết bản thân mình đang rất nhớ anh

Khi máy bay vừa hạ cánh, cô cứ như là một người khác vậy. Lúc nào cũng ăn, ăn và ăn thôi. Mẹ Liễu thấy cô như vậy thật sự không biết là cô đang vui hay đang buồn nữa. Có lúc cô nói với bà: buồn là cô ăn, nhưng vui cô cũng ăn. Thật sự bà cũng không hiểu nổi đứa con gái này của mình

Sau khi đến khách sạn, cô được ba Lâm và mẹ Liễu đưa đến một nơi mà lúc trước cả hai từng gặp nhau chính là Osaka. Ở đây, vẻ đẹp vẫn không hề thay đổi. Chỉ có con người đã thay đổi. Lúc mới quen nhau, cả hai chỉ học cùng trường. Ba Lâm học lớn hơn mẹ Liễu của cô. Nhưng nhờ việc trường tổ chức đến đây nên họ đã gặp nhau.

Cô còn nghe mẹ Liễu kể, có lần bà đang đi trên đường thì bị một kẻ lấy mất ví tiền. Hai bà phải chạy muốn mất mạng để giành lại ví tiền. Nhưng tên lấy ví của bà đang chạy quẹo vào một con hẻm. Bà cũng nhanh chóng chạy vào đó. Bà vô cùng ngạc nhiên khi thấy ba Lâm của cô hạ gục tên trộm ví một cách dễ dàng. Từ đó, họ quen biết nhau và cả trường ai cũng biết đến chuyện tình cảm của họ.

Khi bà vừa kể xong đã thấy Lâm Mẫn Nhi ngủ gục. Bà liền lay cô dậy và cùng trở về khách sạn nghỉ ngơi

Hôm sau, vào khoảng 9 giờ cô rời khỏi khách sạn để ngắm hoa anh đào. Trong lúc ngắm, cô bất giác lấy điện thoại gọi ngay cho anh và nói

" Em đang ngắm hoa anh đào. Ở đây rất đẹp và em cũng rất muốn vừa hôn anh,vừa ngắm "

" Anh cũng rất nhớ em. Cũng muốn hôn và ngắm hoa anh đào cùng em "

Anh ở đầu dãy bên kia trả lời

" Chỉ tiếc là không vừa được hôn anh,vừa ngắm hoa anh đào được "

Cô ủ rũ nói

" Cũng đúng, không hôn được thì phải làm sao bây giờ? Hay em xoay người ra sau đi "

Cô nghe lời anh, xoay người ra sau thì thấy anh đang tắt điệthoại bỏ vào túi. Những cánh hoa anh đào cứ rơi như chào đón anh đã đến.

Advertisement / Quảng cáo

Cô ngạc nhiên vô cùng. Anh đi đến bên cô, cô như không tin vào mắt mình, hỏi

" Anh nói công ty còn công việc mà. Tại sao lại ở đây? "

" Anh tạm bỏ qua công việc. Đi chơi với báo bối là quan trọng nhất "

" Miệng lưỡi anh ngọt thật đó "

Nói rồi, cô nhón chân lên hôn lên bờ môi của anh. Anh thật sự rất ngạc nhiên vì từ trước đến giờ đều do anh chủ động. Không ngờ hôm nay cô lại chủ động hôn mình

" Em hư thật đó, báo bối "

Nói rồi, anh cũng không buông tha cho cô. Ôm chặt lấy eo cô rồi hôn, mặc kệ bao nhiêu người ở đó ngắm hoa anh đào cũng thấy ghen tị với hai người họ

- - - - -

Hôm qua do chuyến du lịch của mình gặp một số trục trặc nên phải đến 1h sáng mình mới đến được khách sạn. Cả đêm hôm qua mình đã thức để viết hoàn thành chap này. Mong các bạn đừng hời hợt mình ra chap nhanh nhá. Lúc đến khách sạn thật sự rất mệt nhưng vẫn phải cố viết cho xong chap. Yêu các bạn ☺❤

* Lưu ý: mình nói vậy để các bạn hiểu và biết về mình một chút chứ hoàn toàn không có ý gì khác

Bạn đang đọc truyện *Báo Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Tha lỗi

Xin lỗi vì đã lâu rồi mà vẫn chưa ra chap mới. Do mình mới trở về từ tối qua nên rất mệt. Mong mọi người tha lỗi và đừng trách mình ☺☺☺

- - - - -

Vậy là đã 1 tuần họ vui chơi tại Osaka. Cũng đã đến lúc về lại Trung Quốc và bắt tay với công việc. Thời gian một tuần sau mà nhanh quá, Lâm Mẫn Nhi vẫn cảm thấy chơi chưa đủ liền đòi Phong Vĩnh Kỳ lần sau đưa đi chơi tiếp và anh đã đồng ý.

Tại sân bay, do có công việc đột xuất tại công ty nên ba Lâm cùng mẹ Liễu đã về lại Trung Quốc trước 3 ngày. Bây giờ sân bay chỉ còn có cô và anh nắm chặt tay cùng đầy hành lý.

Máy bay vừa hạ cánh xuống Trung Quốc, Lâm Mẫn Nhi lập tức trở thành tâm điểm chú ý của tất cả mọi người. Phong Vĩnh Kỳ cảm thấy cực kì khó chịu vì người mình yêu bị tất cả mọi người nhìn. Cô cảm thấy khát nước nên anh đã nhanh chóng đi mua nước cho cô uống

Bỗng nhiên có một anh chàng người nước ngoài đi đến nói chuyện với cô. Tuy anh ta là người nước ngoài nhưng tiếng Trung Quốc của anh ta lại rất tốt. Anh ta đi đến cùng với cầm chiếc điện thoại trên tay, nói:

" Tiểu thư cô đi một mình à? "

Advertisement / Quảng cáo

" À, không. Tôi đi cùng với chồng sắp cưới. Anh ấy đi mua nước cho tôi rồi "

Cô ngại ngừng nói

" Cô còn trẻ vậy đã sắp lấy chồng rồi sau. Hay bây giờ anh ấy không ở đây, cô cho tôi số điện thoại của cô. Sau này chúng ta sẽ liên lạc "

Khi anh chàng ngoại quốc nói xong, một bản tay to lớn bỗng chồm qua eo, ôm lấy cô. Cô ngạc nhiên nhìn lên thì thấy anh đã mua nước về. Anh kéo sát eo cô vào người mình, nói:

" Xin lỗi, cô ấy rất ngại giao tiếp với người ngoài. Nhưng tôi lại không ngại. Hay tôi cho anh số điện thoại của tôi "

Anh bình tĩnh nói

" Thật xin lỗi đã làm phiền "

Anh chàng ngoại quốc nhanh chóng rời khỏi với vẻ mặt thất vọng

Sau khi anh ta đi, anh thì vẫn ôm chặt lấy eo của cô, cô nói

" Anh ta đã đi rồi anh mau buông eo em ra đi "

" Anh mà không đến sớm thì suốt chừa nữa đã có tình địch. Nơi này thật nguy hiểm vì anh thấy hiện tại có rất nhiều kẻ muốn làm tình địch với anh. Chúng ta mau rời khỏi đây thôi. "

Nói rồi, anh đưa chai nước mới mua, tháo chai nước ra cho cô uống rồi lấy điện thoại bấm một dãy số, gọi điện cho trợ lý Lê đưa xe đến đón

Khi đã trở về Phong gia, di Hoa nhanh chóng ra đón cô và anh. Di kéo vali lên phòng giúp cô.

Tối đó, cô gọi điện hẹn Trần Băng đi chơi. Vì sợ anh lo nên cô đã nói là về nhà ba mẹ. Vừa gặp Trần Băng, cô đã tặng cho Trần Băng rất nhiều quà mà cô đã mua được tại Nhật Bản. Cả hai cùng nhau vào quán bar chơi một lúc rồi về.

Khi cả hai đang uống rượu thì có hai người lạ, ngồi xuống ghế hai người đang ngồi. Cả hai tên đều là đàn ông, trên tay bọn họ đều có hình xăm. Họ muốn rủ hai người đi chơi nhưng bị từ chối. Lâm Mẫn Nhi cùng với Trần Băng định rời khỏi nhưng lại bị một trong hai tên chặn lại. Một tên nắm chặt lấy cổ tay của Lâm Mẫn Nhi làm cho cô tay của cô bầm tím hết cả lên. Trần Băng thì bị tên kia nắm lấy tay lôi đi

Ở cửa ra vào, đột nhiên Phong Vĩnh Kỳ và Phó Vũ Hàn xuất hiện. Tất cả khách tại quán bar đều nhanh chóng rời khỏi. Khi nhìn thấy tên kia định lấy tay đánh Lâm Mẫn Nhi thì Phong Vĩnh Kỳ nhanh chóng bắt lấy tay của hắn. Anh giận dữ cầm chặt lấy tay của hắn khiến cho tất cả mọi người đều nghe một tiếng " rắc " làm cho hắn ta chỉ biết la hét

Còn về Phó Vũ Hàn, anh cũng ra tay giống với Phong Vĩnh Kỳ. Sau đó, Phó Vũ Hàn cho đàn em canh gác ngoài quán bar, không cho ai vào. Phong Vĩnh Kỳ và Phó Vũ Hàn đưa Lâm Mẫn Nhi và Trần Băng ra xe. Cả hai người đều kêu hai cô ngồi đợi trong xe. Tuyệt đối không được rời khỏi xe.

Phong Vĩnh Kỳ và Phó Vũ Hàn trở vào trong quán bar. Hai tên lúc bấy giờ người của Phó Vũ Hàn bắt quý xuống, giữ lấy tay. Nhìn hai tên đó rất thâm thương.

Phó Vũ Hàn ngồi xuống hỏi hai tên đó:

Advertisement / Quảng cáo

" Là ai đã sai hai người? "

Hai tên kia kín miệng không chịu nói, chỉ cầu xin hai người tha mạng. Phong Vĩnh Kỳ tức giận nói:

" Tha mạng cho hai người. Khi nhìn thấy vết bầm trên tay của Mẫn Nhi là do người làm thì cho dù các người có chết mười lần cũng không đủ. "

Anh tức giận nói rồi bỏ đi ra ngoài. Phó Vũ Hàn quay lưng đi, nói với thuộc hạ:

" Bắt hai tên đó chết một cách đau khổ nhất "

Rồi anh cùng Phong Vĩnh Kỳ từ từ trở lại xe. Trên đường đi, Phó Vũ Hàn hỏi Phong Vĩnh Kỳ:

" Cậu không định kêu tôi nương tay với hai tên đó sau? "

" Đối với những người đã làm Mẫn Nhi bị thương thì bọn chúng không đáng phải sống. Cho dù động đến một sợi tóc của cô ấy cũng không được "

Anh vừa đi vừa nói

Sau khi trở lại xe, Lâm Mẫn Nhi và Trần Băng bị hai anh là một trận lôi đình. Cả hai cô im lặng không nói gì, chủ biết gục đầu nghe hai anh la. Phong Vĩnh Kỳ hỏi

" Sau lại không im lặng không nói gì? "

" Vì những gì anh la đều đúng. Em xin lỗi, là em sai rồi. Sau này sẽ không trốn đi chơi nữa "

" Em cũng vậy, Vũ Hàn. Là lần này em sai rồi, em xin lỗi "

" Thôi được rồi, lần này anh tha lỗi cho em. Nhưng lần sau tuyệt đối không được vào những chỗ như quán bar nữa "

Phó Vũ Hàn nói

" Vĩnh Kỳ, Vũ Hàn cũng đã tha lỗi cho Trần Băng rồi. Không lẽ anh cũng nhỏ mọn, không tha lỗi cho em sao? "

Cô lay lay thay của anh, nói

" Không "

Anh bình tĩnh nói với giọng đầy lạnh lùng

Advertisement / Quảng cáo

- - - - -

Tại một căn biệt thự, một người đàn ông trên ngòai có đầy hình xăm. Đi đến bên một chiếc ghế. Hắn ta lễ phép nói với người đang ngồi trên ghế:

" Hàn tiểu thư, người tôi sai đi hại Trần Băng tiểu thư đã bị Phó thiếu khừ rồi. Bây giờ phải làm sao? "

" Đúng là vô dụng. Một con đàn bà cũng làm không được. Mau biến đi "

Cô ta tức giận nói

Tên kia lập tức bỏ đi. Người ngồi trên ghế đó chính là Hàn Minh Thư. Cô ta nghĩ

" Phó Vũ Hàn, cho dù tôi không có được anh. Tôi cũng sẽ không cho anh hạnh phúc với Trần Băng đâu "

Bạn đang đọc truyện *Báo Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Anh... Anh là đang ăn hiếp em có đúng không?

Sau khi được Phó Vũ Hàn đưa về Phong gia. Phong Vĩnh Kỳ luôn tỏ vẻ lạnh lùng với Lâm Mẫn Nhi. Di Hoa cảm thấy kì lạ nên hỏi cô:

" Thiếu phu nhân đã xảy ra chuyện gì? "

" Không có gì. Di đi nghỉ ngơi sớm đi "

Trở lên phòng, Phong Vinh Kỳ tức giận không thêm quan tâm đến cô. Còn cô thì chỉ biết lùi thui phía sau anh.

" Vinh Kỳ, đừng giận em nữa. Em xin lỗi mà "

Đáp lại câu trả lời của cô là sự im lặng của anh. Cô nói tiếp:

" Nếu như anh giận em như vậy. Vậy tối nay em sẽ dọn xuống ngủ chung với dì Hoa. "

Nói rồi, cô đem gối nằm của mình xuống. Vừa quay đi thì nghe anh nói:

" Qua đây "

" Há? "

" Anh kêu em qua đây "

Cô đi đến chỗ anh ngồi, đứng im tại đó. Anh thấy vậy nên nói:

" Ngồi xuống đi. Anh bôi thuốc cho em "

Nói rồi, anh lấy lọ thuốc rồi mở nắp ra bôi cho cô. Anh nhẹ nhàng bôi thuốc lên những chỗ tay cô bị bầm tím

" Lần này coi như là một bài học cho em. Tuyệt đối không có lần sau "

" Em biết rồi. Vẫn là anh tốt với em nhất "

" Mau thay đồ đi ngủ đi. Còn gối của em thì để lên giường. Không cần dọn xuống ngủ cùng dì Hoa. Tối nay phải ngủ cùng với anh "

" Dạ "

Advertisement / Quảng cáo

Cô ngoan ngoãn nghe theo lời anh.

Còn về Trần Băng, đêm nay cô không trở về Trần gia. Phó Vũ Hân đã gọi điện nói với Trần Kiên, đêm nay cô sẽ ngủ lại nhà anh.

Vào phòng của anh, do lúc nãy tại quán bar bị tên kia lôi đi nên cô đã bị trặc chân. Cô lên được đến phòng cũng là do anh bế lên. Anh đặt cô ngồi lên ghế, nhanh chóng ngồi xuống đất xoa bóp chân cho cô.

Có lẽ do anh xoa bóp rất dễ chịu nên cô đã ngủ quên trên ghế. Anh nhanh chóng đi thay đồ. Anh thay giúp cô một bộ đồ ngủ, vì sợ làm cô tỉnh giấc nên nhẹ nhàng bế cô lên giường. Đêm đó, cô ngủ trong vòng tay ấm áp của anh.

Sáng hôm sau, một tiếng hét thất thanh tại Phó gia. Nói chính xác hơn là giọng của Trần Băng. Cô ôm lấy chân che trước ngực, nói với Phó Vũ Hân:

" Tại sao em lại ngủ ở đây? "

" Em không ngủ ở đây thì ngủ ở đâu "

" Không phải, ý em.... ý em là tại sao chúng ta lại ngủ cùng với nhau? "

" Sau này chúng ta cũng ngủ cùng với nhau thôi. Chỉ bằng để chúng ta ngủ cùng nhau trước. Đợi khi em gả cho anh thì thấy lâu quá "

" Ai nói, ai nói sau này em sẽ gả cho anh? "

" Em không gả cho anh thì anh sẽ gả cho em. Với lại, cơ thể em, chưa có chỗ nào là tối qua anh chưa chạm qua. Đến cả số đo anh cũng đã biết "

Anh từ từ đưa sát mặt lại gần cô, nói với giọng nha quái

" Anh... anh là đang ăn hiếp em có đúng không? "

" Làm gì có. Anh yêu em đến vậy, sao có thể ăn hiếp em "

" Quần áo anh đã kêu quản gia chuẩn bị cho em rồi. Em mau thay đồ đi "

Anh nói tiếp

Cô nhanh chóng cầm lấy đồ để sẵn ngay trước mặt, chạy thẳng vào phòng tắm. Còn anh thì nằm đó cười sung sướng.

Advertisement / Quảng cáo

Sau khi thay đồ xong, anh đưa cô xuống ăn sáng. Đang ăn thì anh nghe người làm báo là có khách. Anh đưa Trần Băng trở lại phòng ngủ nghỉ ngơi rồi quay xuống xem là ai. Thì ra là Hàn Minh Thư. Cô ta đến với trên tay cầm một bức thư mới.

Trần Băng do cảm thấy buồn chán và cũng có phần muốn biết người khách lúc này là ai nên cô đã đi xuống xem. Không ngờ, lúc cô xuống, cô nhìn thấy Hàn Minh Thư đang ngồi trên đùi của anh. Cô cảm thấy rất tức giận nên đã quay trở lại phòng, xem như lúc nãy mình không nhìn thấy gì. Nhưng càng nhắm mắt quên đi cảnh lúc này, cô lại càng suy nghĩ đến những cảnh khác giữa Hàn Minh Thư và anh làm cho cô không thể chịu được.

Sau khi Hàn Minh Thư về, anh quay trở lại phòng. Thấy cô ngồi quay lưng lại cửa, luôn nhìn về phía cửa sổ. Anh đi nhẹ nhàng đi ôm lấy cô trong vòng tay. Nghĩ đến cảnh lúc này anh ôm ấp người phụ nữ khác làm cho cô cảm thấy khó chịu lên đẩy tay anh ra. Anh cảm thấy kì lạ nên hỏi cô:

" Em sao vậy? "

" Không sao "

" Anh làm gì cho em giận à? "

" Anh còn nói nữa. Lúc này em tận mắt nhìn thấy anh ôm ấp cô ta "

" À, là em đang ghen à? "

Anh cười rồi nói

" Phải, là em ghen. Ai lại muốn người đàn ông mình yêu ôm người phụ nữ khác chứ "

" Anh không có ôm cô ta "

" Nhưng chính mắt em nhìn thấy. Thôi em không muốn cãi với anh nữa. Em muốn về Trần gia "

" Băng Nhi, nghe anh nói đã..... "

" Em không muốn nghe "

Cô lấy tay bịt chặt hai tai của mình. Mắt nhắm chặt lại.

Thấy cô đang ghen nên không tin tưởng mình. Anh biết cho dù anh có nổi đến đâu cô cũng không tin nên đành dùng hành động để chứng minh. Anh lấy tay cảm lấy vai của cô làm cô giật mình. Kéo vai cô đến bên mình, mạnh bạo chiếm lấy đôi môi của cô. Cô lấy tay đẩy người anh ra nhưng không thành công. Anh đè cô xuống giường. Cô lấy tay vừa đẩy, vừa đánh nhẹ vào người anh. Cuối cùng tay cô lại bị anh nắm chặt lấy không cho cử động.

Cô đành thuận theo ý anh. Ôm lấy người anh ôm hôn trả. Anh ôm hôn cô quyết liệt, cho đến khi anh nghe được tiếng gõ cửa bên ngoài mới dừng lại. Là quản gia nói với anh, Phong Vĩnh Kỳ mời anh và cô tối nay đến nhà hàng ăn. Anh lập tức cho người báo tin đồng ý với Phong Vĩnh Kỳ rồi đưa cô trở về Trần gia. Anh hẹn cô tối nay 7 giờ anh sẽ qua đón.

Trước khi vào nhà, anh còn tặng cho cô một nụ hôn tạm biệt trên môi khiến mặt cô đỏ bừng lên

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Không tha thứ cho bản thân mình

Tối đó đúng 7 giờ, anh chạy xe đến đón cô. Vừa chạy đến trước cửa nhà hàng đã thấy Phong Vĩnh Kỳ và Lâm Mẫn Nhi. Có lẽ hai người họ cũng vừa mới đến. Sau khi đậu xe tại bãi giữ xe, cả hai cặp đôi này đều hạnh phúc nắm tay bước vào bên trong

Lúc Lâm Mẫn Nhi và Trần Băng vào nhà vệ sinh thì người phục vụ đến hỏi món. Phong Vĩnh Kỳ và Phó Vũ Hàn đánh gọi món giúp hai cô. Khi gọi món giúp hai người xong, Phó Vũ Hàn nhớ đến một việc nên hỏi Phong Vĩnh Kỳ:

" Cậu có nhận được thư mời cho buổi đấu giá do Hàn Minh Thư mời không? "

" Có "

Phong Vĩnh Kỳ vốn tiết kiệm lời nói nên trả lời ngắn gọn

" Sao vậy, có chuyện gì sao? "

" Không có gì, chỉ là cảm thấy lạ. Lúc trước cô ta vốn chẳng mấy nổi tiếng. Nhưng mấy năm gần đây, danh tiếng ngày càng nhiều người biết đến. Tôi đang nghi phía sau cô ta có người đang chống lưng. Với lại, việc hôm qua, tuy hai tên kia không khai gì nhưng theo người của tôi điều tra. Họ nói mục tiêu của hai tên đó không phải là Mẫn Nhi, mà là Băng Nhi. Cho nên.... "

Phó Vũ Hàn tay chống cằm, nói

" Cho nên, cậu nghĩ nhất quyết không được để bọn chúng làm hại đến Băng Nhi của cậu "

Phong Vĩnh Kỳ lấy tay gõ gõ xuống mặt bàn, mặt vẫn không hề ngước lên, nói

" Đúng vậy. Tôi muốn vạch trần kẻ đã chống lưng cho cô ta. Cũng khiến cho cô ta mãi mãi thân bại danh liệt. Nhưng có điều bây giờ không phải lúc "

" Theo như những gì từ đây đến giờ cậu nói thì kẻ chống lưng cho cô ta cũng là cũng không phải dễ giải quyết. Thế lực hiện tại của Phó gia cậu. Tôi nghĩ trong vòng một tháng sẽ biết kẻ đứng sau đó là ai. Nhưng tôi cũng muốn giúp cậu, vì kẻ đứng sau cô ta không biết đã vô tình làm hại đến Mẫn Nhi "

" Cảm ơn cậu "

Nghe Phong Vĩnh Kỳ muốn giúp đỡ mình. Phó Vũ Hàn cảm thấy chuyện này sớm sẽ được giải quyết sớm

Từ xa Trần Băng và Lâm Mẫn Nhi đi đến. Thấy hai người họ nói chuyện vui vẻ nên Lâm Mẫn Nhi hỏi:

" Hai người nói gì mà vui vậy? "

" Không có gì. Anh đã gọi món ăn cho em rồi "

Thấy cô có vẻ nghi ngờ nên anh nói

" Cảm ơn anh "

" Băng Nhi, ngày mai có một bữa tiệc. Là buổi đấu giá, em có muốn đi cùng anh không? "

Phó Vũ Hàn thấy Trần Băng vừa ngồi xuống ghế nên hỏi

Advertisement / Quảng cáo

" Ngày mai thì không được rồi. Ngày mai em phải đi công việc rồi. Em xin lỗi nha "

" Không sao. Anh cũng đã gọi món ăn cho em rồi. Lát họ sẽ đem đến "

" Cảm ơn anh nha "

Lát sau, người phục vụ hai tay mang đến hai đĩa món ăn. Cả hai cô mắt sáng rực lên. Lâm Mẫn Nhi xoay qua nói với Phong Vĩnh Kỳ:

" Ngày mai anh đi về thăm ba mẹ với em được không? "

" Được "

" Vậy còn buổi đấu giá "

Phó Vũ Hàn ngạc nhiên hỏi Phong Vĩnh Kỳ

" Chỉ là một buổi đấu giá. Không đi cũng không sao. Quan trọng là Mẫn Nhi vui là được "

Anh vừa nâng cằm cô lên nói

" Đấu giá? "

Trần Băng thắc mắc hỏi anh

" Hàn Minh Thư hôm qua đến mời đi buổi đấu giá. Anh định đưa em đi nhưng ngày mai em lại không đi được "

Phó Vũ Hàn xoay qua nói với Trần Băng

" Hàn Minh Thư. Cô ta là người lần trước làm cậu hiểu lầm Vũ Hàn đúng không? "

Nghe Phó Vũ Hàn nói vậy, Lâm Mẫn Nhi nhìn Trần Băng nói

" Ừ "

" Vũ Hàn, ngày mai tôi khuyên cậu không cần đi buổi đấu giá đó "

" Tại sao? "

Phó Vũ Hàn và Trần Băng đồng thanh hỏi Lâm Mẫn Nhi. Cô nói với vẻ mặt nghiêm túc:

Advertisement / Quảng cáo

" Không biết có ta còn bày trò gì. Tốt nhất là đừng đi "

" Mẫn Nhi, Vũ Hàn anh ấy cũng không phải là con nít. Anh ấy biết khi gặp nguy hiểm sẽ làm gì mà. Em nói có đúng không? "

Nghe Lâm Mẫn Nhi nói, Trần Băng bật cười rồi nói. Phó Vũ Hàn nhìn Trần Băng cười

Sau khi ăn xong, Phong Vinh Kỳ đưa Lâm Mẫn Nhi trở về Phong gia. Từ lúc trở về đến giờ anh không hề lên tiếng

Khi lên đến phòng ngủ, cảm thấy anh có chút kì lạ nên cô hỏi

" Sao từ lúc về đến giờ anh không nói gì? "

" Anh là đang cảm thấy ghen "

" Ghen? Với ai? "

" Vũ Hàn. Sao đột nhiên em lại quan tâm cậu ta đến vậy "

" Ôi trời. "

Cô đi đến ôm anh từ phía sau rồi nói tiếp

" Em chỉ là có dự cảm không tốt. Em không muốn sau khi Vũ Hàn đi buổi đấu giá đó. Trần Băng lại xảy ra chuyện "

" Em là quá đa nghi rồi đó "

" Em nói thật. Anh không tin thì thôi "

Nói rồi, cô giận anh. Nằm xuống giường, đắp kín chăn từ đầu đến chân. Thấy vậy, anh mỉm cười rồi lật chăn ra nói với cô:

" Bão bổi, giận anh sao? Không phải là anh không tin em. Mà là em nên biết Vũ Hàn không phải là người dễ để người khác lợi dụng. Em cũng đừng dợ việc Hàn Minh Thư lợi dụng cậu ấy để hại Trần Băng.

Bây giờ anh chỉ lo có người hại đến em thôi. Vì em là cả thế giới của anh. Nếu em xảy ra chuyện gì, anh sẽ không tha thứ cho bản thân mình đâu "

Cô nhìn vào mắt anh, nói:

" Anh là đang bày tỏ với em sao? "

" Phải "

Bạn đang đọc truyện *Bão Bổi Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Kết thúc

Tối hôm sau, Trần Băng đang chỉnh lại quần áo cho Phó Vũ Hàn. Trên gương mặt thể hiện sự hạnh phúc.

Khi đến buổi đấu giá, có rất nhiều đồ quý giá. Có duy nhất 1 món anh nhất định phải giành lấy cho bằng được. Đó chính là chiếc nhẫn được làm bằng kim cương. Giá khởi điểm của nó là 20 triệu USD. Sau đó, đã có nhiều người đưa giá cao hơn.

Phó Vũ Hàn quyết tâm lấy cho bằng được chiếc nhẫn ấy nên đã ra giá 400 triệu USD.

Kết quả như anh mong muốn. Chiếc nhẫn đã thuộc về anh. Khi được người dẫn chương trình buổi tiệc hỏi anh định tặng chiếc nhẫn này cho ai, anh đã vui vẻ trả lời:

" Tôi sẽ tặng chiếc nhẫn này cho một người con gái quan trọng nhất trong đời tôi. Không ai có thể sánh được với cô ấy "

Khi nghe những lời này của anh. Những tiểu thư khác họ rất ngưỡng mộ, không biết người con gái quan trọng đó là ai. Cô gái ấy thật là diễm phúc khi được anh tặng món quà như vậy.

Khi buổi tiệc kết thúc, anh định ra xe trở về Phó gia thì có người chạy ra thông báo với anh là có người muốn gặp. Khi anh đi theo người này vào một căn phòng thì bất ngờ có kẻ bịt thuốc mê anh từ phía sau khiến anh ngất đi.

Tại Phó gia, trời đã dần tối đi nhưng vẫn không thấy Phó Vũ Hàn trở về, Trần Băng lo lắng không yên.

Bỗng nhiên cô nhận được một cuộc điện thoại lạ. Người này kêu cô hãy đến khách sạn Hoàng Gia, phòng 1210. Lúc đầu cô cảm thấy rất kì lạ, luôn dự cảm có điều gì đó bất lành.

Cuối cùng cô vẫn quyết định đi đến khách sạn đó

Đi đến khách sạn, cô hỏi nhân viên về phòng 1210. Họ kêu cô hãy đi lên tầng 1 sẽ thấy phòng 1210. Khi lên đến phòng, cô cảm thấy nhịp tim của mình đập liên hồi. Cô vừa định mở cửa phòng nhưng rồi lại rút tay ra, cứ lặp lại như vậy vài lần. Cô lấy hết can đảm mở cửa phòng ra, cô cũng rất muốn biết người lạ mặt gọi cho cô rốt cuộc là muốn cho cô biết điều gì

Khi cô mở cửa phòng ra, đập vào mắt cô là cảnh Phó Vũ Hàn đang nằm trên giường. Bên cạnh là một người phụ nữ khác. Chính xác là Hàn Minh Thư. Cả hai nằm không một mảnh vải trên người.

Cô như không tin vào mắt mình. Chân không còn sức đứng vững, lùi về phía sau. Phó Vũ Hàn chợt tỉnh dậy, nhận ra ánh mắt bất thường của cô nhìn mình. Anh chợt ngồi dậy thấy người phụ nữ nằm bên cạnh mình không mặc quần áo, và mình cũng vậy.

Hai vội mặc quần áo vào và chạy đến bên cô giải thích. Với hy vọng là cô sẽ tin những gì mình nói. Nhưng không như anh mong đợi, khi anh vừa giải thích. Một tiếng động lớn chợt vang lên

" Chát.... "

Advertisement / Quảng cáo

" Băng Nhi, xin em hãy nghe anh giải thích "

Anh vẫn cố giữ lấy cô. Cô bịt chặt hai tai mình lại nói với anh

" Tin. Anh kêu tôi tin anh.

Tôi rất muốn tin anh. Nhưng thật sự không thể. Anh phản bội tôi lại muốn tôi tin anh. Anh xem tôi là con ngốc có đúng không? "

Cô vừa nói, hai hàng nước mắt không ngừng rơi xuống

" Xin em hãy tin anh. Anh thật sự không phản bội em.

Là do có người sắp đặt. Có kẻ đã bịt thuốc mê anh. Sau đó, anh thấy mình nằm ở đây. Anh định sau khi buổi tiệc kết thúc sẽ trở về với em.

Bây giờ anh sẽ lập tức gọi Hàn Minh Thư thức dậy. Cô ta sẽ giải thích với em

Anh thật sự không phản bội em "

Nói rồi, anh vội đi đến chỗ Hàn Minh Thư. Gọi cô ta thức dậy, khi cô ta vừa thức đã mở giọng ồm ồm. Ôm lấy người anh rồi nói:

" Vũ Hân, lúc này anh hành hạ người ta rất mệt mỏi. Bây giờ lại kêu người ta thức "

" Cô nói cái gì? "

Anh ngạc nhiên với hành động này của Hàn Minh Thư. Đẩy cô ta ra khỏi người mình. Chạy đến bên Trần Băng nói:

" Em đừng nghe cô ta nói. Không phải như vậy đâu "

Advertisement / Quảng cáo

" Dù rồi Phó Vũ Hân. Anh kêu tôi nghe cô ta giải thích, tôi cũng đã nghe rồi. Bây giờ anh còn muốn gì nữa

Chúng ta hãy kết thúc tại đây đi "

Nói rồi, cô ôm trong lòng sự đau khổ chạy đi

Anh biết cho dù mình có níu kéo cô cũng không thành. Lập tức quay vào trong xư lý mở hỗn độn này. Anh đóng cửa phòng lại, bấm khóa. Dừng ánh mắt giết người nói chuyện với Hàn Minh Thư:

" Là ai đã sai khiến cô hại tôi và Băng Nhi "

" Vũ Hân, anh nói gì vậy. Ai là ai? Em thật sự không hiểu Trần Băng đó thì có gì tốt.

Em yêu anh lâu như vậy, tại sao lại không chấp nhận tình cảm của em "

Cô ta tức giận nói với Phó Vũ Hân

" Cô sẽ mãi mãi không thể so sánh được với cô ấy.

Tôi có thể mất bất kỳ ai, nhưng không thể để mất cô ấy "

Nói rồi, anh quay vào trong mặt quần áo chỉnh tề. Chuẩn bị rời khỏi căn phòng mà anh không bao giờ muốn vào. Khi anh chuẩn bị rời khỏi phòng, Hàn Minh Thư đã lấy hết can đảm của bản thân mình nói sự thật cho anh biết:

" Có lẽ đối với anh, em luôn là một kẻ lẳng lơ, không ra gì. Nhưng điều mà em thật sự nghiêm túc và không bao giờ hối hận. Đó chính là yêu anh "

Đáp lại câu nói của cô chỉ là một tiếng động cửa phòng thật mạnh. Khi anh rời đi, cô đã thật sự bộc lộ được con người mình. Cô cong người lại khóc như những cô gái bị thất tình khác.

Tuy về ngoài của cô ta là một người kiên cường. Nhưng dù gì cô ta cũng là một người phụ nữ. Cô biết buồn, vui, cũng biết khóc như những người khác

Bạn đang đọc truyện *Báo Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Bí mật

Lúc này, Phó Vũ Hân đang vội lái xe tìm Trần Băng. Còn cô thì đang ngồi bơ vơ bên một bờ hồ. Cũng có nhiều lần cô nghĩ quẩn, định nhảy xuống. Nhưng rồi cô lại suy nghĩ:

" Tại sao chỉ vì thất tình mà lại phải chết. Thật không đáng

Không có người này thì sẽ có người khác. Tuy mình và Vũ Hân thật lòng yêu nhau. Nhưng lại không có duyên với nhau.

Tại sao ông trời lại muốn trêu ghẹo con người như vậy chứ? Tại sao? "

Cô vừa khóc vừa nghĩ

Cũng đã gần 10 giờ đêm rồi. Cô đơn, thất vọng, đau khổ. Những thứ này cứ bao vây lấy cô làm cô thật sự rất khó chịu. Muốn tìm người để tâm sự cũng khó đến vậy sao? Cô chợt nhớ đến Lâm Mẫn Nhi. Định gọi điện cho cô nhưng vì sợ đã khuya nên còn làm phiền nên thôi

Nhưng rồi cô lại cầm lấy chiếc điện thoại trong tay. Lấy hết can đảm để gọi điện cho Lâm Mẫn Nhi. Bên đầu dây kia trả lời với giọng đầy sự ấm áp:

" Alo "

" Mẫn Nhi à, cậu đã ngủ chưa? "

Advertisement / Quảng cáo

" Là Trần Băng à, Mẫn Nhu vừa mới ngủ. Cô tìm có ấy có chuyện gì không? "

Trả lời điện thoại của cô không phải là Lâm Mẫn Nhi mà là Phong Vĩnh Kỳ. Cô cảm thấy thật ngại vì đã làm phiền nên nói:

" Thật ngại quá, đã tới rồi còn làm phiền cậu ấy. Thật ra cũng không có gì quan trọng. Xin lỗi hai người nha "

" Không sao "

" Tôi... tôi tắt máy đây. Ngủ ngon "

Nói rồi, cô tắt máy rồi một mình ngắm nhìn dòng nước đang lẳng lẳng chảy, không gian thật yên tĩnh.

Lâm Mẫn Nhi chợt tỉnh giấc hỏi Phong Vĩnh Kỳ:

" Là ai gọi cho em vậy? "

" Là Trần Băng "

" *Trần Băng? Tối rồi sao cậu ấy còn gọi? Không lẽ đã xảy ra chuyện gì?* "

Nói rồi, cô chồm đến lấy chiếc điện thoại trên bàn gọi ngay cho Trần Băng. Nghe tiếng điện thoại reo, cô nhanh chóng lấy ra xem là ai, là Lâm Mẫn Nhu đang gọi cho cô. Cô đang phân vân: nên nghe máy hay không. Bấm vào nút xanh trên màn hình rồi trả lời:

" *Alo, Trần Băng cậu có chuyện gì đúng không?* "

Lâm Mẫn Nhi hỏi với giọng tràn đầy sự lo lắng

" *Mẫn Nhi, Vũ Hàn anh ta.... anh ta....* "

Trần Băng vừa khóc vừa nói không nên lời

" *Vũ Hàn cậu ta làm sao? Cậu mau nói đi* "

" *Anh ta phản bội mình* "

" *Cái gì? Không thể nào? Vũ Hàn không thể phản bội cậu. Là cậu nghe ai nói vậy?* "

" *Không phải là mình nghe nói. Là chính mắt mình nhìn thấy* "

" *Cậu đang ở đâu?* "

" *Mình đang ở một bờ hồ. Gần với quán nước chúng ta hay hẹn nhau* "

" *Cậu ở yên đó, mình đến ngay* "

Nói rồi, Lâm Mẫn Nhi tắt máy. Vợ chạy đến tút quần áo. Lấy đại một bộ nào đó rồi mặc vào. Khi cô định đi thì Phong Vĩnh Kỳ nói

" *Anh đưa em đi* "

" *Được* "

Đến bờ hồ, từ xa Lâm Mẫn Nhi đã nhìn thấy Trần Băng. Cô đang ngồi một mình trên ghế. Vào giờ này đối với một cô gái, ra đường thật sự rất nguy hiểm.

Advertisement / Quảng cáo

Lâm Mẫn Nhi đi từ phía sau, tay vịn lấy vai Trần Băng hỏi cô:

" *Cậu kể cho mình nghe đi. Đã xảy ra chuyện gì?* "

Sau khi nghe Trần Băng kể từ đầu đến cuối câu chuyện. Lâm Mẫn Nhi vừa thấy tức vừa thấy thương cho Trần Băng. Nhưng cô lại cảm thấy toàn bộ câu chuyện như được dàn dựng.

Trần Băng ngẩng lên vai của Lâm Mẫn Nhi, những giọt nước mắt cứ không ngừng rơi xuống, nói

" *Mẫn Nhi, cậu nói xem bây giờ mình nên làm gì? Tại sao ông trời lại trêu ghẹo mình như vậy?* "

Khó khăn lắm mình mới tin được người mình yêu. Bây giờ lại khiến cho người đó phản bội mình.

Nếu như bây giờ mình được uống canh Mạnh Bà thì tốt biết mấy. Mình sẽ quên đi những chuyện không đáng nhớ này "

" *Con nhỏ ngốc này, cậu đang nói gì vậy hả. Chuyện cũng đã xảy ra rồi, thay vì than tại sao ông trời lại trêu ghẹo. Cậu cứ đối mặt với nó.*

Càng nhiều áp lực, con người sẽ trưởng thành hơn

Bây giờ mình sẽ đưa cậu về Phong gia. Ở đây rất nguy hiểm, mau theo mình về đó "

" *Nhưng mà....* "

Trần Băng ngập ngừng một lát. Lâm Mẫn Nhi như đoán được ý nghĩ của Trần Băng nên nói tiếp

" *Đừng nói cho Vũ Hàn biết đêm nay cậu sẽ ở lại Phong gia* "

" *Cảm ơn cậu* "

" *Vĩnh Kỳ chúng ta đi thôi* "

Lâm Mẫn Nhi xoay qua nói với Phong Vĩnh Kỳ

Khi đưa Trần Băng về Phong gia để nghỉ ngơi. Phong Vĩnh Kỳ đã cho người chu đáo chuẩn bị phòng cho cô ở đêm nay

Sáng hôm sau, Lâm Mẫn Nhi chợt tỉnh giấc vì nghe được tiếng mở cửa phòng bên cạnh. Là phòng của Trần Băng. Lâm Mẫn Nhi cảm thấy rất lạ. Tại sau vừa mới sáng sớm Trần Băng đã ra ngoài. Cô nhanh chóng vệ sinh cá nhân rồi ra khỏi phòng. Thấy Lâm Mẫn Nhi đã thức dậy, Trần Băng mỉm cười hỏi cô:

" *Cậu thức rồi à* "

" *Sáng sớm cậu định đi đâu vậy?* "

" *Mình muốn đi đến một nơi* "

" *Ở đâu?* "

" *Cậu đi cùng mình đi. Nhưng tuyệt đối phải giữ bí mật* "

" *Được* "

Lâm Mẫn Nhi lấy xe đưa Trần Băng trở về Trần gia để lấy đồ. Sau khi Trần Băng từ Trần gia bước ra, Lâm Mẫn Nhi tò vè rất nga. Khi Trần Băng trở vào trong xe, Lâm Mẫn Nhi mới hỏi cô:

" *Cậu định dọn đi hay sao mà đem cả vali và nhiều đồ vậy?* "

Advertisement / Quảng cáo

" *Ừ, mình dọn đến căn nhà mình vừa thuê được* "

" *Cái gì? Là thật sao?*

Nhưng mà tại sao cậu lại không ở chung với ba mẹ cậu? "

" *Mình chỉ muốn sống tự lập thôi. Sống một cuộc sống của riêng mình.* "

" *Thôi được rồi. Căn nhà đó của cậu ở đâu? "*

" *Nó nằm cách thành phố khá xa. Để mình lái xe cho "*

Sau khi đưa Lâm Mẫn Nhi đến căn nhà mà cô đã thuê được. Nhìn bên ngoài, căn nhà có vẻ nhỏ. Nhưng khi bước vào bên trong, Lâm Mẫn Nhi cảm thấy choáng ngợp với vẻ tiện nghi của nó. Nội thất bên trong cũng rất đẹp. Cô cứ thờ thẩn người ngẩn ngơ.

Phụ giúp Trần Băng đem đồ vào nhà. Cô phát hiện ra một bí mật trong nhà. Đó chính là vách tường bên phòng ngủ của Trần Băng có một khoảng trống được thiết kế rất lạ. Nếu như nhìn bình thường, mọi người sẽ nghĩ nó giống như những bức tường mình thường. Nhưng khi đến gần và đẩy nó về phía trước, nó sẽ đưa ta đến phòng khách. Lâm Mẫn Nhi cảm thấy căn nhà này ngày càng thú vị

Căn nhà này là do lúc trước cha của Trần Băng nhờ một kiến trúc sư người Pháp xây dựng. Ông hy vọng cô sẽ có dịp ở đây. Không ngờ cô lại dọn ở đây luôn.

Cô luôn nói với mọi người căn nhà này do cô thuê vì cô không muốn cho mọi người biết ba cô đã tốn rất nhiều tiền vì cô

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Cố tình chuẩn bị nó cho em

Khi thức dậy, không thấy Lâm Mẫn Nhi nằm kế bên. Phong Vĩnh Kỳ đi xuống dưới vẫn không thấy cô. Lúc ấy, di Hoa đi ngang anh bên hời:

" *Di Hoa, đi có thấy Mẫn Nhi đâu không? "*

" *Tôi nghe Thiếu phu nhân nói cô ấy đưa Trần tiểu thư về nhà "*

Di Hoa cung kính nói với anh

" *Cảm ơn di. Di làm việc tiếp đi "*

Lúc này, anh đi đến bên chiếc ghế dài. Lấy tờ báo để sẵn trên bàn, đọc. Lâm Mẫn Nhi từ bên ngoài bước vào. Thấy anh đang chăm chú đọc báo nên cô cũng không muốn làm phiền. Định trở lên phòng cất túi xách thì anh cất giọng:

" *Em đưa Trần Băng về nhà à? "*

" *Dạ "*

" *Lại đây! "*

Advertisement / Quảng cáo

Anh vẫn chăm chú nhìn tờ báo, nói với cô

" *Hà? "*

" *Lại đây ngồi với anh "*

Anh đặt tờ báo lên bàn, xoay mặt qua nói với cô. Cô từ từ đi đến bên anh. Anh nắm lấy tay, kéo cô về phía mình làm cô mất thăng bằng nên đã ngồi lên đùi anh

Cô chợt hỏi anh một câu khiến anh không biết phải trả lời như thế nào

" *Vĩnh Kỳ, nếu như.... nếu như em hiểu lầm anh và em bỏ đi thì lúc đó anh sẽ như thế nào? Để em ra đi hay giải thích với em "*

" *Tại sao em lại hỏi như vậy? "*

" *Anh trả lời em trước đi "*

" *Anh sẽ để em ra đi "*

" *Tại sao? "*

" *Cho dù em đi đến đâu, anh sẽ theo em đến đó. Theo cho đến khi nào em quay về bên anh mới thôi "*

Cô chợt cười. Phó Vũ Hàn từ đầu vào thẳng nhà của anh với vẻ mặt rất lo lắng. Nhìn anh không giống như thường ngày.

Phó Vũ Hàn đã tìm Trần Băng khắp nơi nhưng không tìm được cô. Anh đã gọi cho cô cả trăm cuộc nhưng đều không có kết quả. Anh chợt nhớ đến Lâm Mẫn Nhi nên vội chạy đến Phong gia. Anh nghĩ Lâm Mẫn Nhi nhất định sẽ biết Trần Băng đang ở đâu

" *Mẫn Nhi, cô có biết Băng Nhi đang ở đâu không? Tôi đã tìm cô ấy khắp nơi nhưng không thấy? "*

Anh không thể kìm chế được sự lo lắng của mình đối với Trần Băng. Anh nhất định phải tìm được cô. Nhất định phải khiến cô quay trở về với mình

" *Tôi đương nhiên là biết. Nhưng xin lỗi, lần này tôi sẽ không giúp anh đâu "*

Lâm Mẫn Nhi thản nhiên nói

" *Tại sao chứ? Mẫn Nhi, cô thừa biết tôi yêu Băng Nhi như thế nào mà. Tôi thật sự không phân bội cô ấy "*

" *Vũ Hàn, tôi đương nhiên biết anh yêu cậu ấy như thế nào. Nhưng Vũ Hàn, tôi nghĩ cậu ấy cần được yên tĩnh một thời gian.*

Cậu ấy đã bị tổn thương rất lớn rồi. Hãy để cậu ấy có thời gian nghỉ ngơi. "

Lâm Mẫn Nhi lúc này đứng dậy, hai tay khoanh trước mặt nói với anh

" *Được rồi, lần này tôi sẽ nghe theo lời cô.*

Nhưng nếu như có tin tức gì của cô ấy. Mong cô hãy báo cho tôi biết "

Phó Vũ Hàn quay về với gương mặt có sự thất vọng. Nhưng anh vẫn luôn tin tưởng Lâm Mẫn Nhi

Advertisement / Quảng cáo

- - - - -

Hai tuần qua, Phó Vũ Hàn vẫn chưa nhận được tin tức của Lâm Mẫn Nhi về Trần Băng. Vì lo sợ cô xảy ra chuyện nên anh đã âm thầm cho người điều tra chỗ ở của cô.

Chưa đầy một giờ, anh đã nhận được thông tin hiện tại cô đang ở một vùng ngoại ô cách xa thành phố.

Tối đó, anh lái xe đến nhà cô. Khi đã đến nơi, anh mang theo đồ ăn lúc này anh đã nhờ người mua được từ một nhà hàng cao cấp. Với người thường, nếu muốn ăn tại nhà hàng này, họ phải xếp hàng gần một ngày. Nhưng giám đốc nhà hàng này rất kính nể Phó Vũ Hàn nên việc xếp hàng như những người khách khác là việc không cần.

Khi nghe có tiếng bấm chuông, Trần Băng cảm thấy rất kì lạ. Bây giờ cũng không còn sớm mà ai lại đến đây, không lẽ là ba mẹ cô. Nghĩ vậy nên cô nhanh chóng chạy ra mở cửa.

Về mặt hơn hờ của cô bỗng dập tắt khi thấy Phó Vũ Hàn đến. Cô vội vàng định đóng cửa lại nhưng bị bàn tay mạnh mẽ của anh chặn lại.

Khuôn mặt cô vẻ tức giận của cô bỗng hiện lên, cô hỏi anh:

" Tại sao anh lại biết tôi ở đây? "

" Muốn biết nơi ở của em. Chuyện này đối với anh không khó "

" Anh đến đây làm gì? "

" Anh đến để thăm em. Anh sợ em đói nên đã mang thức ăn đến cho em "

" Anh mau đem về đi. Đồ anh mua, tôi không dám nhận đâu "

Anh không cảm thấy tức giận với lời nói của cô. Nhưng anh cảm thấy đau lòng khi nhìn cô có vẻ ốm hơn lúc trước, anh nói:

" Băng Nhi, nhìn em có vẻ ốm hơn lúc trước. Em có biết, tôi rất nhớ em không.

Sau khi biết em ở đây. Tôi đã vội vã đến chỉ vì rất muốn gặp em "

" Phó tổng, cho dù anh có nói gì đi nữa thì tôi cũng sẽ không tha thứ cho những việc anh đã gây ra với tôi đâu "

Trần Băng kiên quyết nói

" Thôi được rồi, anh không bắt buộc em phải tha thứ cho anh ngay lập tức. Anh sẽ chứng minh cho em thấy, anh hoàn toàn trong sạch

Em không định mời anh vào nhà sao? "

" Hôm nay tôi thấy không được khỏe cho nên anh có thể về sớm cho tôi nghỉ ngơi không? "

Nghe cô nói vậy, anh lo lắng lấy tay sờ lên trán cô rồi nói

" Em không khỏe sao? Cảm thấy như thế nào? Đau đầu hay đau chỗ nào?

Anh sẽ đưa em đến bệnh viện khám "

" Tôi không sao, chỉ cần nghỉ ngơi là được. Cho nên làm phiền Phó tổng về cho "

Advertisement / Quảng cáo

Cô vội vã đóng sầm cửa lại nhưng rồi lại mở ra khi nghe anh nói:

" Khoan đã, em hãy cầm lấy hộp đồ ăn này. Anh cố tình chuẩn bị nó cho em. "

" Được rồi, cảm ơn anh "

Cô nói với vẻ bất đắc dĩ

" Em nhớ ăn uống đầy đủ. Lần sau anh sẽ đến thăm em "

Nói rồi, anh quay trở lại xe với vẻ mặt vui vẻ

Còn cô, đặt hộp đồ ăn lên bàn. Co người lại khóc. Cô đã kìm chế những dòng nước mắt này từ nãy đến giờ. Cô không muốn anh nhìn thấy mình khóc.

Đã hai tuần qua, không ngày nào mà cô không nhớ đến anh. Nhưng mỗi lần nhớ đến, cô cảm giác như trái tim mình như bị hàng ngàn con dao đâm vào. Rất đau, rất tuyệt vọng

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Tài* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Việc làm

Mấy ngày nay, ngày nào Phó Vũ Hàn cũng mang đồ ăn đến cho cô tâm bô. Nhưng cô đã tự nói với lòng mình: chỉ được nhận một lần, không có lần thứ hai. Nếu cứ nhận mãi, cô sợ con tim mình lại bị tổn thương thêm lần nữa.

Vào một buổi trưa, khi Trần Băng đang làm việc trong bếp thì nghe tiếng gõ cửa. Cô nhanh nhẹn ra mở, hóa ra là Lâm Mẫn Nhi, cô vui vẻ mở rộng cửa ra cho Lâm Mẫn Nhi vào.

Lâm Mẫn Nhi vào bên trong ngồi ghế, Trần Băng nhanh chóng mang nước ra cho cô. Thấy Trần Băng đã ốm hơn lúc trước, cô quan tâm hỏi:

" Trần Băng, chỉ mới có mấy tuần mà cậu đã ốm như thế này. Nhớ tắm rửa không thì bệnh đấy "

" Mình không sao. Mà nói cho cậu một tin vui "

Bác bỏ ý kiến của Lâm Mẫn Nhi. Trần Băng nói với vẻ háo hức

" Tin vui? "

Lâm Mẫn Nhi đang rất muốn biết tin mà Trần Băng sắp nói đến là gì

" Phải. Mình đã tìm được việc làm rồi "

Advertisement / Quảng cáo

" Thật sao. Chúc mừng cậu.

Nhưng là công việc gì vậy? "

" Mình đã xin làm phục vụ tại một nhà hàng cao cấp. Sao hả, cậu thấy thế nào? "

Trần Băng vẫn nói với vẻ mặt hơn hờ. Cô không hề biết Lâm Mẫn Nhi đang rất ngạc nhiên với quyết định của cô

" *Mình không nghe lắm chứ.*

Có rất nhiều công việc tốt sao cậu không chọn. Lại chọn làm phục vụ

Càng ngày mình càng không hiểu cậu suy nghĩ gì "

" *Được rồi, dù gì mình cũng đã được nhận vào làm. Với lại nhà hàng đó cũng quen biết với công ty của ba mình nên chắc sẽ chiều cổ mình thôi.*

Mẫn Nhi tiểu thư xin đừng quá lo lắng "

" *Sao mình lại không lo chứ? Cậu đường đường là thiên kim của Trần gia.*

Sao lại phải làm những việc như vậy.

Mà thôi, cứ theo ý của cậu vậy. Nhưng nếu chỗ làm của cậu không ổn thì cứ xin nghỉ việc. Mình sẽ nói với Vĩnh Kỳ giới thiệu cho cậu những chỗ tốt hơn "

" *Cảm ơn cậu "*

" *Khi nào cậu mới đi làm? "*

" *Tối nay "*

" *Đi làm tốt nhé! "*

" *Ừ "*

Cả hai nói chuyện đến gần trưa, Lâm Mẫn Nhi đưa cho Trần Băng một ít đồ tắm bỏ rồi ra về.

Tối đó, khi Trần Băng đến nhà hàng. Quản lý của nhà hàng biết cô là thiên kim của Trần gia nên đối đãi với vô rất tốt. Cô tự nói với bản thân mình:

" *Hôm nay là ngày đầu tiên đi làm. Nhất định phải làm thật tốt "*

Đúng lúc hôm nay Phó Vũ Hàn cô hẹn với đối tác tại nhà hàng cô đang làm việc. Cô được người quản lý kêu đẩy thức ăn đến phòng riêng cho anh và đối tác.

Khi thấy Trần Băng đẩy thức ăn vào. Phó Vũ Hàn rất ngạc nhiên, anh không ngờ cô lại làm việc ở đây.

Trần Băng cũng rất ngạc nhiên khi khách quý hôm nay của nhà hàng lại chính là anh.

Cô đẩy thức ăn đến bên đối tác của Phó Vũ Hàn. Đối tác lần này của anh là một người đàn ông trung niên. Ông ta rất thích những cô gái trẻ đẹp

Ông ta thấy Trần Băng xinh đẹp nên khi cô đẩy thức ăn đến bên mình. Ông ta ngang nhiên sờ vào mông cô khiến cô hốt hoảng và la lên

Advertisement / Quảng cáo

" *Aaaaaaaa, ông.... ông đang làm gì vậy hả "*

" *Cô gái, tôi chỉ chạm mông cô một chút thôi, làm gì dữ vậy. Hay cô bắt tôi đền tiền "*

Phó Vũ Hàn thấy vậy, anh cảm thấy rất tức giận, nắm chặt bàn tay lại. Anh thật sự muốn chặt bỏ bàn tay bẩn thỉu của ông ta. Cô rất tức giận nhưng cũng nhịn nhục bỏ qua. Cô đẩy xe thức ăn ra khỏi phòng rồi đóng cửa lại. Ông ta quay lại nói rồi cười nhạo cô với những người ngồi cùng bàn. Phó Vũ Hàn đập tay thật mạnh xuống bàn khiến tất cả mọi người đều giật mình và xanh hết cả mặt. Anh bỏ ra khỏi phòng, vội đi tìm cô

Cô lúc này đã hết giờ làm nên thay đồ chuẩn bị về nhà. Khi cô chuẩn bị về thì người quản lý kêu cô chờ chút. Phía sau quản lý là một cô gái với gương mặt đang tức giận. Cô ta nói chính mình đã nhìn thấy Trần Băng trộm tiền trong túi của cô. Cô gái này thấy quản lý tốt với Trần Băng nên đem lòng ghen ghét và cô ta đã đồ oan cho cô

Cô ta đã cố tình bỏ tiền của mình vào túi của Trần Băng. Khi đến để lục xét đã tìm thấy tiền của cô ta trong túi của cô. Cô ta còn ra tay tát Trần Băng khiến cho một bên mặt của cô đỏ lên, hiện lên rõ năm ngón tay trên mặt.

Trần Băng lúc này không thể nhì được nữa. Cô tức giận nói với người quản lý:

" *Quản lý, tôi nghĩ anh cũng biết thân phận của tôi là ai. Số tiền nhỏ này đôi với tôi không đáng bao nhiêu. Vậy tại sao tôi phải đi ăn cắp nó.*

Nếu như đến cả anh cũng nghĩ tôi thật sự ăn cắp, quản lý TÔI MUỐN NGHỈ VIỆC "

" *Trần tiểu thư.... "*

Từ xa, Phó Vũ Hàn đã nghe được tiếng ồn phía trước. Anh định không quan tâm nhưng khi nghe thấy giọng của Trần Băng, anh nhanh chóng đến đó.

" *Có chuyện gì vậy? "*

Anh vừa đi đến vừa nói

Người quản lý nói với giọng sợ hãi

" *Việc riêng của nhà hàng tôi cũng không thể biết sao, anh quản lý? "*

Anh nói với giọng nghiêm nghị

" *Chỉ là cô gái đứng bên cạnh tôi. Cô ấy nói đã nhìn thấy Trần tiểu thư lấy trộm tiền của cô ấy. "*

Anh nói với Phó Vũ Hàn

" *Vậy sao? Vậy tôi muốn hỏi cô ta một chút "*

" *Khi nhìn thấy Trần Băng lấy tiền của cô, tại sao cô không bắt ngay tại trận mà phải đợi đến thời điểm này mới nói "*

Anh quay qua hỏi cô ta. Cô ta ấp úng trả lời

" *Tôi... tôi "*

" *Quản lý, lập tức đuổi việc cô ta.*

Đám vu oan cho người phụ nữ của tôi lấy đồ của cô. Thật ngu ngốc

Advertisement / Quảng cáo

Đúng là một kẻ không biết trời cao đất dày "

Câu nói bá đạo của anh khiến cho cô ta luôn nhìn chằm chằm vào Trần Băng. Cô ta thật không ngờ được Trần Băng lại chính là bạn gái của một người quyền lực như vậy.

Anh thấy cô luôn nhìn chằm chằm dưới đất. Biết là cô đang giấu gì đó nên anh đã nhẹ nhàng nâng mặt cô lên phát hiện năm dấu tay đỏ chót trên mắt. Anh tức giận nói:

" *Quản lý, là ai đã khiến cho mặt cô ấy bị như vậy? "*

" *Là... là "*

Anh quản lý không phải không dám chỉ. Mà là anh bị Phó Vũ Hàn dọa khiến sợ hãi, hai chân đứng không vững

" *Anh không muốn làm việc nữa có đúng không? "*

Phó Vũ Hàn nói với giọng nghiêm nghị

" *Là cô ta "*

Quản lý chỉ tay vào cô ta khiến cho Phó Vũ Hàn càng thêm tức giận. Anh định cho người chặt bỏ bàn tay đã đánh Trần Băng. Nhưng Trần Băng đã ra sức xin giúp cô ta nên anh đã bỏ qua

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Tài* miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Hận

Xin một ít thời gian để tâm sự vài lời:

Hiện tại có khá nhiều bạn hỏi mình cặp Phong Vinh Kỳ - Lâm Mẫn Nhi là cặp chính hay cặp Phó Vũ Hàn - Trần Băng Vi. Mấy bạn ấy thấy cặp Phó Vũ Hàn - Trần Băng xuất hiện nhiều hơn.

Mình xin đính chính: Cặp Phong Vinh Kỳ - Lâm Mẫn Nhi là cặp chính nhé. Vì hiện tại mình đang cố gắng viết hoàn hiện về cặp Phó Vũ Hàn - Trần Băng. Sau khi Phó Vũ Hàn - Trần Băng xong thì mình sẽ tiếp tục dành nhiều không gian lẫn thời gian hơn cho cặp Phong Vinh Kỳ - Lâm Mẫn Nhi

- - - - -

Lưu ý: Có cảnh 18+

- - - - -

Sau khi đưa cô trở về nhà, Phó Vũ Hàn tức giận đóng sầm cửa lại. Anh thật sự không nghĩ cô lại chọn một công việc như vậy để làm. Anh hỏi cô:

Advertisement / Quảng cáo

" *Băng Nhi, có rất nhiều công việc khác phù hợp với em hơn sao em không chọn lại chọn việc phục vụ tại nhà hàng? "*

" *Đó là chuyện của tôi, không liên quan đến anh "*

Cô cũng tức giận không kém

" *Tại sao lại không liên quan đến anh? "*

" *Xin hỏi Phó tổng, quan hệ hiện tại của chúng ta là gì?*

Quan hệ của chúng ta không còn giống như trước nữa. Cho nên, tôi xin anh đừng xen vào cuộc sống của tôi có được không? "

" *Em... Tôi muốn hỏi em, tại sao tên lúc nãy sàm sỡ em, tại sao em lại không phản ứng gì hết vậy? "*

" *Đó là chuyện của tôi không liên quan đến anh "*

" *Em.... "*

Anh tức giận, nhấc tay lên định tát cô. Nhưng anh khi tay anh vừa sắp đến mặt cô thì dừng lại. Còn cô thì trừng mắt nhìn anh. Thấy anh không định đánh mình, cô cười nhếch môi rồi nói với anh:

" *Phó Vũ Hàn, tại sao anh không đánh tôi? Không nổi đánh sao? "*

Anh cảm thấy không thể kìm chế được cơn tức giận của mình. Anh nắm chặt lấy tay Trần Băng. Đè cô xuống bộ sofa dài phía sau.

Phó Vũ Hàn nhìn thấy trên bàn có sợi dây. Anh liền lấy sợi dây trói chặt tay cô lại. Cô không biết anh đang định làm gì nên ra sức hỏi. Đáp lại câu trả lời chỉ là một sự im lặng của anh.

Phó Vũ Hàn cúi người xuống bế cô vào phòng. Vào đến phòng, anh thấy cô lên giường. Cô thật sự không biết anh đang định làm gì. Khi thấy anh đến gần, cô cố cách xa anh và nói:

" *Anh định làm gì hả?*

Không được đến đây "

Anh tiến ngày càng gần tới cô rồi đè lên người cô, nói nhỏ vào tai:

" *Tôi muốn làm gì thì tôi làm đó. Không phải em đã không phản ứng với tên sàm sỡ em lúc nãy hay sao. Tôi bây giờ là muốn có em, tôi muốn em mãi mãi là của tôi, TÔI MUỐN CHIẾM LẤY EM "*

Advertisement / Quảng cáo

" *Anh dám.... "*

Cô chưa nói hết câu đã bị đôi môi anh chiếm lấy. Anh mạnh bạo chiếm lấy những mùi vị trên người cô. Bàn tay anh từ từ cời từng nút trên chiếc áo sơ mi của cô. Bàn tay mò vào bên trong ôm sát lấy eo của cô.

Cô né tránh nụ hôn của anh. Cố gắng xoay mặt mình quay bên khác. Anh thấy vậy liền nói với cô:

" *Tôi nói cho em biết, cho dù có một trăm lần hay một ngàn lần tôi cũng sẽ không chấp nhận lời chia tay đâu*

Trong người em đã có máu của tôi, em nghĩ tôi sẽ để em thoát khỏi tôi dễ dàng như vậy sao "

" *Vũ Hàn, tôi xin anh đó. Mau thả tôi ra đi "*

Cô thành khuôn xin anh. Nhưng anh vẫn lạnh lùng nói với cô

" *Em là của tôi "*

Trần Băng không ngờ sự độc chiếm của anh lại cao đến vậy.

Khi thấy anh " *chiếm tiện nghi* " của mình. Cô đã cố vùng vẫy hết sức nhưng không thoát được

" *Không... tôi không muốn* "

Anh ôm lấy phía sau đầu của cô, ôm chặt vào lòng. Anh nói:

" *Đừng sợ, chỉ đau một chút thôi* "

Sau khi anh nói, tiếng la hét của cô bắt đầu phát lên. Anh cảm thấy rất sung sướng khi nghe từ chính cô.

Cô cảm thấy rất hận bản thân mình. Hận vì đã không tự bảo vệ cho mình. Hận vì để người đàn ông này đè lên cơ thể mình. Hận vì đã là người cho anh ta phát tiết. Cô cảm thấy mình không còn mặt mũi để nhìn mọi người

Còn anh thì đang sung sướng với cơ thể của cô. Sau khi sung sướng xong, anh thấy cô có vẻ đã rất mệt nên đã lấy thân ôm cô ngủ suốt đêm đó.

Sáng hôm sau, khi anh thức dậy chỉ thấy một mình mình nằm trong cõn. Không thấy cô đâu, anh vội vã tìm. Tìm khắp nhà nhưng vẫn không thấy cô. Anh chợt nhớ, mình đã tìm rất nhiều chỗ nhưng chỉ có phòng tắm là chưa tìm. Anh vội đến phòng tắm, anh định mở cửa nhưng có lẽ đã bị cô khóa từ bên trong.

Anh đứng bên ngoài nói vọng vào:

Advertisement / Quảng cáo

" *Băng Nhi, em làm gì trong đó vậy? Mau mở cửa đi, Băng Nhi* "

Không nghe được câu trả lời của cô. Căn nhà chỉ xuất hiện sự im lặng bất thường.

Cảm thấy lo lắng, không lẽ cô định làm điều gì dại dột trong đó. Nghĩ vậy nên anh phá cửa vào. Khi phá được cửa, anh như chết lặng khi thấy cô ngồi bệt xuống sàn nhà, đầu dựa vào cạnh của bồn tắm. Một bàn tay của cô để trong bồn tắm được xả rất nhiều nước, trên tay xuất hiện rất nhiều vết rạch. Tay còn lại cầm một con dao có rất nhiều máu.

Anh định bế cô đến bệnh viện. Nhưng anh lại phát hiện một tờ giấy nhỏ với dòng chữ được cô nắn nót:

" *Những gì tôi nợ anh, tôi đã trả cho anh.*

Tình cảm anh nợ tôi, tôi không cần "

Khi anh đọc được những gì mà cô viết, anh không cảm được nước mắt của mình. Không suy nghĩ nhiều, anh bế cô lên xe. Chạy thật nhanh đến bệnh viện với hy vọng là sẽ cứu được cô.

Nếu như hôm qua anh không làm tổn thương cô thì có lẽ hôm nay cô đã không quyết định tự tử. Nếu như cô xảy ra chuyện gì, anh nhất định sẽ đi theo cô. Cho dù cô chết, anh cũng sẽ chết theo cô

Bạn đang đọc truyện *Bão Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: New York

Khi đã đến bệnh viện Nhân Ái, các bác sĩ nhanh chóng đưa cô vào phòng cấp cứu. Anh định theo cô vào trong nhưng bị các nữ y tá ngăn cản. Anh ngồi bên ngoài lo lắng, trầm trầm. Anh lấy điện thoại gọi ngay cho Lâm Mẫn Nhi:

" *Alo, tôi nghe đây Vũ Hàn. Có chuyện gì anh lại gọi cho tôi vậy?* "

Vì mọi lần có việc, Phó Vũ Hàn luôn gọi cho Phong Vĩnh Kỳ

" *Băng Nhi xảy ra chuyện rồi.* "

Anh nói với giọng đầy lo lắng kèm theo sự oán trách bản thân mình

" *Xảy ra chuyện?* "

Nghe vậy, trong lòng Lâm Mẫn Nhi lo lắng không yên.

" *Cô mau đến bệnh viện Nhân Ái đi*

Cô ấy đang trong phòng cấp cứu "

Nghe vậy, cô nhanh chóng tắt máy rồi chạy về phía chiếc xe đang đậu phía trước. Chợt nhớ bản thân không giữ chìa khóa xe nên cô chạy lên phòng làm việc của Phong Vĩnh Kỳ, hỏi anh đưa chìa khóa cho mình:

" *Vĩnh Kỳ, anh mau đưa chìa khóa xe cho em. Em phải đến bệnh viện gấp* "

" *Bệnh viện? Em đến đó làm gì?*

Em không khỏe chỗ nào sao? "

" *Không phải em.*

Trần Băng xảy ra chuyện. Hiện giờ cậu ấy đang nằm ở bệnh viện Nhân Ái "

" *Anh đi cùng với em* "

" *Được*

Advertisement / Quảng cáo

Mau đi thôi! "

Trên đường đến bệnh viện, Lâm Mẫn Nhi không thể yên lòng. Phong Vĩnh Kỳ thấy vậy, dù đang lái xe nhưng anh nắm chặt lấy một tay của cô, nói với giọng an ủi

" *Em đừng lo lắng quá.*

Cô ấy chắc sẽ không sao đâu "

Nghe anh nói vậy, mặc dù rất lo lắng nhưng cô cũng cảm thấy nhẹ lòng phần nào

Vừa đến bệnh viện, cô nhanh chóng chạy ngay đến phòng cấp cứu. Nhìn thấy Phó Vũ Hàn ngồi bên ngoài phòng với vẻ lo âu.

Cô đi đến chỗ Phó Vũ Hàn. Cô muốn biết rốt cuộc Trần Băng đã xảy ra chuyện gì. Khi thấy tiếng bước chân đi đến. Phó Vũ Hàn thấy Lâm Mẫn Nhi đang đi đến. Anh tò mò ân hận không dám ngược nhìn cô.

" *Vũ Hàn, anh mau nói cho tôi biết Trần Băng đã xảy ra chuyện gì?* "

" Tôi xin lỗi, tất cả là lỗi của tôi.

Nếu như tôi không cưỡng ép cô ấy. Có ấy cũng sẽ không đến nỗi phải nghĩ quẩn mà rạch tay tự tử "

Anh nắm lấy tay xin Lâm Mẫn Nhi tha thứ. Xin lỗi vì đã phụ lòng của cô

Cô nghe anh nói vậy, không kìm được sự tức giận mà tát anh một bạt tay thật mạnh

Cô tát mạnh đến nỗi một bên mặt của Phó Vũ Hàn đỏ hết lên. Cô tức giận không nói nên lời.

" Anh... anh.

Vũ Hàn, anh làm tôi thật thất vọng. Sao anh có thể làm như vậy với cậu ấy chứ? "

" Tôi xin lỗi "

" Người bây giờ anh nên xin lỗi không phải là tôi. Mà là Trần Băng "

" Được rồi Mẫn Nhi, em đừng tức giận quá sẽ không tốt đâu! "

Phong Vĩnh Kỳ đứng bên cạnh cô. Ôm lấy cánh tay cô, xoa xoa nó

Phong Vĩnh Kỳ chưa từng thấy cô tức giận đến như vậy, sợ cô tức giận sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe

Bỗng một y tá chạy ra khỏi phòng cấp cứu với vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng. Lâm Mẫn Nhi chặn cô ta lại hỏi:

" Bên trong xảy ra chuyện gì? "

" Bệnh nhân bị mất nhiều máu. Nhưng hiện nay bệnh viện đã hết nhóm máu giống của cô ấy.

Chúng tôi sẽ nhanh chóng liên lạc với những người có cùng nhóm máu với cô ấy "

Nghe vậy, Phó Vũ Hàn đứng bật dậy, anh đi đến lay người cô y tá:

" Tôi có cùng nhóm máu với cô ấy. Hãy lấy máu của tôi "

" Không cần đâu Vũ Hàn, tôi không muốn cô ấy biết anh lại tiếp tục hiến máu cho cô ấy

Cô y tá, hãy mau lấy máu của tôi, tôi và cô ấy cũng cùng nhóm máu "

Lâm Mẫn Nhi ngăn cản Phó Vũ Hàn rồi xoay qua nói với cô y tá đang đứng bên cạnh

" Vậy mời cô mau đi theo tôi xét nghiệm máu "

Cô y tá lịch sự đưa tay ra mời Lâm Mẫn Nhi

Khi Lâm Mẫn Nhi cùng cô y tá vago phòng xét nghiệm máu. Ở ngoài này, Phó Vũ Hàn lo lắng không yên

Anh cứ đi qua đi lại mãi.

Lát sau, Lâm Mẫn Nhi trở lại với trên tay đã được băng lại. Đèn từ phòng cấp cứu chợt tắt. Các bác sĩ đẩy giường bệnh mà Trần Băng đang nằm ra khỏi phòng cấp cứu. Một trong những bác sĩ hỏi ba người:

" Cho hỏi ai là người thân của vị tiểu thư này? "

" Là tôi "

Lâm Mẫn Nhi lên tiếng

" Cô ấy không sao chứ? "

Cô nói tiếp

" Cô ấy bị mất máu khá nhiều. Nhưng do đưa đến kịp thời nên đã qua được cơn nguy kịch

Nhưng mà.... "

Vị bác sĩ ngập ngừng

" Nhưng mà chuyện gì ông mau nói đi "

Phong Vĩnh Kỳ lên tiếng

" Nhưng hiện tại bệnh nhân đang bị hôn mê. "

Nghe bác sĩ nói vậy, Lâm Mẫn Nhi không thể đứng vững được. Cô lùi vài bước về phía sau, cũng may có Phong Vĩnh Kỳ đỡ lấy nên cô không bị ngã

- - - - -

Đã hai ngày rồi mà Trần Băng vẫn chưa tỉnh lại. Phó Vũ Hàn đã bỏ tất cả công việc để ngày đêm ở bên cạnh cô. Anh muốn mình là người đầu tiên nhìn thấy cô tỉnh lại. Và cũng muốn cô sau khi tỉnh lại, người đầu tiên mà cô nhìn thấy không ai khác chính là anh

Mỗi ngày, anh đều nắm lấy tay cô, dựa đầu vào và kể cho cô nghe những chuyện trước đây của mình

Advertisement / Quảng cáo

Anh dự định sau khi đám cưới của hai người, anh sẽ đưa cô đi Pháp. Anh còn rất nhiều điều bắt ngờ muốn dành cho cô.

Điều kì tích đã xảy ra, sau khi nghe anh kể. Bàn tay cô được anh nắm lấy đột nhiên cử động. Cô từ từ mở mắt ra nhìn anh

Anh vui mừng sung sướng chạy đến gọi ngay cho bác sĩ. Bác sĩ kêu anh đợi bên ngoài một lát. Anh gọi điện ngay cho Lâm Mẫn Nhi báo tin mừng.

Biết được Trần Băng đã tỉnh lại, Lâm Mẫn Nhi cũng vui mừng. Cô nhanh chóng kêu Phong Vĩnh Kỳ đưa đến bệnh viện.

Khi thấy Phó Vũ Hàn trở lại vào phòng, Trần Băng không muốn nhìn thấy anh nên đã xoay mặt ra cửa sổ bên ngoài. Biết là cô vẫn còn giận nên anh hạ mình xin lỗi cô:

" Băng Nhi, anh xin lỗi đã làm tổn thương em

Lúc em hôn mê, anh rất lo lắng. Anh đã nói cho Mẫn Nhi biết em đã tỉnh lại. Lát nữa cô ấy sẽ đến "

Trần Băng vẫn không đáp trả anh. Cô vẫn ngắm phong cảnh yên tĩnh bên ngoài

Khi Lâm Mẫn Nhi đến, Trần Băng kêu mọi người ra ngoài hết, cô có chuyện muốn nói với Lâm Mẫn Nhi:

" Cậu vừa tỉnh lại, hãy mau nghỉ ngơi đi "

" Mẫn Nhi, mình có chuyện rất quan trọng muốn nói với cậu "

" Chuyện quan trọng?

Là chuyện gì? "

" Cậu phải giúp mình giữ bí mật. Nhất là với Vũ Hàn "

" Là chuyện gì mà cậu kêu mình phải giữ bí mật vậy? "

" Ngày mai mình phải xuất viện, trưa mai mình phải qua New York "

" Sao lại gấp vậy?

Mà tại sao cậu lại muốn qua đó? "

" Tuần trước mình đã nộp đơn vào một trường ở đó. Nhận được thông báo đã được tuyển nên mình đã đặt vé máy bay đến đó. Dự định vài hôm nữa sẽ nói với cậu. Cuối cùng thì hôm nay mới nói được "

" Cậu thật sự muốn đi sao? Vậy còn Vũ Hàn thì sao? "

" Mình không biết.

Bây giờ mình chỉ muốn đi đâu đó thật xa thôi "

" Mai mình sẽ đưa cậu ra sân bay "

" Cảm ơn cậu "

Do hai ngày không đến công ty nên khi trở lại, có rất nhiều việc cần Phó Vũ Hàn giải quyết

Trưa hôm đó, anh tiếp tục đến bệnh viện thăm cô. Nhưng khi vừa bước vào phòng, anh lại không thấy cô đâu. Chạy đi hỏi y tá, họ nói cô đã xuất viện vào sáng nay. Anh gọi ngay cho Lâm Mẫn Nhi vì biết hiện tại Trần Băng đang ở bên cạnh cô.

Sau khi được Lâm Mẫn Nhi nói cả hai đang ở sân bay. Phó Vũ Hàn tức tốc lái xe đến đó. Khi đã đến sân bay, Phó Vũ Hàn chỉ thấy một mình Lâm Mẫn Nhi. Anh hỏi cô:

" Băng Nhi đâu rồi? "

" Cậu ấy đã lên máy bay rồi. Máy bay cũng đã cất cánh "

Lâm Mẫn Nhi điềm tĩnh nói

" Cô ấy đi đâu? "

" Xin lỗi, tôi không nói cho anh biết được "

" Mẫn Nhi, tại sao cô không ngăn cô ấy lại? Tại sao cô lại để cô ấy đi như vậy? "

" Ngăn lại.

Tôi không có tư cách để ngăn cô ấy. Đến cả việc tôi không thể giúp cô ấy thì sao tôi có thể ngăn cô ấy.

Cô ấy nhờ tôi chuyển lời với anh. Cho dù cô ấy có đi đến đâu, cho dù cô ấy có rời xa anh, cô ấy vẫn mong anh sống thật vui vẻ hạnh phúc "

" Sống vui vẻ hạnh phúc sao?

Không có cô ấy không có cô ấy, sao tôi có thể vui vẻ hạnh phúc "

Anh đau lòng, tuyệt vọng nói

Tôi đó, anh trở về nhà với khắp người đều nồng nặc mùi rượu. Anh bước đi không vững rồi ngã xuống giường. Nhìn đâu cũng thấy hình bóng của cô. Nước mắt anh không kìm được mà chảy dài.

Tiếng chuông điện thoại của anh chợt vang lên. Anh thấy dòng chữ thân thuộc chạy ngang, nhanh chóng bắt máy:

" Alo, Vũ Hàn. Em là Trần Băng đây "

" Trần Băng, em đang ở đâu? Hãy nói cho anh biết "

" Em xin lỗi.

Em muốn xin anh một chuyện. Cho dù em đã rời xa anh. Em vẫn mong anh sống thật hạnh phúc. Đừng vì việc không có em bên cạnh mà ảnh hưởng đến nhiều việc khác "

" Không có em bên cạnh, làm sao anh có thể sống hạnh phúc. "

Vừa nói, nước mắt anh cứ rơi

" Vũ Hàn, anh đừng khóc. Em không muốn vì em mà anh khóc.

Advertisement / Quảng cáo

Em không xứng đáng với anh. Hãy quên em đi "

Đây là lần cuối cô muốn nghe thấy giọng của anh. Cô vừa xuống máy bay đã gọi ngay cho anh. Cô cũng không kìm được sự nhớ anh, nước mắt cô cũng chảy dài

" Băng Nhi, em có biết mình rất ác không. Muốn anh quên em, chỉ bằng em hãy giết chết anh

Cho dù em ở đâu, anh nhất định cũng sẽ tìm em cho bằng được

Em sẽ không thoát được anh đâu "

Anh cố gắng không khóc nữa, mạnh mẽ nói với cô

" Nếu như trong vòng hai năm, em cảm thấy anh đã thay đổi thật sự. Em nhất định sẽ trở về "

Nói rồi, cô tắt máy. Từ từ ngồi bệt xuống đất khóc. Anh cũng vậy, cô muốn anh thay đổi. Là muốn anh thay đổi người yêu hay thay đổi bản thân

Anh không hiểu ý cô là gì. Nhưng cho dù cô ở chân trời góc bể nào, anh vẫn sẽ đem cô trở về Phố già

- - - - -

Vậy là đã ba tháng cô rời xa anh. Anh đã kêu người điều tra tung tích của cô. Nhưng kết quả vẫn không tra được gì

Kể từ ngày hôm đó cô gọi điện cho anh thì đến nay cô vẫn chưa liên lạc với anh thêm một lần nào cả.

Mỗi lần biết không tìm được tung tích của cô. Cả đêm đó anh đều bầu bạn với rượu. Có lẽ nó giúp anh nhìn thấy hình bóng của cô

Thời gian xa cách cô, anh mới thật sự biết được bản thân mình sợ gì. Anh không sợ cô nói rời xa mình. Chỉ sợ ngày mới lại bắt đầu và anh lại chẳng thể tìm được cô

- - - - -

Chuyện về cặp Phó Vũ Hàn - Trần Băng kết thúc tại đây. □□□

Nhưng các bạn đừng buồn vì còn ngoài truyện hai nhân vật này nữa

OMG!!! hôm nay viết đến 2131 từ

Bạn đang đọc truyện *Bão Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Kết hôn

Trần Băng đã qua New York được ba tháng rồi, tuần nào cô cũng gọi điện để nói chuyện với Lâm Mẫn Nhi. Tuy vẫn thường xuyên liên lạc với nhau nhưng Lâm Mẫn Nhi lại cảm thấy có phần lo lắng cho Trần Băng

Biết sắp tới Phong Vinh Kỳ chuẩn bị đi công tác tại New York nên cô nhất quyết xin anh cho đi theo

Lúc đầu anh không đồng ý. Vì qua đó anh sẽ không có nhiều thời gian chăm sóc và ở bên cô. Nhưng do cô cứ xin mãi nên anh đành phá lệ một lần.

Hôm đến New York, vừa xuống sân bay, Phong Vinh Kỳ đã cho người đem xe đến đưa Lâm Mẫn Nhi về khách sạn, còn anh thì đến ngay công ty của đối tác.

Khi vừa đến khách sạn, cô cảm thấy thật buồn chán. Phòng của cô và Phong Vinh Kỳ rất lớn. Vật dụng đầy đủ, và lại còn rất tiện nghi.

Sau chuyến bay dài đằng đẵng, cô cảm thấy mệt rã người nên đã vào tắm. Ngắm mình trong bồn nước nóng, cô thấy bản thân thật thoải mái.

Sau khi tắm xong, cô lấy điện thoại trong túi ra và gọi điện ngay cho Trần Băng. Nói là hiện tại mình đang ở New York và cũng muốn gặp cô nên Trần Băng đã nói địa chỉ nhà của mình cho Lâm Mẫn Nhi biết. Vì sợ Phong Vinh Kỳ lo nên cô đã viết trên một tờ giấy note rồi dán lên tivi với chữ:

" Em đi dạo tí

Đừng lo "

Vừa đến nhà của Trần Băng, Lâm Mẫn Nhi đứng bên ngoài bấm chuông. Khi Trần Băng ra mở cửa, Lâm Mẫn Nhi rất kinh ngạc. Trần Băng nhanh chóng mời Lâm Mẫn Nhi vào nhà. Lâm Mẫn Nhi hỏi Trần Băng với vẻ rất kinh ngạc:

" Trần Băng, bụng của cậu? Không lẽ..."

Lâm Mẫn Nhi nhìn bụng của Trần Băng rồi hỏi

Advertisement / Quảng cáo

" Đúng vậy.

Mình có baby rồi "

Cô cười ngọt ngào rồi nói

" Thật sao, chúc mừng cậu nha.

Nhưng đứa con của cậu là? "

" Đúng, là con của mình và Phó Vũ Hàn "

Cô ghen lại một chút rồi nói tiếp

" Phó Vũ Hàn này cũng lợi hại thật

Chỉ mới lần đầu tiên đã khiến cho Trần Băng phải như vậy rồi "

Lâm Mẫn Nhi trêu Trần Băng

" Cậu còn trêu mình sao "

" Phó Vũ Hàn không biết anh ta đã có con. Cậu dự định như thế nào? "

" Lúc đầu mình định sẽ bỏ nó đi. Nhưng sau đó nghĩ lại, đứa bé không có tội.

Chỉ cần anh ta không biết, anh ta có con với mình là được "

Trần Băng nghe Lâm Mẫn Nhi hỏi vậy, cô dừng một chút rồi nói tiếp

" Cậu có còn giận Vũ Hàn không? "

" Giận

Lúc đầu mình không giận anh ta. Lúc đó trong đầu mình chỉ hận bản thân đã quá yêu người đàn ông đó thôi.

Nhưng mà bây giờ.... "

" Bây giờ thế nào? "

" Bây giờ đến cả baby cũng đã có rồi thì làm sao hận được

Mình định sau khi sinh xong sẽ trở về Trung Quốc. Chỉ tội đứa bé, không biết sau này có biết ba ruột là ai không thôi.

Mình cảm thấy có lỗi với đứa con này "

" Vậy cậu có định quay lại với anh ta không? "

" Mình cũng không biết "

Lúc trước mình đã nói, để xem anh ta có thay đổi không thôi "

" Bé con à!

Mẹ con đã chịu nhiều cực khổ rồi. Cho nên sau này con nhất định phải ngoan có biết không?

Mà cậu định lấy họ của cậu đặt tên cho đứa bé à? "

Lâm Mẫn Nhi xoa xoa bụng của Trần Băng rồi nói

" Con cái phải theo họ cha. "

Trần Băng vừa nói xong thì điện thoại của Lâm Mẫn Nhi rung lên cùng với điệu nhạc quen thuộc. Khi cô nghe máy, giọng nói quen thuộc nhưng lại có phần trách mắng vang lên:

" Mẫn Nhi, em đang ở đâu vậy hả? Mau trở về khách sạn ngay "

Advertisement / Quảng cáo

Ngay cả câu giải thích Lâm Mẫn Nhi cũng không được nói. Cô bức mình nói với Trần Băng:

" Phong Vĩnh Kỳ đáng ghét "

" Được rồi, đừng giận nữa "

" Băng Băng, là cậu không biết thôi. Đạo này anh ấy rất lạ, ở công ty 24/24, rất ít khi về nhà. Lúc trước cho dù bận đến đâu cũng về ngủ cùng mình. "

" Trước kia anh ấy rất quan tâm đến cậu.

Thì ra là có người không giận vì anh ấy lo công việc nên không ngủ cùng "

Trần Băng trêu lại Lâm Mẫn Nhi

" Nè, cậu mà chọc mình thì mình giận đó "

" Được rồi, đừng giận "

" Anh ấy ở công ty suốt. Có một lần mình gọi điện nhưng anh ấy nói là đang ở công ty bàn việc với khách "

Vậy mà khi mình đi ra ngoài có việc thì lại thấy anh ấy đang chờ một người phụ nữ. Anh ấy còn mở cửa cho cô ta nữa chứ "

Mình sợ anh ấy có người phụ nữ khác "

" Cậu không nhìn lầm đó chứ? "

" Sao mà mình làm được. Bàn số xe anh ấy mình còn thuộc nữa mà "

" Có khi là do tác thôi "

Đừng nghĩ nhiều quá "

" Mình cũng đã tự nói với bản thân như vậy "

Thôi mình về khách sạn đây. Mình sẽ đến thăm cậu sau nhé "

Tạm biệt "

" Bye "

Lâm Mẫn Nhi trở về phòng, thấy Phong Vĩnh Kỳ đang từ trong nhà tắm bước ra. Với gương mặt không được vui vẻ. Cô tiến đến bên giường lớn, ngã ra phía sau

Phong Vĩnh Kỳ quần một chiếc khăn phía dưới, chiếc khăn còn lại anh đang lau cho khô đi mái tóc vừa mới gội. Anh hỏi cô:

" Lúc này em đi đâu vậy? "

" Em thấy không thoải mái nên đi dạo chút "

Anh từ từ tiến về phía cô đang nằm trên giường rồi áp sát người vào hỏi:

" Không phải do đạo này anh bận công việc quá cho nên em giận anh à? "

" Anh cũng biết là vậy sao "

Cô nói với giọng đầy ủy khuất

" Được rồi, anh xin lỗi "

Anh hứa sau khi kết thúc tất cả công việc. Anh sẽ dành nhiều thời gian ở bên em hơn.

Có được không? "

" Vậy thì được "

Nhưng mà lúc đi em có viết mảnh giấy note, dán trên tivi mà "

Advertisement / Quảng cáo

Anh không nhìn thấy à? "

" Không "

Anh lắc đầu rồi nói tiếp

" Còn nữa Mẫn Nhi, anh muốn nói với em

Sau khi kết thúc công việc rồi. Chúng ta kết hôn nhé! "

" Kết hôn sao?

Vĩnh Kỳ, có gấp quá không? Em vẫn chơi chưa đủ "

" Em đã chơi mấy tháng rồi, còn muốn chơi nữa sao? "

" Nhưng mà anh không cầu hôn người ta "

" Vậy em dám không lấy anh? "

Anh nói với giọng đầy bá đạo

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Giả tạo

Cả Lâm Mẫn Nhi và Phong Vĩnh Kỳ đều đang ở trong tư thế ám muội thì nghe thấy tiếng gõ cửa phòng. Anh ra mở cửa thì thấy đối tác của mình - Donna.

Donna là con gái của một chủ tịch tập đoàn có tiếng tại Mỹ. Cô ta từ lúc nhìn thấy Phong Vĩnh Kỳ thì đã gửi trọn trái tim của mình cho anh.

Lợi dụng lúc cả hai công ty đang hợp tác với nhau. Donna mời Phong Vĩnh Kỳ sang New York. Nhưng Donna lại không biết rằng Lâm Mẫn Nhi xin đi theo nên kế hoạch của cô ta xem như thất bại.

Lúc nhìn thấy Lâm Mẫn Nhi đang ở cùng với Phong Vĩnh Kỳ, Donna đã giả vờ mời cả hai đi ăn.

Lúc đến nhà hàng, Donna liên tục quẩn lấy Phong Vĩnh Kỳ. Lâm Mẫn Nhi chưa kịp bước ra khỏi xe thì Donna và Phong Vĩnh Kỳ đã đi bỏ xa cô. Lâm Mẫn Nhi cảm thấy rất tức giận. Cô chưa từng thấy người nào ngang ngược nhưng Donna. Nhưng vì cô ta là đối tác của công ty Phong Vĩnh Kỳ cho nên Lâm Mẫn Nhi đã cố gắng bỏ qua cho cô.

Lúc ăn xong, Phong Vĩnh Kỳ đã lịch sự tính tiền rồi vào nhà vệ sinh một lát. Lúc này bên ngoài, Donna đã thay đổi thái độ với Lâm Mẫn Nhi, cô ta hỏi:

" Cô là vị hôn thê của Phong tổng sao? "

" Đúng vậy "

Advertisement / Quảng cáo

" Cô không ngại nếu tôi cũng gọi anh ấy là Vĩnh Kỳ chứ? "

Nghe vậy, Lâm Mẫn Nhi chỉ cười một cái rồi nói với Donna:

" Với cương vị là vợ tương lai của anh ấy, dĩ nhiên tôi sẽ không ngại.

Nhưng Donna tiểu thư, nếu như tôi là cô, thì tôi vẫn sẽ gọi anh ấy là Phong tổng thôi.

Vì tất cả mọi người đều biết chúng tôi sắp là vợ chồng. Tôi gọi anh ấy là Vĩnh Kỳ mọi người sẽ chấp nhận. Nhưng nếu như họ nghe cô gọi vậy, họ sẽ nghĩ cô là tiểu tam, muốn giết chồng của tôi đó "

Donna nghe Lâm Mẫn Nhi nói vậy, cô ta rất tức giận. Cô ta cũng đoán ra được Lâm Mẫn Nhi đã biết cô ta yêu Phong Vĩnh Kỳ. Donna cũng không ngại nói với Lâm Mẫn Nhi:

" Lâm tiểu thư, tôi cũng không ngại nói cho cô biết. Donna tôi đã muốn gì rồi thì nhất định phải có cho bằng được.

Kể cả chồng tương lai của cô "

" Donna tiểu thư, tôi nghĩ cô có chút hiểu lầm thì phải

Vĩnh Kỳ anh ấy không hư hỏng như cô nghĩ đâu "

" Cô.... "

Donna tức giận không thể nói thêm gì nữa. Cô ta nhìn bề ngoài thấy Lâm Mẫn Nhi có vẻ dễ đối phó. Nhưng cô ta bây giờ mới thấy sai, đối phó với Lâm Mẫn Nhi thật sự rất khó

Donna nhìn thấy chiếc điện thoại của Lâm Mẫn Nhi để trên bàn, gần ly nước. Cô ta cố tình làm đổ ly nước lên chiếc điện thoại của Lâm Mẫn Nhi.

Lâm Mẫn Nhi thấy chiếc điện thoại yêu quý của mình bị cô ta làm hư liền không kiềm được tức giận mà quát:

" Nè, cô cố tình có đúng không? "

Lúc này, Phong Vĩnh Kỳ bước ra. Thấy vậy, Donna vội vã xin lỗi Lâm Mẫn Nhi rồi nói:

" Lâm tiểu thư, tôi xin lỗi.

Tôi không phải cố ý sao cô lại nói tôi như vậy "

" Hai người xảy ra chuyện gì vậy? "

Phong Vĩnh Kỳ đi đến rồi hỏi

" Phong tổng, tôi không cố ý làm điện thoại của Lâm tiểu thư bị ướt. Nhưng cô ấy lại luôn miệt thị tôi cố tình "

Donna tỏ vẻ yếu đuối, nói với Phong Vĩnh Kỳ

Advertisement / Quảng cáo

" Mẫn Nhi, sao em có thể cư xử như vậy với Donna chứ?

Em mau xin lỗi cô ấy đi "

Lâm Mẫn Nhi im lặng không nói gì. Phong Vĩnh Kỳ thấy vậy liền thay Lâm Mẫn Nhi xin lỗi cô ta. Sau khi xin lỗi, anh định đưa Donna về nhà rồi sẽ mua một chiếc điện thoại mới cho Lâm Mẫn Nhi nhưng Donna nhất quyết muốn đi theo.

Khi Lâm Mẫn Nhi đã chọn được chiếc điện thoại mà mình ưng ý. Phong Vĩnh Kỳ kêu cô ra ngoài đợi, anh sẽ thanh toán giúp cô. Lúc cô đang đứng thì Donna bất ngờ đi đến. Cô ta nở một nụ cười đều đều rồi nói với Lâm Mẫn Nhi:

" Cô mau cầm ơn tôi đi, nhờ tôi mà cô được Vĩnh Kỳ mua chiếc điện thoại mới "

" Vĩnh Kỳ? Có thay đổi cách xưng hô cũng nhanh quá chứ "

Lúc này trong nhà hàng, là cô cố tình làm đổ nước vào điện thoại tôi có đúng không? "

" Đúng vậy, thì sao? "

Cô làm gì được tôi? "

Lâm Mẫn Nhi tức giận. Cô biết đã đến lúc mình không nên nhịn Donna được nữa. Cô quơ tay định tát vào mặt của Donna thì Phong Vĩnh Kỳ bước ra. Anh đi đến bắt lấy tay cô định đánh Donna rồi hỏi cô:

" Mẫn Nhi, em lại định làm gì nữa đây? "

Donna thấy tình hình giữa Phong Vĩnh Kỳ và Lâm Mẫn Nhi đang căng thẳng. Cô ta biết đây cũng chính là thời cơ để cô ta chia rẽ hai người.

Donna chọt nhào vào lòng của Phong Vĩnh Kỳ, tỏ vẻ yếu đuối nói với anh:

" Phong tổng, cô ấy... cô ấy định đánh em "

Lâm tiểu thư cứ nói em làm hư điện thoại của cô ấy. Em đã giải thích nhưng cô ấy lại còn muốn đánh em "

" Hay lắm, Donna tiểu thư. "

Tôi thấy cô nên đi làm diễn viên đi. Cô diễn hay lắm đó "

Lâm Mẫn Nhi nghe Donna nói vậy. Liền cười rồi vỗ tay rồi nói

Khi cô vừa nói xong, một tiếng " chát " vang lên khiến một bên mặt của Lâm Mẫn Nhi chọt ửng đỏ. Hiện lên những dấy tay.

Cô lấy tay sờ vào bên mặt lúc này rồi cười trong đau khổ. Phong Vĩnh Kỳ cảm thấy rất đau lòng khi phải tát cô. Anh nói:

" Mẫn Nhi, chuyện lúc này trong nhà hàng, anh đã có thể bỏ qua cho em "

Nhưng việc em hành hung Donna, anh không thể chấp nhận được.

Advertisement / Quảng cáo

Em mau xin lỗi cô ấy đi "

" Anh muốn tôi xin lỗi cô ta? Nằm mơ "

Lâm Mẫn Nhi đưa tay chỉ về hướng của Donna rồi nói

" Phong Vĩnh Kỳ, anh không cho tôi cơ hội để giải thích, lại luôn muốn tôi phải xin lỗi cô ta "

Phong Vĩnh Kỳ, anh xem trọng cô ta như vậy, thì anh lấy cô ta làm vợ luôn đi "

Cái tát này xem như mối quan hệ giữa Phong gia và Lâm gia kết thúc tại đây. Tôi không muốn có bất cứ quan hệ gì với anh nữa. Chia tay đi "

Cô nói với vẻ bình tĩnh. Nhưng trong lòng cô lại vô cùng đau đớn. Cô nói xong thì bỏ đi thật nhanh. Cô không muốn ở lại nhìn thấy vẻ mặt giả tạo của Donna

Còn Phong Vĩnh Kỳ, khi nghe Lâm Mẫn Nhi nói vậy. Trong lòng anh như bị dao đâm vào, rất đau, rất đau

Anh định đuổi theo cô thì Donna giả vờ mệt. Anh quay lại đỡ Donna lên xe rồi đưa cô ta về nhà

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Tiểu tam

Khi anh đã đưa Donna về nhà và quay trở lại khách sạn thì đã thấy cô dọn vali đi mất. Anh nghĩ bây giờ trời cũng đã tối, cô cũng không quen ai bên đây. Nếu cô xảy ra chuyện thì không biết phải tính sao. Cả đêm đó, anh chạy xe khắp nơi tìm với hy vọng sẽ gặp được cô

Tại nhà của Trần Băng, Lâm Mẫn Nhi vừa ôm lấy Trần Băng. Vừa kể vừa khóc sụt nước. Trần Băng nghe xong cũng cảm thấy ảm ức dùm cô.

Trần Băng thấy từ trước đến giờ luôn đối xử rất tốt với Lâm Mẫn Nhi. Đây là lần đầu tiên cô thấy có người dám đánh Lâm Mẫn Nhi.

Lâm Mẫn Nhi vừa tức vừa nói:

" Băng Băng, cậu thấy anh ta có quá đáng không? "

Từ trước đến giờ chưa ai dám tát mình cả. Kể cả ba Lâm và mẹ Liễu. Vậy mà hắn lại dám tát mình "

" Vĩnh Kỳ đúng là ngày càng quá đáng "

Nhưng mà Mẫn Nhi, cậu có biết gia thế của cô à Donna đó như thế nào không? "

Advertisement / Quảng cáo

" Mình không biết "

Mình sẽ nhờ người điều tra "

Nói rồi, Lâm Mẫn Nhi lấy một chiếc điện thoại trong túi xách ra rồi điện cho ai đó. Cô đơ người ra một lát rồi nói chuyện với người mình đang gọi:

" Vũ Hàn, là tôi Mẫn Nhi đây "

" Mẫn Nhi, không phải cô đang ở New York cùng Vĩnh Kỳ sao? "

Cô gọi cho tôi có việc gì gấp à? "

" Tôi muốn nhờ anh một chuyện? "

Điều tra giúp tôi gia thế của Donna, người đã hợp tác cùng công ty của Phong Vĩnh Kỳ "

Nhưng tuyệt đối đừng cho anh ta biết tôi đã gọi nhờ anh giúp đỡ "

" Phong Vĩnh Kỳ? Sao hôm nay cô gọi cậu ấy lạ vậy? Hai người có chuyện gì sao? "

Phó Vũ Hàn tò mò hỏi Lâm Mẫn Nhi

" Anh đừng tò mò.

À còn nữa, giúp tôi phong tỏa tất cả các tin tức về tôi "

" Được rồi, khi nào có kết quả điều tra sẽ nhắn qua cho cô "

" Cảm ơn anh "

Nói rồi, Lâm Mẫn Nhi cắt điện thoại bỏ vào túi xách. Trần Băng cảm thấy rất ngạc nhiên nên hỏi cô:

" Nhi, không phải cậu nói điện thoại bị cô ta làm hư sao? "

" Điện thoại này mình vẫn hay dùng

Còn điện thoại bị cô ta làm hư, mình rất ít khi sử dụng. Cho nên khi nó bị hư mình cũng không cảm thấy tiếc "

" Hóa ra là vậy. Lúc này cậu gọi cho Vũ Hàn, anh ấy nói thế nào? "

" Lát nữa anh ta nhắn qua cho mình

Trần Băng, cậu đặt vé máy bay giúp mình nhé. Mình muốn về ngay trong đêm nay "

" Đương nhiên là được rồi.

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng mà mình lại không thể đi tiễn cậu được "

" Không sao, mình vẫn sẽ qua thăm hai mẹ con cậu "

" Băng Băng, cậu nói xem.

Có phải đường tình duyên của mình và cậu có vấn đề không? Hai người chúng ta chuẩn bị có hai người chồng được mọi người ngưỡng mộ nhất. Cũng chuẩn bị có một gia đình được xem là hạnh phúc nhất

Vậy mà mọi chuyện lại xảy ra như thế này? "

" Đùng buồn nữa.

Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ "

Nói rồi, Trần Băng mỉm cười với Lâm Mẫn Nhi rồi nhanh chóng đặt cho cô vé máy bay. Khi Trần Băng đặt vé máy bay xong, Trần Băng nói với cô:

" Mình đã đặt vé máy bay cho cậu xong rồi. Chuyến bay của cậu sẽ đi lúc 11 giờ. Bây giờ đã gần 10 giờ rồi. "

Lâm Mẫn Nhi nhận được tin nhắn của Phó Vũ Hàn. Phó Vũ Hàn cho biết, Donna là con gái của một chủ tịch tập đoàn lớn nhất nhì tại Mỹ. Donna là một người rất ngang ngược, cô ta luôn cướp lấy những thứ mình muốn từ tay người khác. Bạn thân của cô ta có bạn trai, cô ta cũng không từ mọi thủ đoạn để cướp lấy người bạn trai của bạn thân mình

Khi đọc được những gì điều tra về Donna. Cả Lâm Mẫn Nhi và Trần Băng đều biết cô ta chính là một tiểu tam đích thực. Chợt Lâm Mẫn Nhi nhớ ra một chuyện. Cô gọi điện ngay về cho dì Hoa:

" Thiếu phu nhân, cô có việc gì dặn dò tôi sao? "

" Dì Hoa, con nhờ dì giúp con một việc

Thu dọn tất cả quần áo của con vào vali rồi gửi người đem về Lâm gia

Nhưng dì tuyệt đối đừng cho Phong Vĩnh Kỳ biết nha "

Dì Hoa chưa kịp trả lời thì cô đã tắt máy. Dì rất thất vọng tại sao cô lại làm vậy. Nhưng dì cũng đành làm theo yêu cầu của cô.

Sau khi dì Hoa đã thu xếp xong, Phong Nhất Thiên bất ngờ đi xuống thấy đi kéo theo rất nhiều đồ nên ông hỏi

" Chị Hoa, chị định đi đâu vậy? "

" Lão gia, đây là đồ của Thiếu phu nhân.

Thiếu phu nhân nhờ tôi đem tất cả đồ của cô ấy mang trở về Lâm gia. Nhưng lại không muốn cho Thiếu gia biết "

" Con bé lại định làm gì? Hai đứa rớt cuộc đã xảy ra chuyện gì? "

Phong Nhất Thiên cảm thấy không yên tâm nên nhanh chóng trở lại thư phòng, gọi ngay cho Phong Vĩnh Kỳ. Nhưng ông đã gọi rất nhiều cuộc gọi cho anh nhưng vẫn không nghe máy.

Ông đành để yên mọi việc, dù gì cũng là việc của hai người họ, ông không muốn xen vào liền cho người nhanh chóng mang đồ cô trở về Lâm gia

Advertisement / Quảng cáo

Vì Lâm Mẫn Nhi muốn đến sân bay sớm nên cô đã một mình ra sân bay. Khi máy bay cất cánh, Lâm Mẫn Nhi nhìn lên trời. Trời tối đen như mực, nhưng thỉnh thoảng lại có một vài ánh sáng lấp lánh. Phong Vĩnh Kỳ tìm cô khắp nơi nhưng không gặp. Anh dừng lại ở một nơi vắng vẻ. Nhìn lên trời thấy có rất nhiều sao. Anh nhớ lại lúc trước, cũng vào một buổi tối, anh đưa cô đến nhà hàng. Sau khi dùng bữa, anh muốn tặng cho cô một món quà nên anh đã hỏi cô:

" Mẫn Nhi, em thích gì, anh sẽ tặng nó cho em? "

" Có thật là anh muốn tặng cho em? "

" Thật "

" Em muốn một thứ. Nhưng thứ này không ai có thể mua được nó. Kể cả những người giàu nhất thế giới "

" Chỉ cần em thích, anh nhất định sẽ mua cho bằng được

Đó là thứ gì, em nói đi? "

- - - - -

Mình biết mấy bạn đọc già cũng có hơi bức xúc nhưng mà mình có một chút ý kiến. Đó là đừng bình luận những lời quá đáng (mình cũng không biết phải giải thích từ quá đáng này là như thế nào. Nhưng ý mình mà đừng bình luận những lời như chửi thề ấy)

Bạn đang đọc truyện *Bão Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Xin lỗi

" Chỉ cần em thích, anh nhất định sẽ mua cho bằng được

Đó là thứ gì, em nói đi? "

" Được thôi. Đi theo em "

Nói rồi, Phong Vinh Kỳ nhớ cô nắm lấy tay anh lái vào xe. Cô đưa anh đến một ngọn đồi. Từ ngọn đồi này nhìn thấy được thành phố nơi họ sống. Phong Vinh Kỳ hơi thắc mắc hỏi cô:

" Em muốn anh mua nhà ở đây sao? "

" Anh ngốc quá.

Thứ em muốn không phải là nhà. Anh mau nhìn lên trời đi "

Lâm Mẫn Nhi chỉ tay lên trời. Đêm đó, có rất nhiều ngôi sao, rất đẹp

" Sao hà? Anh thấy em nói có đúng không? Thứ này anh mua nó không được. Nhưng nó là hàng được nhìn miễn phí. Kể cả những đại gia hay chủ tịch giàu có như anh cũng không mua được nó "

Nhớ đến hình ảnh cô tươi cười nói với anh. Hai hàng nước mắt của Phong Vinh Kỳ vô thức rơi xuống. Nếu như lúc này anh không nóng nảy thì cô đã không tức giận bỏ đi. Nếu như anh cho cô cơ hội để giải thích thì mọi chuyện cũng không như bây giờ

Advertisement / Quảng cáo

- - - - -

Sáng hai ngày sau, chuyến bay của cô vừa đáp xuống sân bay. Cô nhanh chóng trở về Lâm gia. Khi cô vừa về đến, chạy vội vào trong ôm chầm lấy ba Lâm và mẹ Liễu, khóc nức nở. Mẹ Liễu và ba Lâm không biết đã xảy ra chuyện gì. Liền nhanh chóng ngồi xuống ghế rồi hỏi cô:

" Mẫn Nhi của mẹ, nói mẹ nghe, là ai làm cho con khóc? "

Mẹ Liễu vừa lau nước mắt cho cô, vừa nói:

" Mẹ nghĩ ngoài người đó ra thì ai dám làm cho con khóc? "

" Là Vinh Kỳ sao? "

Ba Lâm không dám tin người mà ông tin tưởng lại làm cho con gái cưng của mình khóc

" Mẫn Nhi, mặt con bị gì vậy? "

Là ai đánh con à? "

Mẹ Liễu nhẹ nhàng nâng khuôn mặt cô lên thì phát hiện khuôn mặt cô vẫn còn ửng đỏ

" Anh ta đã tát con "

Lâm Mẫn Nhi nức nở nói

" Nó dám tát con sao? "

Đúng là ngày càng quá đáng. Mẹ nhất định phải nói cho lão Phong kia biết "

Nói rồi, mẹ Liễu định gọi điện nói cho Phong Nhất Thiên biết thì bị ba Lâm của cô ngăn lại. Ông nói:

" Em đưa Mẫn Nhi lên phòng đi "

Con bé vừa trở về cũng đã mệt rồi. Chuyện này cứ để anh lo "

Mẹ Liễu nghe vậy liền gật đầu rồi đưa cô lên phòng. Ông kêu người đem cả hành lý của cô về phòng.

Ba Lâm gọi điện cho Phong Nhất Thiên. Ông cứ đi qua đi lại mãi, vừa tức giận nhưng lại cố gắng giữ bình tĩnh để nói chuyện với Phong Nhất Thiên.

Từ trước đến giờ, chưa ba Lâm chưa bao giờ tát cô cả. Kể cả là ông cũng không nỡ. Vậy mà bây giờ lại có kẻ dám tát cô, mà kẻ đó lại là người ông tin tưởng. Gừi gắm cả con gái mà mình yêu thương nhất, thử hỏi ông phải xử lý như thế nào

Khi Phong Nhất Thiên được đi Hoa báo Lâm gia đang gọi điện thoại đến. Phong Nhất Thiên cuốn cuộn chạy đến nghe. Ông định hỏi ba Lâm của cô, hỏi xem ông biết hai người xảy ra chuyện gì không. Chưa kịp hỏi thì một tràn trách móc của ba Lâm không kìm được mà tuôn ra.

" Lão Phong, Vinh Kỳ ngày càng quá đáng rồi đó "

" Lão Lâm, nói vậy là sao? "

" Vinh Kỳ dám tát Mẫn Nhi. "

" Cái gì? Nó dám đánh con bé sao? "

Cái thằng này, tôi nhất định phải dạy dỗ nó lại mới được "

" Tình hình bây giờ cứ để cho con bé ở lại Lâm gia đi.

Để con bé hết giận, tôi sẽ khuyên nó trở về Phong gia "

Advertisement / Quảng cáo

Lâm Gia Huy lấy lại bình tĩnh nói với Phong Nhất Thiên

" Được rồi! Tôi sẽ điện kêu Vinh Kỳ trở về Trung Quốc. Tôi nhất định sẽ không để Mẫn Nhi phải thiệt thòi đâu "

Nói rồi, Phong Nhất Thiên tắt máy

Ông tức giận kêu người gọi điện ngay cho Phong Vĩnh Kỳ.

Phong Vĩnh Kỳ cả ngày lái xe đi tìm cô. Quên cả ăn uống, anh biết bây giờ cô đang rất giận mình. Chính anh bây giờ cũng giận cả bản thân mình. Vừa quay trở lại khách sạn rồi lên phòng. Vừa đặt người nằm xuống giường thủ nghe tiếng chuông điện thoại. Anh nhanh chóng bắt nghe thì bị giọng nói tức giận của Phong Nhất Thiên trách:

" *Vĩnh Kỳ con mau trở về Trung Quốc ngay "*

" *Con còn có việc bên này, chưa thể về "*

" *Việc sao? Là đi tìm Mẫn Nhi chứ gì? "*

" *Làm sao ba biết được? "*

Phong Vĩnh Kỳ vô cùng ngạc nhiên

" *Không cần tìm nữa.*

Con bé đang ở Lâm gia. Mau quay về xin lỗi con bé. Nhất định phải mang con bé trở về Phong gia. "

" *Con biết rồi "*

Nói rồi, cả đêm đó anh sai người đặt vé máy bay, bay trong đêm nay để trở về Trung Quốc. Vợ và thu xếp vali, hành lý

Ngày khi vừa đến Trung Quốc, anh cho người đưa xe đến đón. Kêu tài xế nhanh chóng đưa đến Lâm gia.

Vừa đến biệt thự Lâm gia, Phong Vĩnh Kỳ đứng bên ngoài bấm. Lát sau, có người ra mở cửa và mời anh vào nhà.

Vừa bước vào đã thấy ba Lâm và mẹ Liễu ngồi ngay trên ghế sofa. Anh cúi đầu lễ phép chào.

Ba Lâm và mẹ Liễu nghe báo là anh đến nên đã vô cùng, ngồi yên trên ghế:

" *Thưa ba mẹ, con đến đây để xin lỗi và đưa Mẫn Nhi trở về Phong gia "*

Phong Vĩnh Kỳ không vòng vo, vào thẳng vấn đề

" *Xin lỗi sao? Vĩnh Kỳ, con là người mà ba mẹ tin tưởng*

Kể cả ba mẹ còn không nỡ đánh Mẫn Nhi, vậy mà con lại dám tát con bé "

Mẹ Liễu bình tĩnh nói, nhưng trong sự bình tĩnh của bà lại có phần quở trách anh

" *Con đánh cô ấy là con sai*

Xin ba mẹ hãy tha lỗi cho con. "

" *Cho dù ba mẹ tha lỗi cho con. Nhưng con bé lại không nghĩ như vậy*

Con hãy tự mình lên phòng, nói với Mẫn Nhi đi "

Ba Lâm nhìn Phong Vĩnh Kỳ, nói

Advertisement / Quảng cáo

Phong Vĩnh Kỳ gật đầu rồi đi lên phòng cô.

Anh đứng trước cửa phòng của Lâm Mẫn Nhi, tay cứ đưa ra định gõ cửa nhưng rồi lại rút lại. Cuối cùng anh quyết định, bằng mọi giá nhất định phải đưa cô trở về Phong gia.

Anh gõ gõ cửa phòng của cô. Lâm Mẫn Nhi trong phòng cứ ngỡ là mẹ Liễu nên nói:

" *Là mẹ à, vào đi "*

Cô đang ngồi trên giường, quay lưng về phía cánh cửa, chầm mền từ trên xuống. Cô hướng mắt nhìn về phía cửa sổ. Hình ảnh của anh hiện lên trên cửa sổ khiến cô cứ nghĩ mình đang hoa mắt.

Từ lúc trở về đến giờ, cô đột nhiên bık cảm. Cả ngày cứ trong phòng không chịu xuống. Nghĩ mẹ Liễu đem cháo đến và đứng phía sau nên cô nói:

" *Mẹ à, có phải con bị cảm đến nổi hoa mắt không? Con nhìn thấy anh ta phía sau con "*

" *Em không hoa mắt đâu*

Là anh đấy "

Phong Vĩnh Kỳ bình thản nói

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 51: Phá sản

Nghe thấy giọng nói của anh từ phía sau. Cô quay lại nhìn, đúng thật là anh. Anh đến đây làm gì? Mà tại sao anh lại biết cô ở đây? Hàng trăm câu hỏi lại sao cứ trong đầu cô.

" *Anh đến đây làm gì? "*

" *Đưa em về nhà "*

" *Đây là nhà của tôi "*

" *Ý anh là đưa em về nhà chồng "*

" *Nhà chồng?*

Tôi đã nói là chia tay với anh rồi. Nghĩa là anh cũng đã không còn là chồng tương lai của tôi "

Lâm Mẫn Nhi quả quyết nói

" Anh không phải là chồng tương lai của em

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng em chính là vợ tương lai của anh. Cho dù em có trốn đến đâu, anh cũng sẽ tìm được em. Em sẽ không trốn được anh đâu "

Phong Vinh Kỳ cũng không do dự nói với Lâm Mẫn Nhi. Cô nghe anh nói vậy chợt ho lên vài tiếng rồi nói với anh:

" Anh mau về đi.

Hôm nay tôi không khỏe, càng không muốn gặp anh "

Phong Vinh Kỳ nghe cô ho chợt lo lắng trong lòng. Anh cúi mặt nói với Lâm Mẫn Nhi:

" Mẫn Nhi, chuyện hôm đó là anh không đúng

Hôm đó anh tát em cũng là anh không đúng, anh xin lỗi "

" Xin lỗi. Anh nghĩ anh xin lỗi tôi sẽ chấp nhận sao?

Bản hợp đồng đó đối với anh quan trọng lắm sao? "

" Quan trọng. Nhưng mà bây giờ.... "

Anh ngập ngừng định nói cho cô biết một chuyện gì đó. Nhưng cô lại quả quyết, cho rằng anh xem trọng bản hợp đồng đó hơn mình nên đã đuổi anh ra khỏi phòng

Khi bị cô đuổi khỏi phòng. Anh được quản gia báo, ba Lâm và mẹ Liễu đang ở dưới muốn nói chuyện với anh. Anh đi xuống, ba Lâm và mẹ Liễu kêu anh ngồi xuống ghế để hai người hỏi chuyện.

Khi nghe anh tường thuật lại toàn bộ sự việc. Ba Lâm và mẹ Liễu mới biết được. Hóa ra cô giận anh không phải vì bản hợp đồng. Mà là anh đã bệnh vực cho Donna. Trước khi quay trở về Phong gia, anh đã nói với ba Lâm và mẹ Liễu:

" Nhưng mà, tôi đó khi đưa Donna trở về nhà. Con đã hủy hợp đồng với công ty của cô ta rồi "

" Con nói sao? "

Cả ba Lâm và mẹ Liễu rất ngạc nhiên với hành động đó của anh. Vì đây là bản hợp đồng không phải ai cũng có được

" Vinh Kỳ, bản hợp đồng đó rất quan trọng. Sao con có thể tùy tiện hủy hợp đồng như vậy được "

Ba Lâm nói

" Hợp đồng đó tuy rất quan trọng. Nhưng đối với con, Mẫn Nhi còn quan trọng hơn. "

Sau khi nói chuyện xong với ba Lâm và mẹ Liễu. Phong Vinh Kỳ quay trở về Phong gia. Ba Lâm và mẹ Liễu lúc nghe Phong Vinh Kỳ nói vậy. Họ biết được Mẫn Nhi đối với anh quan trọng như thế nào. Ba Lâm và mẹ Liễu nói gì đó với nhau. Rồi mẹ Liễu lên phòng của Lâm Mẫn Nhi.

Khi mẹ Liễu vừa mở cửa vào, Lâm Mẫn Nhi cứ tưởng Phong Vinh Kỳ chưa về và quay lại phòng cô. Nên Lâm Mẫn Nhi đã lấy một chiếc gối gần đó ném về phía mẹ Liễu. Cũng may thân thủ của mẹ Liễu nhanh nhẹn nên đã chụp được chiếc gối cô ném

Cô nhìn lại, hóa ra là mẹ nên cô hỏi:

" Là mẹ à. Vậy mà con cứ tưởng... "

" Tưởng Vinh Kỳ chứ gì? "

Mẹ Liễu đi đến bên cô, ngồi xuống kế bên cô rồi nói. Lâm Mẫn Nhi nghe mẹ nói vậy liền gật đầu rồi hỏi mẹ:

" Anh ta về chưa mẹ? "

Advertisement / Quảng cáo

" Nó về rồi "

" Mẫn Nhi, mẹ có chuyện quan trọng muốn nói với con "

Mẹ Liễu nói tiếp

" Mẹ nói đi đi "

" Mẹ biết con giận Vinh Kỳ về chuyện hợp đồng của công ty nó.

Nhưng con có biết, sau khi con bỏ đi. Nó đã đưa Donna về nhà và đã hủy hợp đồng với công ty của cô ta. "

" Mẹ à, mẹ đừng nói giúp cho anh ta nữa. Con không muốn nghe đâu "

" Tại sao mẹ phải nói giúp cho nó chứ? "

" Mẹ, con muốn được yên tĩnh. Mẹ ra ngoài đi "

Nghe Lâm Mẫn Nhi nói vậy, mẹ Liễu đành ra ngoài

Sau khi suy nghĩ một lúc. Tiếng chuông điện thoại của Lâm Mẫn Nhi reo lên. Cô vội vã nghe điện thoại, là Phó Vũ Hàn gọi điện cho cô

" Anh điện cho tôi có chuyện gì sao? "

" Mẫn Nhi có đã biết tin gì chưa? "

Phó Vũ Hàn nói có vẻ rất nghiêm trọng

" Tin gì? "

" Vinh Kỳ vì cô mà hủy hợp đồng với công ty của Donna. Với lại tôi nghe nói, Vinh Kỳ đã nói gì với Donna khiến cô ta bỗng nhiên thay đổi tính tình

Nhưng mà... "

Phó Vũ Hàn áp ứng. Nhưng Lâm Mẫn Nhi vẫn bình thản hỏi tiếp

" Nhưng mà chuyện gì? "

" Việc Vĩnh Kỳ hủy hợp đồng khiến anh ta phải bồi thường rất nhiều. Công ty cậu ấy đang trong bờ vực phá sản "

" Vũ Hàn, anh...anh nói thật sao? "

Nghe Phó Vũ Hàn nói vậy, Lâm Mẫn Nhi không tin được những gì mình nghe. Tim cô chợt nhói đau

" Tôi đùa cô làm gì?

Bây giờ tôi đang nghĩ cách giúp anh ấy "

Lâm Mẫn Nhi nghe Phó Vũ Hàn nói vậy liền tắt máy. Chạy thẳng xuống nhà hòi ba Lâm

" Ba, việc Vĩnh Kỳ vì con mà hủy hợp đồng với công ty đối tác là thật

Advertisement / Quảng cáo

Còn việc công ty anh ấy phải bồi thường vì việc hủy hợp đồng, hiện đang trong bờ vực phá sản, cũng là thật? "

Ba Lâm không nói gì, cúi mặt nhìn xuống đất, gật đầu.

" Ba, ba nhất định phải giúp anh ấy "

" Mẫn Nhi, chuyện này không phải nói giúp là giúp được.

Chính con cũng đã nói Lâm gia và Phong gia từ nay về sau không còn quan hệ gì. Nếu vậy thì làm sao giúp được "

" Ba cũng biết tính con khi tức giận thì nói vậy mà.

Thôi được rồi, nếu ba không giúp thì con tự nghĩ cách "

- - - - -

Chiều hôm đó, trời mưa rất to. Lâm Mẫn Nhi cứ nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô nhìn thấy Phong Vĩnh Kỳ đứng dưới mưa. Anh định vào nhà nhưng lại không vào được. Cô thấy anh đã đứng đó rất lâu rồi. Sợ anh bị bệnh nên cô đã vội vã chạy xuống.

Khi cô định chạy ra thì bị ba Lâm và mẹ Liễu ngăn lại. Họ nói bây giờ hai gia đình không còn quan hệ gì nữa nên việc Phong Vĩnh Kỳ làm gì là chuyện của anh, không liên quan đến Lâm gia

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Anh muốn trái tim em mãi mãi là của anh

Lâm Mẫn Nhi nghe ba mẹ mình nói vậy. Tim cô chợt đau nhói. Cô mặc kệ họ ngăn cản, chạy ra màn mưa. Vừa chạy đến chỗ của Phong Vĩnh Kỳ thì Lâm Mẫn Nhi ngất đi. Cả Phong Vĩnh Kỳ và ba Lâm, mẹ Liễu đều giật hoảng hốt. Họ nhanh chóng đưa cô vào bệnh viện.

Các bác sĩ đã truyền nước biển cho cô. Phong Vĩnh Kỳ cả đêm đó không chịu về nhà. Mặc cho ba Lâm và mẹ Liễu khuyên như thế nào. Anh nhất quyết ở lại cùng với cô

Sáng hôm sau, khi cô tỉnh lại thấy anh nằm chặt lấy tay mình, ngủ quên bên cạnh. Sợ anh tỉnh giấc nên cô đã cố gắng ngồi dậy, không động tĩnh. Nhưng anh chợt tỉnh giấc.

Thấy coi đã tỉnh lại, anh chợt nhẹ nhõm. Lâm Mẫn Nhi hỏi Phong Vĩnh Kỳ

" Cà đêm qua anh ở đây với em sao? "

Phong Vĩnh Kỳ không trả lời, chỉ gật đầu

" Bác sĩ nói em bị bệnh nặng nên ngất đi. Bây giờ em cảm thấy khỏe hơn chưa? "

Phong Vĩnh Kỳ hỏi cô

Advertisement / Quảng cáo

" Em khỏe rồi "

Ba Lâm và mẹ Liễu đi vào, trên tay cầm theo thức ăn cho cô. Vì sợ ba mẹ sẽ đuổi, không cho Phong Vĩnh Kỳ ở lại nên cô đã ôm chặt lấy anh. Ba Lâm và mẹ Liễu thấy rất buồn cười vì hành động của cô. Mẹ Liễu hỏi cô:

" Con làm gì vậy? "

" Con sợ hai người sẽ đuổi không cho anh ấy ở lại "

" Hahaha "

Cả Phong Vĩnh Kỳ cùng ba Lâm, mẹ Liễu bật cười lớn. Lâm Mẫn Nhi nhìn bọn họ khó hiểu

" Chúng ta chỉ là đang lừa con thôi "

Lâm Gia Huy vừa cười vừa nói

" Lừa con? "

" Đúng vậy

Ba mẹ chỉ thử xem con có còn tình cảm với Vĩnh Kỳ nữa không thôi? "

" Vậy... vậy còn việc công ty anh ấy phải bồi thường, đang trong bờ vực phá sản. Cũng là lừa con? "

" Đúng vậy "

Cô tức giận hét lên rồi che mặt lại từ trên xuống dưới

" Các người thật là quá đáng "

Ba Lâm và mẹ Liễu nói cỡ nào cô cũng không chịu mở mắt ra. Cuối cùng họ đành nhờ Phong Vĩnh Kỳ đỡ cô. Vì công ty của Lâm Gia Huy còn nhiều việc chưa được ông giải quyết nên ông phải trở về công ty. Còn Liễu Lệ thì quay về Lâm gia, nhờ đầu bếp nấu những món ăn cho Lâm Mẫn Nhi ăn bổ.

Cả ba và mẹ, người thì về công ty, người thì về Lâm gia. Bây giờ trong phòng chỉ còn cô và Phong Vĩnh Kỳ. Cô vẫn còn đối ba người họ vì dám cùng nhau gạt cô. Phong Vĩnh Kỳ biết cô đang giận lấy nên ung dung nói:

" *Mẫn Nhi, đừng giận nữa*

Em xem, ba mẹ thương em thật. Vì sợ em đói nên đã mua đồ ăn sáng cho em "

Phong Vinh Kỳ sốt cháo vào chén. Mùi hương bay thoang thoảng làm bụng cô cồn cào. Nhưng cô không thích ăn cháo nên nói:

" *Em không ăn cái này đâu. Em muốn ăn sủi cào "*

" *Không được. Đang bệnh thì sao ăn cái đó. Khi nào hết bệnh, anh sẽ mua cho em ăn. "*

Tay Phong Vinh Kỳ khuấy khuấy cháo cho nguội bớt rồi nâng muỗng lên, thổi thổi cho bớt nóng rồi đút cho cô, nói:

Advertisement / Quảng cáo

" *Anh đút em ăn. Ngoan đi, anh thương "*

" *Thế lúc trước anh không thương em à? "*

Phong Vinh Kỳ không biết phải trả lời cô như thế nào, liền nói:

" *Ăn hết, anh sẽ trả lời "*

Sau khi đút cô ăn hết cháo lúc này. Cô vẫn rất muốn biết câu trả lời của anh liền nhắc lại cho anh nhớ

" *Em đã ăn hết cháo rồi*

Bây giờ thì anh trả lời đi. Lúc trước anh không thương em sao? "

" *Em đúng là ngốc thật. Nếu như không thương em. Anh đã hủy bỏ hôn ước giữa hai gia đình rồi "*

Nói rồi, anh khom người xuống hôn vào môi cô.

" *Sau khi em khỏi bệnh. Anh có nhiệm vụ dành cho em. Chỉ có một mình em mới làm được thôi "*

" *Nhiệm vụ dành cho em sao. Mà chỉ có một mình em mới làm được?*

Là gì vậy? "

Cô rất tò mò. Nhiệm vụ gì mà chỉ có thể một mình cô làm

" *Sau khi em khỏi bệnh. Anh cho em thời gian sáu tháng để chuẩn bị lễ cưới của chúng ta "*

" *Sáu tháng! Sau lại gấp đến vậy? "*

" *Vậy thì tháng sau "*

" *À không. Sáu tháng thật ra cũng không gấp lắm "*

- - - - -

Sau khi Lâm Mẫn Nhi xuất viện. Bốn tháng sau, vào một buổi tối nọ. Phong Vinh Kỳ hẹn đi ăn nhà hàng cùng cô. Nhưng vì có một số chuyện nên anh không thể đưa cô đến nhà hàng được. Anh kêu cô mặc đồ thật đẹp.

Phong Vinh Kỳ đã nhờ trợ lý Lê Lai xe đưa cô đến. Khi vừa đến nhà hàng, cô được một người phục vụ đưa đến tận phòng. Vì phòng này đã được Phong Vinh Kỳ bao hết nên ở đây chỉ có anh, Lâm Mẫn Nhi và một vài người.

Lâm Mẫn Nhi vào bước vào. Tiếng đàn piano cùng với tiếng vĩ cầm vang lên, thật du dương

Dưới nền là những cánh hoa hồng được rải xuống như dẫn lối đưa cô đi. Khi Lâm Mẫn Nhi đi đến bên những cánh hoa cuối cùng. Cô nhìn lên thì thấy có một tấm kính lớn, có thể nhìn thấy cả thành phố. Nhìn ra bên ngoài, có ba tòa nhà đối diện rất lớn.

Tòa nhà bên trái bắt đầu hiện lên chữ 我 (anh). Tòa nhà ở giữa rồi cũng hiện lên chữ 愛 (yêu). Cuối cùng là tòa nhà bên tay phải dần cũng hiện lên chữ 你 (em). Những chữ ấy rồi cũng dần biến mất. Để nhường cho dòng chữ " *Marry Me "*.

Advertisement / Quảng cáo

Tiếng bước chân phía sau bỗng vang lên. Cô quay người về phía sau thì thấy Phong Vinh Kỳ mặc đồ rất bảnh bao. Anh chợt đi đến bên cạnh cô rồi lấy trong túi áo ra một chiếc hộp. Anh quỳ xuống bên cô rồi mở chiếc hộp ra. Là một chiếc nhẫn trong đó. Phong Vinh Kỳ bắt đầu nói

" *Mẫn Nhi, anh đã từng làm em buồn, đã từng làm em giận. Anh đã từng làm rất nhiều chuyện không đúng với em.*

Nhưng có một việc làm đúng đắn của anh, chính là yêu em.

Em có biết, được gặp và yêu em là điều tốt đẹp nhất của anh. Nếu như em đồng ý, anh nguyện sau này sẽ luôn ở bên em. Anh sẽ là cha của những đứa con ngoan của chúng ta

Nhưng đổi lại, em phải là vợ của anh, là mẹ của các con anh.

Mẫn Nhi, anh muốn trái tim em mãi mãi là của anh. Làm vợ anh nha "

Sau khi Lâm Mẫn Nhi nghe được những lời cầu hôn của Phong Vinh Kỳ. Lâm Mẫn Nhi có rất nhiều cảm xúc khác nhau. Hạnh phúc có, xúc động có,... những cảm xúc cứ chen nhau. Lâm Mẫn Nhi rơi nước mắt, gật đầu đồng ý, không quên nọ nụ cười hạnh phúc

* Vậy là bộ truyện " Bảo bối của tổng tài " đã kết thúc. Minh vẫn sẽ viết ngoại truyện. Ngoại truyện sẽ có một vài chap nói về cặp Phó Vũ Hàn và Trần Băng. Mong các bạn ủng hộ

* Cảm ơn các bạn trong thời gian qua đã luôn nhiệt tình ủng hộ truyện của mình. Mặc dù bộ truyện vẫn chưa được hoàn hảo cho lắm

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Ngoại Truyện 1: Đám cưới. Chuyện tình Phó Vũ Hàn và Trần Băng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau khi được Phong Vinh Kỳ cầu hôn. Cả hai gia đình đã cùng nhau bàn về hôn lễ. Trước ngày đám cưới của hai người, Lâm Mẫn Nhi đã gọi điện mời Trần Băng về tham dự:

" *Băng Băng, tuần sau cậu quay về Trung Quốc được không?*

Tuần sau mình lấy chồng rồi "

" Dương nhiên là được rồi. Không ngờ Mẫn Nhi lại có thể lấy chồng trước mình nữa "

" Trước sau gì mình cũng lấy chồng thôi. Bây giờ lấy sớm nếu không sau này có người tranh chồng với mình mất! "

" Cậu nên cảm thấy may mắn vì có người chồng như Vĩnh Kỳ "

" À... ừ. Mà nè, cậu sẽ không thấy ngại chứ. Vì hôm ấy Vũ Hàn cũng sẽ xuất hiện "

" Không đâu!

Mà Mẫn Nhi, trưa hôm qua mình có gặp Hàn Minh Thư. Cô ấy qua New York để quay phim.

Khi thấy mình, cô ấy nói có chuyện quan trọng nên mình và cô ấy đã đến quán cà phê để nói chuyện.

Cô ấy nói với mình, chuyện hôm ở trong khách sạn là do cô ấy làm ra. Tất cả những việc ấy chỉ vì cô ấy muốn Vũ Hàn là của cô ấy. Nhưng cô ấy lại không ngờ, những việc cô ấy làm ta lại có hậu quả vô cùng nghiêm trọng "

Advertisement / Quảng cáo

" Vậy cậu có định quay về với Vũ Hàn không? "

Lâm Mẫn Nhi nói với về sót sa

" Lần này mình quyết định sẽ về và ở lại Trung Quốc "

" Một quyết định tuyệt vời. "

Sau khi nói chuyện với Trần Băng xong, Lâm Mẫn Nhi cảm thấy cực kì hưng phấn. Cô vui vẻ suốt ngày làm cho Phong Vĩnh Kỳ cảm thấy có gì đó không ổn

- - - - -

Ngày cưới cuối cùng cũng đã đến. Ngày mà cả Phong Vĩnh Kỳ và Lâm Mẫn Nhi đều mong chờ. Ngày mà cả hai chính thức trở thành vợ chồng hợp pháp.

Ngày trọng đại, Phong Vĩnh Kỳ diện cho mình một chiếc áo sơ mi trắng, bên ngoài khoác một chiếc áo vest đen nam tính. Ở phần cổ áo có một chiếc caravat cùng màu với áo vest.

Còn phần của Lâm Mẫn Nhi, cô đang ở trong phòng dành cho cô dâu. Ở cùng cô có mẹ Liễu. Hôm nay cô mặc một bộ một bộ váy cưới màu trắng, tinh khôi. Bộ váy có phần tay được thiết kế với phần tay áo dài đến khủy tay. Phía sau được thiết kế hở lưng. Phía sau có một chiếc nơ nhỏ và phần đuôi váy rất dài.

Lâm Mẫn Nhi đang ngồi trên ghế, đối diện với một chiếc gương lớn. Mẹ Liễu lấy chiếc khăn voan dài cùng màu với váy cưới, nhẹ nhàng cài lên tóc cô. Bà nâng niu khuôn mặt điểm lệ của cô. Nước mắt hạnh phúc của bà lăn dài xuống bên mặt. Tiếng bước chân cùng tiếng gõ cửa bên ngoài vang lên. Lâm Mẫn Nhi hỏi:

" Vào đi "

Là Trần Bỉnh, cô vừa đến đã chạy ngay qua phòng cô dâu. Hôm nay vì là đám cưới của Lâm Mẫn Nhi nên Trần Bỉnh cũng diện cho mình một bộ váy phù dâu xinh đẹp. Khi cô bước vào, mẹ Liễu quên ngay đứa con gái của mình mà chạy đến chào Trần Bỉnh. Bà nói

" Trần Bỉnh, con đi cẩn thận "

" Cảm ơn mẹ "

" Mẹ à, con gái của mẹ đang ngồi đây mà con ranh tị với cậu ấy thật "

" Hai đứa đều là con gái ngoan của mẹ "

Mẹ Liễu nghe Lâm Mẫn Nhi nói vậy liền bật cười. Bà ôm cả Lâm Mẫn Nhi và Trần Bỉnh vào lòng. Xoa xoa hai vai rồi nói

Chuẩn bị bắt đầu buổi lễ tại một nhà hàng sang trọng. Với tông màu chủ đạo là màu đỏ tượng trưng cho tình yêu. Phong Vinh Ký đang đứng tiếp khách thì cả Lâm Mẫn Nhi và Trần Bỉnh đứng phía trên nhìn xuống. Cả hai cô nhìn thấy Phó Vũ Hàn đã đến. Nhưng Phó Vũ Hàn không đến một mình. Khoác tay anh là một cô gái xinh đẹp. Trần Bỉnh thấy vậy cảm thấy đau lòng. Cô không ngờ Phó Vũ Hàn thật sự đã không còn nhớ đến cô nữa.

Lâm Mẫn Nhi biết Trần Bỉnh thấy vậy sẽ rất đau lòng nên cô đã cố trấn an Trần Bỉnh:

" Bỉnh Bỉnh, cậu đừng nhìn nữa

Phó Vũ Hàn anh ấy rất yêu cậu. Ngoài cậu ra anh ấy không yêu ai khác

Cô... cô gái đó chắc chỉ là em họ của anh ấy thôi "

" Mẫn Nhi, mình sẽ không buồn đâu "

Trần Bỉnh cố gắng nở nụ cười với Lâm Mẫn Nhi.

Bắt đầu buổi lễ, khi người dẫn chương trình buổi lễ đã giới thiệu cha mẹ hai bên. Cũng đã đến lúc hai nhân vật chính của buổi lễ xuất hiện. Cánh cửa vừa mở ra, Lâm Mẫn Nhi khoác lấy tay Phong Vinh Ký hạnh phúc bước vào bên trong. Tiếng vỗ tay như ngày càng lớn hơn. Vừa bước chân vào, tiếng nhạc cũng bắt đầu vang lên:

" Actually if you know this
but when we first met
I got so nervous
I couldn't speak
In that very moment
I found the one and
my life had found its missing piece
So as long as I live I'll love you,
Advertisement / Quảng cáo
will have and hold you
You look so beautiful in white
And from now til my very last breath
This day I'll cherish
You look so beautiful in white tonight
What we have is timeless

My love is endless
and with this ring I say to the world
You're my every reason
You're all that I believe in
With all my heart I mean every word
So as long as I live I'll love you,
will have and hold you
You look so beautiful in white
And from now til my very last breath
This day I'll cherish
You look so beautiful in white tonight
ohh ohh
You look so beautiful in white tonight
na na na na
so beautiful in white tonight
And if a daughter is what our future holds
I hope she has your eyes
finds love like you and I did
and when she falls in love we'll let her go
and I'll walk her down the aisle
She'll look so beautiful in white
You look so beautiful in white
So as long as I live I'll love you,
will have and hold you
You look so beautiful in white
And from now til my very last breath
This day I'll cherish
You look so beautiful in white tonight
You look so beautiful in white tonight "

Advertisement / Quảng cáo

<https://www.youtube.com/watch?v=XRuDQ6aYeD0>

Sau khi cả hai cùng trao nhau nhẫn cưới rồi dành cho nhau nụ hôn hạnh phúc.

Phần cuối buổi lễ, có lẽ là tiết mục sẽ có rất nhiều người thích. Chính là tiết mục khiêu vũ. Cả những khách mời lẫn Phong Vinh Kỳ và Lâm Mẫn Nhi đều đang say xưa khiêu vũ bài Everytime We Touch

<https://www.youtube.com/watch?v=1YB8o-xDE3A>

Trong lúc mọi người đang khiêu vũ, Phó Vũ Hàn lướt qua thì nhìn thấy Trần Băng. Nhưng vì nghĩ bản thân quá thương nhớ cô nên sinh ra nhìn lầm. Lâm Mẫn Nhi thấy Phó Vũ Hàn bước ra ngoài. Cô cứ tưởng Phó Vũ Hà chuẩn bị về nên cô nói với Phong Vinh Kỳ chờ mình một chút

Lâm Mẫn Nhi lập tức đuổi theo Phó Vũ Hàn. Lâm Mẫn Nhi hỏi anh:

" Vũ Hàn, anh định đi đâu vậy? "

" Tôi đi ra ngoài nói chuyện điện thoại một chút

Mà sao cô không ở trong đó khiêu vũ với Vinh Kỳ đi, chạy ra đây làm gì? "

" Tôi muốn hỏi anh, cô gái mà khoác tay cùng anh đến đây, cô ấy là ai vậy? "

" Cô ấy là khách mời của Vinh Kỳ. Nhưng lại không biết đường đến và lại sợ đi lạc nên đã khoác lấy tay của tôi. Mà có chuyện gì sao? "

" Anh thật là biết làm người khác hiểu lầm rồi đau lòng "

" Hiểu lầm? Đau lòng? Là sao? "

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Ngoại Truyện 2 : Chuyện tình Phó Vũ Hàn và Trần Băng (2)

Phó Vũ Hàn không hiểu ý của Lâm Mẫn Nhi. Anh liền hỏi

" Cô nói vậy là có ý gì? "

" Anh thật sự không nhìn thấy sao?

Hôm nay Trần Băng cũng có mặt tại buổi lễ "

Lâm Mẫn Nhi ung dung nói với anh

" Thật sao?

Hóa ra lúc này không phải do tôi nhìn lầm. Thật sự là cô ấy

Vậy bây giờ cô ấy ở đâu? "

Nghe tin Trần Băng đã quay trở về. Phó Vũ Hàn thật sự rất vui mừng. Liền muốn biết hiện tại cô đang ở đâu.

" Tôi cũng không biết nữa!

Từ lúc khiêu vũ đã không nhìn thấy rồi. Anh thử đi tìm xung quanh xem "

Advertisement / Quảng cáo

" À, nhưng mà.. "

Lâm Mẫn Nhi cảm thấy dần do. Không biết có nên nói cho anh biết hay không. Hay đợi anh tự biết. Rồi cô cũng quyết định cho anh biết

" Còn chuyện gì nữa à? "

" Thật ra, thật ra sau khi bỏ đi. Cô ấy đã phát hiện ra mình đang mang thai "

" Thật sao? Vậy đứa bé đó chính là con của... "

Phó Vũ Hàn nghe Lâm Mẫn Nhi nói vậy. Trong lòng như hạnh phúc tăng lên gấp đôi

" Đứa bé là con của anh "

Nghe Lâm Mẫn Nhi nói vậy. Phó Vũ Hàn nhanh chóng chạy đi tìm Trần Băng. Lâm Mẫn Nhi thì quay vago trong tiếp tục khiêu vũ với Phong Vĩnh Kỳ.

Vì cảm thấy không khỏe nên Trần Băng đã quay lại phòng cô dâu để nghỉ ngơi. Trên đường đi thì gặp mẹ Liễu nên cô được bà điu trở về phòng. Mẹ Liễu biết Trần Băng cảm thấy không được khỏe nên bà cũng nhanh chóng ra ngoài cho cô nghỉ ngơi.

Phó Vũ Hàn tìm khắp nơi nhưng vẫn không thấy cô. Anh như điên cuồng lên vậy. Đi ngang qua gặp mẹ Liễu nên anh hỏi bà:

" Bác gái, bác có thấy Trần Băng ở đâu không? "

" Con bé không được khỏe nên tôi diu nó vào phòng cô dâu để nghỉ ngơi rồi "

" Cảm ơn bác! "

Phó Vũ Hàn nghe vậy liền chạy thật nhanh đến phòng cô dâu. Chỉ lát nữa thôi, anh sẽ được gặp lại người anh yêu rồi.

Khi anh mở nhẹ cửa, thấy Trần Băng đang ngồi trên ghế đối diện với chiếc gương lớn. Cô ngồi gục đầu xuống bàn. Có vẻ rất mệt mỏi. Anh cởi chiếc áo bên ngoài của mình ra và khoác lên vai Trần Băng.

Cô cảm thấy như có gì đó trên vai nên ngóc đầu lên xem. Nhìn vào tấm kính phản chiếu lại. Hóa ra là anh ở phía sau mình.

Trần Băng lập tức ngồi dậy nhưng cô lại đứng không vững nên bắt ngờ ngã vào lòng anh. Cũng may anh nhanh nhẹn nên đỡ được mẹ con cô. Anh diu cô ngồi xuống ghế rồi hỏi cô:

" Em không có gì để nói với anh hết sao? "

" Nói gì là nói gì? "

Trần Băng ngẩn ngơ hỏi anh

" Chẳng hạn như đứa bé? "

Cô im lặng không trả lời. Phó Vũ Hàn bắt đầu nói tiếp

" Hôm đó là anh không tốt. Khiến em phải bỏ đi

Nhưng còn việc trong khách sạn em nhất định phải tin anh "

" Anh đừng nói nữa! "

Trần Băng chợt ngắt lời Phó Vũ Hàn. Cô nói tiếp

" Em tin anh! "

Nghe Trần Băng nói vậy. Anh ôm chặt cô vào lòng. Như sợ cô lại rời xa mình. Trần Băng nói với anh:

" Hàn Minh Thư đã kể toàn bộ sự thật cho em nghe rồi. Cô ấy vì muốn giữ lấy trái tim anh nên mới làm như vậy "

Phó Vũ Hàn nghe Trần Băng nói vậy. Anh biết bây giờ hiểu lầm giữa cả hai người đã được giải quyết.

Phó Vũ Hàn lấy trong túi áo của mình ra một chiếc hộp. Trong đó có chiếc nhẫn mà lúc trước anh định cầu hôn cô. Anh luôn mang nó theo bên người. Phó Vũ Hàn mở chiếc hộp ra, lấy chiếc nhẫn và nói với Trần Băng:

" Chiếc nhẫn này là tối hôm đó sau khi buổi tiệc kết thúc, anh định sẽ trở về và tặng nó cho em. Nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện. "

Advertisement / Quảng cáo

" Anh xin lỗi vì đã để em một mình. Anh hứa sau này sẽ luôn ở bên cạnh và bảo vệ mẹ con em "

Trần Băng nghe Phó Vũ Hàn nói vậy. Cô cười hạnh phúc rồi gạt đầu, nước mắt vì sự hạnh phúc mà tuôn ra. Phó Vũ Hàn nâng tay cô lên rồi đeo nhẫn vào cho cô

Anh nâng gương mặt thanh tú của cô lên. Vừa định hôn lên đôi môi của cô thì bụng cô chợt đau lên. Cô lấy tay ôm chặt lấy bụng và nói với Phó Vũ Hàn:

" Vũ Hàn, bụng của em đau quá! "

Phó Vũ Hàn nghe vậy liền nhanh chóng diu cô qua bộ ghế sofa dài. Để cô nằm xuống rồi nói:

" Em ráng chịu đau chút. Anh sẽ nhờ người giúp "

Nói rồi, anh nhanh chóng chạy ra ngoài tìm người giúp đỡ thì gặp Phong Vĩnh Kỳ và Lâm Mẫn Nhi bước vào.

Lâm Mẫn Nhi lúc này nghe mẹ Liễu nói Trần Băng không được khỏe và đã được mẹ đưa vào phòng cô dâu nên cô muốn vào xem Trần Băng như thế nào. Cô định chỉ đi một mình nhưng Phong Vinh Kỳ nhất quyết đòi đi cùng. Đang đi thì thấy ánh lóe cuồng chạy ra ngoài. Biết là đã có chuyện gì nên Lâm Mẫn Nhi chạy đến hỏi Phó Vũ Hàn

" Vũ Hàn, có chuyện gì vậy? "

" Băng Nhi cô ấy rất đau bụng "

" Cái gì? "

Lâm Mẫn Nhi nghe vậy liền chạy ngay vào phòng cô dâu

Lâm Mẫn Nhi thấy Trần Băng đang nằm. Tay cô ôm lấy bụng với vẻ mặt rất đau đớn. Lâm Mẫn Nhi liền quay qua nói với Phó Vũ Hàn:

" Nhất định là Băng Băng sắp sinh baby rồi. "

" Vĩnh Kỳ, anh mau mang xe đến. "

Chúng ta đưa Băng Băng đến bệnh viện "

" Anh biết rồi "

Phong Vinh Kỳ nghe Lâm Mẫn Nhi nói vậy, anh liền nhanh chóng ra lấy xe. Phó Vũ Hàn nhanh chóng bế Trần Băng chạy ra xe.

Trên đường đến bệnh viện, tại trong xe. Những giọt mồ hôi của Trần Băng cứ như đang thi nhau tuông ra. Cô thở gấp gấp. Phó Vũ Hàn nắm chặt lấy tay Trần Băng không buông. Lâm Mẫn Nhi thấy tình cảnh như vậy liền nói:

" Đừng lo, sắp đến bệnh viện rồi "

Ngay khi vừa đến bệnh viện, Trần Băng được các bác sĩ đưa ngay vào phòng sinh. Lúc này, Lâm Mẫn Nhi và Phong Vinh Kỳ đi trả tiền viện phí. Quay lại trước phòng sinh nhìn thấy. Phó Vũ Hàn sốt ruột đi qua đi lại.

Bỗng tiếng khóc của em bé vọng từ bên trong ra. Các bác sĩ trở ra từ phòng sinh với gương mặt vui vẻ. Lâm Mẫn Nhi cùng Phong Vinh Kỳ nhanh chóng đến đó. Các bác sĩ nói:

" Chúc mừng anh, là một bé trai khỏe mạnh "

Phó Vũ Hàn vui mừng cảm ơn các bác sĩ

Sau khi sinh, Trần Băng được đưa vào phòng hồi sức. Phó Vũ Hàn bế đứa con trai bé bỏng vừa mới sinh. Cô lúc này chợt mở mắt hỏi anh:

" Vũ Hàn, em muốn nhìn con "

Phó Vũ Hàn nghe vậy liền bế đứa con của mình đến bên cô. Cô nhẹ nhàng sờ lên khuôn mặt của đứa bé rồi hỏi anh:

" Anh định đặt tên cho đứa bé là gì? "

Phó Vũ Hàn nghe Trần Băng nói vậy, anh suy nghĩ hồi lâu rồi nói với cô:

" Hay đặt cho con là Phó Thiếu Dương có được không? "

" Được "

Trần Băng nghe Phó Vũ Hàn đặt tên cho đứa con đầu lòng của hai người. Cô hạnh phúc nhìn anh mỉm cười

Advertisement / Quảng cáo

- - - - -

Sau khi Trần Băng được xuất viện, cô và Phó Thiếu Dương được Phó Vũ Hàn đưa về Phó gia sống. Phó Vũ Hàn cũng nhờ quản gia trông giúp Phó Thiếu Dương. Anh và Trần Băng trở về Vũ gia để xin cưới cô. Khi đã được ba và mẹ của cô đồng ý. Tối đó, Phó Vũ Hàn nhìn thấy Trần Băng đứng ngoài hành lang. Anh thấy cô luôn nhìn lên trời.

Vì đang có gió thổi, sợ cô lạnh nên anh trở vào phòng lấy áo khoác lên người cô.

Ngày cưới của Phó Vũ Hàn và Trần Băng được tổ chức. Tiệc cưới của hai người được tổ chức tại biển Hawaii. Không long trọng như của Phong Vinh Kỳ và Lâm Mẫn Nhi. Tiệc cưới của Phó Vũ Hàn và Trần Băng chỉ mời những người thân, bạn bè.

Trần Băng mặc một chiếc váy cưới không dây, ôm vào cơ thể, đuôi váy dài. Cô xõa tóc và được mẹ của mình cài chiếc voan lên.

Trần Băng được Trần Kiên nắm lấy tay, dắt ra. Ông nắm lấy tay cô và đặt lên tay của Phó Vũ Hàn. Ông nói với Phó Vũ Hàn:

" Hãy chăm sóc và yêu thương con bé "

Phó Vũ Hàn nhìn ông gật đầu.

Phó Thiếu Dương được Lâm Mẫn Nhi bế trên tay ngồi ở phía dưới. Thiếu Dương có vẻ rất thích Lâm Mẫn Nhi và cô cũng vậy. Phong Vinh Kỳ nhìn thấy Lâm Mẫn Nhi thích Phó Thiếu Dương như vậy, anh liền thủ thi vago tai cô:

" Sau khi về, anh sẽ giúp em có một đứa bé "

Lâm Mẫn Nhi nghe Phong Vinh Kỳ nói vậy, mặt liền đỏ lên

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Ngoại Truyện 3: Phong Vĩnh Kỳ và Lâm Mẫn Nhi

Vào một buổi sáng đẹp trời, Lâm Mẫn Nhi đang ngủ thì nghe thấy tiếng chuông báo thức bên đầu giường. Cố gắng ngồi dậy tắt báo thức.

Toàn thân Lâm Mẫn Nhi nhức mỏi rã rời. Cũng vì lúc đám cưới của Phó Vũ Hàn và Trần Băng. Phong Vĩnh Kỳ thấy cô thích trẻ con như vậy nên muốn cô sinh cho anh một đứa giống như vậy.

Hại cô tối nào cũng bị anh hành hạ đến nỗi tay chân muổng rơi ra hết. Lúc đi cô cũng phải lấy tay vịn vào tường

Khi tắt chuông báo thức, cô quay qua đã không thấy Phong Vĩnh Kỳ nằm kế bên. Nghĩ là anh đã đến công ty, nhưng hôm nay là cuối tuần. Thường những ngày cuối tuần anh sẽ ở nhà cùng cô. Cô mệt mỏi cố gắng đi đến nhà tắm thì chợt ngã. Cũng may lúc đó anh xuất hiện đúng lúc nên đỡ được cô.

Phong Vĩnh Kỳ thấy vậy liền hỏi cô:

" Em định đi đâu? "

" Em muốn đi tắm "

Nghe vậy, Phong Vĩnh Kỳ liền bế Lâm Mẫn Nhi vào nhà tắm rồi ngồi bên ngoài đợi. Khi cô tắm xong và bước ra. Anh đi đến đầu cô ngồi xuống giường. Phong Vĩnh Kỳ nói với cô:

" Anh thấy em đi có vẻ rất khó khăn "

Advertisement / Quảng cáo

" Anh còn nói nữa sao. Là ai làm em thành ra như vậy?

Không phải anh đêm nào cũng hành hạ người ta "

" Thôi, xuống ăn sáng đi "

Nói rồi, Phong Vĩnh Kỳ đứng lên chuẩn bị đi. Nhưng thấy cô vẫn ngồi đó nên anh hỏi:

" Muốn anh bế xuống à? "

" Không "

" Vậy thì tại sao? "

" Chân em bị chuột rút rồi. Đi không được "

" Nhìn em có vẻ không cảm thấy đau "

" Anh muốn thấy khóe à? "

" Anh xoa chân cho em "

Phong Vĩnh Kỳ nghe vậy liền cười rồi ngồi xuống thấp hơn cô. Nâng chân cô lên rồi nhẹ nhàng xoa

Trong lúc Phong Vĩnh Kỳ xoa chân, anh nói với cô:

" Lúc này ba mẹ có điện đến. Kêu vợ chồng mình và ba trưa nay đến Lâm gia ăn "

Lâm Mẫn Nhi nghe vậy nên gật đầu. Sau khi được Phong Vĩnh Kỳ xoa chân cô đã thấy không còn đau nữa nên cả hai cùng nhau xuống ăn sáng

Trưa hôm đó, Phong Nhất Thiên và Phong Vĩnh Kỳ cùng Lâm Mẫn Nhi đến Lâm gia. Trong bàn ăn, khi người đầu bếp đã đem các món ăn bày ra. Nhưng khu họ mang đến món cá, không biết vì sao mùi hương này làm cho Lâm Mẫn Nhi cảm thấy rất khó chịu. Mùi hương sọc lên mũi làm cho Lâm Mẫn Nhi chạy thẳng vào toilet để nôn.

Mọi người thấy vậy nên cũng đến xem cô có sao không. Khi được mẹ Liễu điu trở lại bàn ăn. Bà hỏi cô:

" Mẫn Nhi, con không khỏe trong người à? "

" Dạ không. Chỉ là mùi cá này làm con cảm thấy khó chịu "

" Mũi cá sao?

Đem cá này đi đi "

Mẹ Liễu cho người đem cá đi. Sau đó bà ngồi ngẫm nghĩ một lát rồi nói nhỏ vào tai cô:

" Mẫn Nhi, có phải gần đây con..... "

" Đúng rồi à "

Nghe vậy, mẹ Liễu cảm thấy vui vui trong lòng. Nhưng đến khi ba Lâm hỏi bà chuyện gì thì bà lại không chịu nói.

Trên đường trở về nhà, Phong Vĩnh Kỳ thấy cô lúc này nôn, sợ cô bị bệnh trong người nên nói:

Advertisement / Quảng cáo

" Chiều nay anh đưa em đi khám bệnh "

" Em không sao đâu.

Chỉ là bệnh vặt thôi "

Nghe Lâm Mẫn Nhi nói vậy, Phong Vĩnh Kỳ cũng không muốn ép buộc cô.

Tối hôm đó, khi Phong Vĩnh Kỳ từ thư phòng trở lên phòng ngủ. Anh vừa bước vào lại thấy phòng không được bật đèn nên anh bật lên. Anh nhớ rất rõ là cô đang ở trong phòng.

Đột nhiên cô từ nhà tắm bước ra với gương mặt vui vẻ. Cô kéo anh ngồi lên giường rồi nói:

" Em muốn tặng anh một món quà "

" Quà sao? Là gì vậy? "

" Đây "

Nói rồi, Lâm Mẫn Nhi đưa cho Phong Vĩnh Kỳ một hộp quà. Khi anh mở hộp ra, anh rất hạnh phúc khi nhận được nó. Trong chiếc hộp có một cây que, đó là que thử thau của cô. Và nó đã hiện lên hai vạch. Anh vui sướng hỏi cô

" Là thật sao? "

" Thật.

Chúng ta có con rồi "

Nói rồi, anh ôm cô vào lòng. Bấy giờ trong anh ngập tràn sự sung sướng, hạnh phúc, không thể diễn tả hết

- - Chín tháng sau---

Ngay tại trong bệnh viện, Phong Vĩnh Kỳ đứng bên ngoài phòng sinh. Không ngừng đi qua, đi lại với gương mặt đầy lo lắng, mồ hôi cứ thế tuôn mãi. Thấy anh lo lắng như vậy nên mẹ Liễu khuyên anh:

" Vĩnh Kỳ, con đừng lo lắng quá. "

" Dạ, con biết rồi

Nhưng mà Mẫn Nhi ở trong phòng sinh lâu quá. Con muốn..... "

Phong Vinh Kỳ chưa nói hết câu thì trong phòng sinh vọng ra tiếng em bé khóc. Khi tất cả mọi người nghe thấy, ai cũng đều vui mừng. Các bác sĩ bước ra khỏi phòng với vẻ mặt tươi cười, nói:

" Xin chúc mừng, là một bé gái khỏe mạnh "

" Cảm ơn bác sĩ "

Phong Vinh Kỳ cùng ba Lâm và mẹ Liễu rồi rít cảm ơn các bác sĩ

Khi Phong Vinh Kỳ được các bác sĩ cho phép vào phòng sinh. Lúc này anh thấy con gái bé bỏng, vừa mới chào đời của mình được các y tá nâng niu bế. Thấy anh vào, cô y tá đang bế đứa bé, liền đưa đứa bé cho anh. Cô y tá nhẹ nhàng nói với anh:

" Anh bế qua cho người mẹ nhìn mặt đứa bé đi "

Phong Vinh Kỳ nghe cô y tá nói vậy liền bế đứa bé. Từ từ bước đến chỗ Lâm Mẫn Nhi đang nằm. Ánh mắt của cô luôn hướng về đứa bé trên tay của anh, gương mặt hiện lên vẻ hạnh phúc.

Advertisement / Quảng cáo

Khi đã vuốt ve đứa con mình vừa sinh ra đời. Lâm Mẫn Nhi không buets đặt tên cho con là gì nên hỏi Phong Vinh Kỳ:

" Anh định đặt tên cho đứa bé là gì? "

" Anh đã suy nghĩ rất lâu rồi. Hay đặt đứa bé là Phong Tiểu Tân

Em thấy như thế nào? "

" Tiểu Tân. Tên hay lắm! Em rất thích

Sau này con sẽ là may mắn của ba mẹ "

Lâm Mẫn Nhi sờ lên khuôn mặt mềm mại của Tiểu Tân

Tiểu Tân, nhìn cô bé rất hợp với cái tên ấy. Cả Phong Vinh Kỳ và Lâm Mẫn Nhi đều xem cô như một may mắn bé nhỏ của mình

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.